

Óri István

A szeretet, erő és szépség könyve

Misztikus történetek és versek

Copyright © Óri István, 2003
betuvilag@gmail.com

TARTALOM

YONG

Mese a kis nyusziról és a rókáról
A puszta éneke
NEM!
Az üres szék
Néhány csepp víz
A jószívű macska
Tündértánc
Az Élet Forrása
A legfényesebb csillag
Ami a tiéd
Faragott kövek
Miért sír a bambuszerdő?
Mondanivaló egy életre
Élet-tánc
búcsú

A BÚCSÚ UTÁN

Hátha...
Álmodni Rólad...
Ha azt mondom
Jöjj...
hol vagy?
Kérdések
Már nem számolom
Ezernyi élet
Uram, Te látod Őt
Feledés
Csak mi
Napok
Néha...
Kívánságok

ISMERETLEN ISMERŐSÖK

NAPSUGÁR

A világ legszebb mondata
Tündérfény
Csepp-vers
Nappelkelte
Kék
Végtelen utazás
A kétszívű asszony
Az én versem
Kétsoros
Altató
Rózsaillesztés
Napsugár Váró-verse
Kiránduló vers
Őszben

Hótündér
Este
Füben jártam
Jó-soroló
A szerelem illata

NAPOCSKA

Első Váró-vers
Baba-vers
Halloween-re
Ki áll az ajtóban?
Hótaposó
Cica-vers
Madár-ének
Gólya-nóta
Ruca-nóta
Gyöngyön jártam

LIZA

LIZA
Évszakok
Álom-ének
Tarka álmok
Altató
A tárgyak üzenete
Az asztal, amelyik megszólalt
Szekrény Apó
Fázom...
Néha túl sok az élet
Találkozás

AIRAM

Szikrázó fehér hó
Régi Mária-ének
Karácsonyra
Hegyek ormán...
Karácsony, 2002
Újév, 2003
Ne félj, csak higgy
A mindennapi kenyér
Rangob lovag és Airam története

ÁLMOK

Valahol
Köszönetek
Régi dicséret
Atyai áldás
Mese a szegény emberről, aki igazgyöngyöt talált
Hogyan lett az igazgyöngyből gyöngyvirág?

Szép kis virág hajladozzál...
A Hegy
Gyertek...
Dal az életről
Örök tánc
Árva-vers
Miért kiáltasz?!

MÚLTIDÉZŐ

Ha velem az Isten
A reggeli napsugár
Boldogságok
Bíztató
A Kéz
Az erő
Az ács Fia

KÉPEK*

Miért sír a bambuszerdő?
Búcsú
hol vagy?
A világ legszebb mondata
Kék
Végtelen utazás
Ki áll az ajtóban?
Tarka álmok
Egy öreg kínai bölcs a jáde körül
Karácsonyra - *Betlehemes ének*
Karácsony, 2002
Újév, 2003
Atyai áldás
A Hegy

Útravaló
Szomjazom, Uram!
Téli szürkület
Gyermekeknek
Esti hangulat
Gyermekünk
Gyermekgyászban
Amikor megláttalak
Amikor felém fordultál
Nyár
Ahol...
Közös múltunk
idő
Űrhajótörés
Űrhajóshimnusz

* Lásd a mellékelt JPEG képeket!

*Nem mondhatom el senkinek,
elmondom hát mindenkinek*

Karinthy Frigyes

YONG

Amint járunk-kelünk a világban, néha találkozunk olyan emberekkel, akik talán nem is ennek a világnak a szülöttei. Vendégek a földön, küldetésük van, valakik megbízták őket valamivel, s azt híven végzik, amíg idejük le nem jár. Kedvesek, szépek, különlegesek, bár látszatra semmiben nem térnek el tőlünk. Mégis, amikor megismerjük őket, valami hozzájuk köt, s ha megérziünk valamennyit is lényükből, megszeretjük őket, ragaszkodunk hozzájuk, el sem tudjuk az életünket nélkülük képzelni. Amikor pedig szerelmünk nem talál viszonzásra, először nem értjük, majd szenvedünk, mert nem akarjuk elhagyni azt a soha nem tapasztalt meleget és erőt, amely belőlük árad. S mégis bele kell törődnünk, hogy ők nem közönséges emberek. Ők Küldöttek, akik útjukról ugyan úgy nem térhetnek le, mint mi sem a sajátunkról.

*Nemrégiben találkoztam közülük eggyel.
Megismertem, megszerettem, elvesztettem.*

Yongnak hívták, de én úgy szólítottam: Drága Kicsi Angyal. S amikor ezt mondtam Neki, felnézett rám és mosolygott. Nem úgy, mint a földiek, hanem, mint a Tündérek - vagy a Küldöttek.

Mese a kis nyusziról és a rókáról

Hogyan lett a kis nyuszból gyönyörű pillangó?

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy nagy kerek erdő. Ebben az erdőben lakott sok-sok mindenki, békességben, fűből, fából, nádból, szeretetből épített házakban. Mindegyik ház között a legnagyobb az erdő közepén állt. Itt dolgozott sok szorgalmas kis lakó, cica, kutya, nyuszi, róka és még mindenféle erdőlakók. Ki ezt csinált, ki azt, mindegyiknek megvolt a maga dolga, mint annak a kis szürke nyuszinak is, aki az erdő pénzügyeit intézte. Leveleket írt, nyomtatványokat töltött ki, táviratokat küldött, telefonált és még sok minden mást is csinált.

Dolgozott a Kis Nyuszi egész nap, s még este és éjjel is, mintha soha sem akart volna elfogyni az a sok papír. Ez így ment napról napra, évről évre. Felfigyeltek erre mások is, de különösen a Róka, aki régóta ismerte a Kis Nyuszit. Gyakran találkoztak, sokat beszélgettek mindenféléről. Nem lesz ez így jó, gondolta a Róka, a Kis Nyuszi csak dolgozik, egyre sápadtabb, nincs semmire ideje, s mire eljön a hétvége, már alig lát, olyan fáradt. Nagyon sajnálta, szeretett volna segíteni rajta. Mindenfélét javasolt, többféleképpen próbálkozott, eredménytelenül. De nem adta fel.

Egyik nap délután odament a Kis Nyuszihoz, aki akkor is hegynyi papír közt keresgélt, és így szólt hozzá:

- Figyelj csak, Kis Nyuszi, van egy ötletem!

A nyuszi mosolyogva fordult a Róka felé, mert tudta, hogy most valami jó következik, mint mindig, amikor a Rókával beszélgetett.

- Igen? - s nagy szemekkel várta a választ.

- Rendezzünk futóversenyt. Van egy pár tábla étcsokoládém. Eredetiek, Németországból. Aki győz, azé lesznek a csokik.

- Ó, étcsokoládé..., Németországból... - a Kis Nyuszi elnézett valahova messze, mintha angyalszárnyai nőttek volna a csokiknak, s egyenesen feléje repültek volna.

- Menjünk! - mondta, s már ugrott is fel, otthagya papírokat, nyomtatványokat, telefont, íróasztalt.

Kimentek a nagy ház elé, az erdőbe. A nyuszi megkérdezte:

- Merre fussunk, Róka?

- Majd meglátod, csak maradjunk mindig a nagy ösvényen.

- Jó - felelte a nyuszi. Egymás mellé álltak, s az első madárfütyre elkezdődött a verseny. A Kis Nyuszi a Rókát figyelte, merre megy, nem tér-e le valahol az ösvényről. A Róka pedig maradt a megkezdett úton, mert az a nyuszi háza előtt vezetett el.

Nem kellett sokáig futniuk, a Kis Nyuszi nem lakott messze. Amikor feltűnt a fűből-fából épített nyuszilak, a Róka kissé hátramaradt, hogy a nyuszi legyen a győztes.

Így is lett. Egyszer csak ott álltak a kapuban, s a Kis Nyuszi hirtelen nem értette, hogyan is került haza. De nem is gondolkodott rajta, hanem vidáman felkiáltott:

- Én győztem, Róka, enyémek a csokik!... Németországból! - tette hozzá álmodozva.

A Róka kissé távolabb állt, s nagy-nagy szeretettel nézte a nyuszi örömét.

- Természetesen, Kis Nyuszi, de talán menjünk beljebb.

A Nyuszimama és a Kis Nyuszi húga nagyon meglepődtek, amikor ilyen korán látták belépni őket.

- Mi történt, Kis Nyuszi? - kérdezte a Nyuszimama.

- Futóversenyt rendeztünk a Rókával és én győztem, enyéme a csokoládék, amiket a Róka hozott Németországból! - újságolta lelkesen a Kis Nyuszi, és szinte repkedett a boldogságtól.

- Hát akkor foglaljatok helyet, gyermekeim - mondta a Nyuszimama.

Mindnyájan letelepedtek a nagy asztal köré, a Róka elővette a csokoládékat és odaadta a Kis Nyuszinak. Ő csak nézte, magához szorította őket, mintha soha nem akarná kiengedni a kezéből.

- Talán kóstoljuk meg... - mondta a Nyuszimama.

- Igen, kóstoljuk meg! - a Kis Nyuszi kibontotta az egyiket és senkivel sem törődve, elkezdte enni. Nyuszimama hálásan nézett a Rókára, mert megértette, hogy miért is rendezte ezt a futóversenyt.

A nyuszicsalád élénk beszélgetésbe kezdett, mint régen, és észre sem vették, amikor a Róka magára hagyta őket.

Ettől kezdve a Kis Nyuszi élete megváltozott, nem maradt ott késő éjszakáig dolgozni, a sápadtság lassan eltűnedezett az arcáról, nagyon sokat nevetett, s amikor ment valahova, papírokat lobogtatva, szinte nem is lépett, hanem repkedett, mint a pillangók az erdőszéli réten.

Hamarosan új nevet adtak neki az erdő lakói: Kis Nyuszi helyett Gyönyörű Pillangónak hívták.

Az alábbi történetekben szereplő Yong élő személy. Egy városban élünk, s ez a város csupán abban különbözik a történetek színhelyétől, a Közép-Nyugat 1800-as évek végi Ronville-jétől, hogy baktató szekerek helyett autók száguldoznak az utakon, s az emberek kevésbé érnek rá észrevenni a szépet, mint akkoriban.

A puszta éneke Yong életének néhány fontosabb állomását érinti és megmutat egyet Yong számtalan lehetséges jövőjéből.

Yong életében fordulópontot jelentett, amikor megkapta a Mesét a Rókától, amely neki íródott és róla szól. Azóta elkezdődött életében a változás, ami elvezethet az itt leírt jövőbe vagy egy egészen másfélebe is. A Róka Yong ismerőse, akinek természetesen van rendes, „civil” neve is, de a Mese óta Yong mindig is úgy emlegette, hogy „a Róka”, ezért mi sem nevezhetjük őt másként.

Yong személye, minden szava és tette bizonyíték arra, hogy létezik még erő és szeretet a világban, csak nagyon nehéz rábukkanni és felszínre hozni a lélek mélyéből. De ha egyszer megtaláltuk, féltékenyebben kell őriznünk a legdrágább földi kincseknél is.

A puszta éneke

A puszta fölött örökké fújó szél az est közeledtével lassan alábbhagyott. A nap a bokrok koronáján pihent, bronz-színűre festette Yong és a gyerekek haját. Mozdulatlanul álltak még egy kicsit a friss sír mellett, Yong keze a gyerekek vállán pihent, majd lassan megfordultak és elindultak kifelé. Távobbb az emberek lassan szedelődzködtek, készültek visszatérni a faluba. Néhányan megvárták, míg Yong odaér hozzájuk, kezüket tétován sapkájukhoz emelték, mintha mondani akartak volna valamit, de kétszer is meggondolnák. Végül az öreg Jeff szólalt meg:

- Ha valamiben tudunk segíteni...

- Köszönöm, Jeff. Mindent nagyon köszönök. - válaszolta Yong, kicsit meghajolt és megsimogatta az öregember arcát. - Maga nagyon jó ember.

Az öreg nem szólt semmit, megindult a falu felé, s csak nagy sokára - hogy ne lássa senki - törölte le a könnyeit.

* * *

Mire Yong és a gyerekek hazaértek, teljesen beesteledett. A ház néma volt és sötét, de ez nem volt sem meglepő, sem szokatlan, hiszen George néha hetekre, hónapokra is elment, s ilyenkor a némaság és a csend volt az úr Yongéknál. Yong lámpát gyújtott, megmelegítette a vacsorát, mintha egy nap lenne ez is a többi közül. A gyerekek hozták a tányérokat, mind a négyet, ahogy még pár napja is. Leültek a családi asztalhoz, kezüket imára kulcsolták és várakozva néztek az üresen maradt szék felé. Azután Yong elmondta, amit George mondott minden este, amikor itthon volt. Mire megették a vacsorát, a negyedik tányérban kihűlt az étel. Ugyanolyan csendesen, mint ahogy ezen az egész napon történt, Yong elmosogatott, lefektette a gyerekeket, de tovább maradt velük elalvás előtt és több mesét mondott, mint máskor, úgyhogy a végén a gyerekek nem tudták eldönteni, hogy valami jó történt-e ma, vagy rossz. De nem szóltak semmit, mert a Yong hangján szálló álomtündér hamarosan elvitte őket egy szebb világba.

Yong is lefekvéshez készülődött, ünneplő ruháját gondosan a szekrénybe akasztotta, s csak most érezte, hogy milyen fáradt, most érezte, hogy elmúlt valaki és ezzel együtt lezárult valami, ami állandó volt, biztonságot adott neki, ami az élete volt, amióta ide érkezett.

Leült a közös ágy szélére, fáradtsága ellenére nem akart még lefeküdni. Körülnézett a szobában, mintha számvetést csinálna. Némely dolgokon hosszabban elidőzött a tekintete, némelyeken csak átfutott. „Istenem, milyen gyorsan elmúlik minden” gondolta. Már több mint hat éve, hogy összekötötte életét George-zsal, aki prémvadász volt, s Yong nehezen békélt meg azzal a ténnyel, hogy néha hetekig távol volt otthonról, kint a pusztában, télen a hegyekben, végigjárni a csapdákat, begyűjteni az elfogott állatokat. S a villanásnyinak tűnő idő másik vége: három napja a mindig hűséges lovak hozták haza George-ot, súlyos betegen, amire dr. Jenkins is csak annyit tudott mondani: „Valami mérges bogár csípése. Még nem talákoztam ilyen esettel”. Nem használt semmi, sem a doktor kenőcsei, sem Yong gyógyító próbálkozásai. Másnap George csendesen elment, maga után hagyva tárgyakat, emlékeket és nagyon nagy csendet.

A gyenge fényű lámpás nem sokat engedett látni ezekből a tárgyakból, de Yong tudta enélkül is, hogy mi hol van. Az ágy fölött a közös nagy képük, az ágy melletti kis asztalon mindenféle apróságok, egy könyv, a vásárban vette tavaly és egy bekeretezett kép, amit egy vándor

fotográfus készített, amelyen ő és George büszkén mosolyognak a világba, s amelyen ő olyan gyönyörű, hogy a fényképész, amikor meglátta a képet, nem akarta odaadni nekik.

A változás ösztönös mozdulatával nyúlt a kép után: ez már nem igaz. De félúton megállt a keze: majd később. Majd később felteszi az ő sajátos házioltárára, a falon lévő bekeretezett nyomat mellé.

A gondolat a fal felé vitte a tekintetét, s bár csak egy sötét, elmosódott foltot látott, nagyon jól tudta, hogy a Mese van ott, ami határákó lett a régi és a mostani élete között.

* * *

Yong úgy érezte, nagyon régen volt, amikor a Róka, akit akkor már évek óta ismert, egy borítékot adott neki.

- Találtam valamit neked - mondta Yongnak.

A borítékban egy mese volt a kis nyusziról, aki nagyon sokat dolgozott és a rókáról, aki szerette volna, ha a nyuszi élete megváltozik.

Yong sokszor elolvasta a Mesét, megértette, hogy a kis nyuszi ő maga, hiszen élete másból sem áll, csak munkából, és megértette azt is, hogy a Rókának igaza van. De lassan ment az átállás a másik fajta életbe, a megszokás marasztalta még egy ideig, az állandó fáradtság „kényelme” lassította a kitörést ebből a folyamatosságból. Közben még többet beszélgetett a Rókéval, aki elmondta neki, ki is ő, Yong, tulajdonképpen, milyen erővel rendelkezik és hogyan használhatja azokat.

Mennyire nem hitte akkor, hogy mindez megvalósulhat, mennyire úgy gondolta, hogy az csupán egy kedves biztatás, amikor a Róka azt mondta neki: „Drága Kicsi Angyal, te mindig is egy gyönyörű pillangó voltál, csak sohasem repültél igazán szabadon”. Pedig Yongban valóban megvoltak ezek az erők, s olyannyira természetesen és magától értetődően, hogy amikor később használta őket, semmilyen erőfeszítést, odafigyelést nem követeltek tőle. Ezért Yong mindig is meg volt győződve róla, hogy mindazt, amit az új életében elért, a Rókának köszönheti.

Azután a változás elhatározássá érett, messze elkerült a Rókától, sok helyen lakott, s most itt van Ronville-ben, ismét maga. De mégsem teljesen egyedül, mert a Mese itt van vele, azt mindenhova magával vitte, s a Mesével együtt a Róka üzenetét is, amit annakidején a borítékra írt: „Mese egy erdőlakótól, aki sokat gondol rád és még többet aggódik érted”. Ez megnyugtatta Yongot, s egyszerre olyan fáradtság fogta el, hogy leborult az ágyra és nyomban elaludt.

Hajnalban arra ébredt, hogy fázik, s azonnal tudta, hogy senki nem takarta be, mert nincs senki. Félálomban nagy nehezen magára húzta a takarót és újra elaludt.

Az álmok királya nagyon jól tudja, hogy a szenvedést álomtalan álmokkal lehet a legjobban gyógyítani. Yong nem álmodott George-ról, nem álmodott a boldog és magányos napokról, belemerült a jótékony sötétségbe, erőt gyűjtött erre a következő életre, amely ezen a reggelen kezdődött el.

* * *

A gyerekek ébresztették fel, olyan mélyen aludt. A nap már besütött az ablakon, s amikor a gyerekek kiotyogtak az udvarra a reggeli mosakodáshoz, olyan szeretettel nézte őket, mintha az a nagy-nagy szeretet és féltés, ami George-ban volt, benne egyesült volna. S valószínű, hogy így is volt.

Reggeli után együtt mentek az iskolába, mint minden nap. Miss Higgins, a tanítónő, mosolyogva fogadta őket, s csak annyit kérdezett, hogy minden rendben van-e. „Természetesen”, felelte Yong és tekintetéből olyan nyugalom sugárzott, hogy Miss Higgins szinte hátrahőkölt. „Hála legyen az Úrnak”, válaszolta, s valóban örült, mert szerette Yongot és a gyerekeket, mint mindenki a faluban.

Az iskolából hazamenet Yong a falu fele került, vásárolni ezt-azt. Az emberek a gyászolóknak kijáró tisztelettel és kíváncsisággal fogadták, de amikor látták, milyen büszkén, egyenesen jár, látták a szemeit, amelyeket nem az egész éjszakai sírás, jajgatás tett fényessé, hanem az erő, akkor maradt csak a tisztelet s hozzájött még a csodálat, mert ilyen itt még nem volt.

Útjának végén betért a kocsmába, szólni egy pár szót az öreg Jeffhez.

Amióta az öreg abbahagyta a fuvarozást, minden nap beült pár órára a faluszéli kocsmába, elbeszélgetett az emberekkel, nézte a jövő-menőket, megivott egy pohár bort és várta Yongot. Pedig Yong nem mesélt neki történeteket, nem tudta az új híreket a városból, nem dicsérte, hogy még mindig milyen jól néz ki és milyen fiatal. Csak odament hozzá, leült és megkérdezte:

- Hogy s mint, kedves Jeff? Vigyázz, meg ne fázzál, holnap is el szeretnék jönni hozzád. Ha szükséged van valamire, szóljál. - Közben megszorította az öreg kezét, ráhunyorított, mintha valami nagy-nagy közös titkuk lenne.

Volt is.

Olyannyira közös, hogy Yong az öreg Jeff szekeren érkezett a faluba és olyannyira titok, hogy Jeff soha senkinek nem mondott semmit erről az útról. Pedig nagy mesemondó volt, sokféle járt, s milyen szívesen mesélt volna erről az útról is, de Yong egyetlen tekintete - már akkor is - hallgatást parancsolt, lakatot tett Jeff szájára.

* * *

Nem volt már fiatal ember Jeff azon a péntek délutánon, amikor a város piacsterén odalépett hozzá Yong, hogy elvinné-e Ronville-be. Tűz nem égeti a vasba olyan élesen és maradandóan a formát, mint ahogy Jeffben ma is él ez a pillanat. Yong (akkor még nem tudta, hogy Yong), ünneplő ruhában volt, fehér vászoningben, hosszú farmerszoknyában, fekete cipőben. Kezében két hatalmas utazótáska, amelyeket, odaérve Jeffhez, egy szusszanással leejtett a földre, mint aki hosszabb beszélgetésre készül. Jeff automatikusan felelt: „Természetesen, asszonyom”, s csak azután nézte meg alaposabban a kérdezőt.

Yong kedves félmosollyal állt mellette, sápadt, sovány arcával különös ellentétben állt egyenes szálú, hosszú, fekete haja, melyet néha-néha meglebbentett a szél. De a szeme volt, ami Jeffet megdöbbsentette. Ilyen formájú szemet még sohasem látott erre felé. Csak valami halvány emlék élt benne, gyerekkorában az iskolában tanultak egy keleti utazóról, aki Kínába vetődött sok száz évvel ezelőtt. A tankönyvben látott egy képet egy ottani lányról, annak volt ilyen szeme. Akkor hitte is, nem is, hogy vannak ilyen emberek. Most a kép megelevenedett s ettől olyan zavarba jött, hogy azonnal rakodni kezdett a kocsira.

Hamarosan indultak, a táskákat hátra tették, Yong pedig felült a bakra Jeff mellé. Útközben szóba elegyedtek, s Jeff többet nézett oldalra, mint előre. Yong szívesen felelgetett Jeff kérdéseire, így Jeff megtudta, hogy Yongot Yongnak hívják, szeretne Ronville-ben maradni egy ideig, meg valami munkát. Azután mesélt nagy városokról, hosszú utakról és mindenféle emberekről. „Ehhez képest Ronville egy unalmas porfészek” így Jeff. „Én szeretem a csendet” felelte Yong, s most ő nézett Jeffre, olyan meleg, csillogó szemekkel, hogy Jeffnek összeszorult a szíve. Ez a pillantás zárta le Jeff mesélő ajkait, hiszen a szentek élete mindig is titok volt a közönséges halandók előtt, s Jeff szemében Yong ettől kezdve szent volt.

Jeff mindet elmagyarázott és megígért Yongnak; ismerte a falubeli embereket, így tudta, hogy minden megoldható. Elmondta azt is, hogy a faluban már van bank, szálloda, kocsmá, kovácsműhely és mindenféle hasznos dolgok, úgyhogy Yong biztosan jól fogja érezni magát. Egy kis meglepetést is tartogatott Yong számára, bár alig bírta megállni, hogy el ne mondja neki még az úton.

Késő délután értek Ronville-be. Yong leszállt a kocsiról, kifizette a fuvarát és várakozóan állt, mintha Jeff azt is megígérte volna, hogy megfogja a kezét és elviszi oda, ahol neki jó lesz. De szó sem volt kézfogásról, Jeff odaszólt, hogy várja meg itt, jön hamar. Yong állt a kocsi mellett, hallgatta az estébe forduló falu hangjait, nézte az embereket az utcán, próbálta elképzelni, mi is lesz itt vele. Nem volt nyugtalan, mert tudta, hogy Jeff jó ember, és ahol ő van, ott a többiek is jók, tudta, hogy hazaérkezett és az „egy ideig” valószínű örökre szól. Amikor a lovak elunták a várakozást és nyugtalankodni kezdtek, előre ment, megsimogatta őket és valami ismeretlen nyelven beszélt hozzájuk.

Mire Jeff visszatért, már elterjedt a faluban, hogy jött valaki Jeff kocsiján a városból. Az utcán sétálók diszkrétan lelassították lépteiket, amikor a kocsi közelébe értek s úgy tettek, mintha a túloldalon levőket nézegetnék.

Jeff a mindent-tudás mosolyával lépett Yong mellé.

- Talán legjobb lesz, ha először a banknál kezdi, asszonyom, utána majd meglátjuk. Az ördög nem alszik, a pénz a legjobb helyen a J. & Son bankjában van - próbált tréfálkozni, bár az izgatottságtól ez nemigen sikeredett. Yong bólintott - bízott Jeffben. Együtt mentek be a bankba; a nagy táskákat természetesen Jeff vitte. Mr. J., a tulajdonos már mindent tudott - ez kicsit gyanús volt Yongnak, de nem törődött vele, mert örült, hogy szívesen fogadják.

- Úgy tudom, ért a pénzügyekhez, Miss Yong. Mi tudnánk alkalmazni, ha a fizetés megfelelő - vágott a kölcsönös bemutatkozások után mindjárt a közepébe Mr. J. - Azonkívül, nemrég megüresedett az egyik ház, van benne bútor, Jeff kerít tiszta ágyneműt, meg minden. Kissé messze esik a falutól, de azt hiszem, addig megfelelő, amíg nem alakul más - s hogy Mr. J. mit értett a „más” alatt, arra sem Jeff, sem Mr. J. nem adott magyarázatot. De Yongot nem is érdekelte a magyarázat, mert amikor Mr. J. a ház előnyeit kezdte ecsetelni és többször elmondta, hogy semmi nem gond - amire Jeff mindannyiszor hevesen bólogatott - Yong előbbi gyanúja bizonyossággá vált. Jeff felé fordította tekintetét.

- Köszönöm, Jeff, maga nagyon jó ember. - Odalépett és megsimogatta a koránál öregebbnek látszó kezeket.

Jeff nem szólt semmit, maga elé nézett, lehajtott fejjel néhány aprót bólintott, Mr. J. pedig gyorsan megivott egy pohár vizet.

A házig is természetesen Jeff vitte Yongot, segített neki elrendezkedni, begyújtott a konyhában és az egyik szobában, végül behozott egy nagy ládát, amelyben mindenféle ennivaló és konyhai eszközök voltak.

- A kezdeti napokra - mondta. - Ha bármire szüksége van, csak szóljon, Miss Yong. Jó éjszakát.

- Köszönöm, Jeff. Jó éjszakát.

Jeff elment, s Yong tünődve járta a szobákat, a konyhát, a kamrákat, meg mindenféle helyiségeket. „Itt fogok élni...” - bizonytalanság fogta el. „Én mindenütt tudok élni!”, gondolta dacosan. „Istenem, milyen jó lenne egy kis nyugalom... Majd meglátjuk...” A gondolatok

elfogytak, Yong fáradt volt. De mielőtt lefeküdt volna, az egyik táskából elővett egy gondosan becsomagolt képet, és felakasztotta az ágya melletti falon otffelejtett szegre. Visszaült az ágy szélére és felnézett a képre, amely nem is kép volt, hanem egy egyszerű nyomat, bekeretezve: *Mese a kis nyusziról és a rókáról*. Mindenhova magával vitte ezt Mesét, bárhol volt is, s az ágya mellé tette, hogy mindig láthassa.

* * *

Yong már régen hazaért, mire a gyerekek megjöttek az iskolából. Miss Higgins majdnem a házig kísérte őket, s amikor feltűntek a poros földút végén, Yong eljűk ment, mint mindig, mosolyogva, hívva Miss Higginst beszélgetni, hallgatni az iskolában történeteket. A tanítónő megköszönte a hívást, de úgy gondolta, most jobb, ha nem zavarja őket.

Vacsorára mind a négyüknek terítettek, s az imát ismét Yong mondta el. A gyerekek csendben vonultak szobájuk felé. Yong leült az ágyuk szélére, és azt mondta nekik: „A Mesetűndér ma George-nál járt, és mesékkel megrakodva tért vissza hozzánk. George odaadta neki azokat a meséket is, amiket már nem tudott elmondani nektek, és azt üzeni, hogy lát titeket és szeretettel gondol rátok.” A gyerekek csak mosolyogtak, boldogan hallgatták a csodát, amikor Yong mesél nekik. Nehezen aludtak el ezen az estén, újabb és újabb történeteket akartak hallani, úgyhogy Yong énekelt nekik azon a különös hangzású, titokzatos nyelven, amit csak ő ismert, s amitől a gyerekekre csendes békesség szállt és elnyomta őket az álom.

Yong óvatosan kiment a szobából, elrakta az edényeket, ő is lefekvéshez készült. Körűlnézett a szobájukban, hogy minden a helyén van-e. Amikor az éjjeli szekrényen lévő családi képhez ért, leült az ágy szélére, nézte egy darabig, majd tekintete tovább vándorolt. Minden megvolt, s ez megnyugtatta. Bezárta az ajtókat és lefeküdt aludni.

* * *

A napok ugyanúgy teltek, mint amikor George velük volt. A házkörűli teendők, a gyerekek hazavárása semmit nem változtak. Kezdetben kicsit lassabban ment minden, mintha Yong mindig keresett volna valamit. A negyedik teríték lassan elmaradt, nem emlékeztek rá, mikor, mert ahogy George egyre kényelmesebben helyezkedett el a szívűkben, nem volt szükség helyettesítő tárgyakra.

Yong pedig gyakrabban állt meg az „oltára” előtt, maga sem tudott róla, de valamilyen kereső gondolatok szálltak fel elméjűből, ahogy újra és újra elolvasta a Mesét, de óvakodott felidézni a Róka képét, mert az senkinek sem lett volna jó.

Nagyon jól emlékezett arra az éjszakára, pár héttel azután, hogy Ronville-be került. Akkoriban lefekvés előtt minden nap elolvasta a Mesét, s a falu nyugalma, a ház csendje egy különös, gyönyörű álmot érlelt a szívűben.

Templomban volt egy délután, abban, ahova régen is járt. Az istentisztelet vége felé a Róka is megérkezett, odajött hozzá, rámosolygott és leült mellé a padba. Álmában mindez olyan természetes és valószerű volt, hogy csupán visszamosolygott rá és imádkozott tovább. Amikor vége volt az istentiszteletnek és a templom lassan kiürűlt, a Róka megfogta Yong kezét és az oltár elé vezette. Mindketten letérdeltek, felnéztek az Úrra, a Róka Felé emelte Yong kezét és ezt mondta:

- Eljöttem Hozzád, Uram, angyalaid közül az egyikkel, akit a földre küldtél, hogy a benne lévő erőt és szeretetet szertesugározza a világra. Segítsd őt, óvjad minden lépését és ne engedd

elfogyni mindazt, amit neki adtál. Hála Neked, Uram, hogy ismerhettem őt és Eléd járulhattam vele.

A Róka elengedte Yong kezét, elővett egy kis dobozt, abból egy egyszerű köves gyűrűt és Yong ujjára húzta. Majd felkeltek és egymás kezét fogva elindultak kifele. Az Úr a kereszt magasából boldogan figyelte őket, s erre a kis időre elfeledte teste-lelke fájdalmát, mert látta, hogy nem hiába jött a földre békét és szeretetet adni az embereknek. Ahogy mentek kifele, Yong fejét arany glóriába vonta a gyertyák ezerszínű ragyogása, könnyű lépteire meglebbenő hajtincsein vidám tündértáncot jártak a megcsillanó fények. S az Úr csak mosolygott és mosolygott, és ha hátranéztek volna, láthatták volna a szemében megcsillanó, gyémántnál ezerszer fényesebb csillagot. De ők nem néztek semerre, ők csak egymást nézték, mindvégig, ahogy elmaradt mögöttük a templom faragott ajtaja és kiléptek az estébe.

Ennyi volt, s ahogy az álombeli est elnyelte a Rókát, Yong azonnal felébredt és olyan izgatottság fogta el, hogy remegni kezdett. A sötétben kétségbeesetten tapogatta az ujjait; a gyűrű természetesen nem volt egyikén sem. A rátörő fájdalomtól keserves sírásra fakadt, és órák múlva is csak feküdt az ágyon. Aludt, vagy nem, nem emlékezett rá, a reggel még ugyanott találta, valami mély kábulatban. Aznap ki sem mozdult a szobából. Estefelé kicsit jobban lett, de rettegve várta az éjszakát, mert félt, hogy az álom folytatódni fog. Bár nem történt semmi, Yong erősen megfogadta, hogy felhagy a Mese olvasásával és kiveri a fejéből a Rókát.

Évekig tartotta is magát ehhez a fogadalomhoz, de később, amikor George hetekig odavolt vadászni, s nagyon rátört a magány, újra és újra megállt a gyerekekkel a falra akasztott egyszerű nyomat előtt. Ilyenkor a szokott mozdulattal a vállukra tette a kezét, kicsit nézte a képet, majd elmondta mindig ugyanazt a különös „imát”:

- Ez a Mese adott életet nekem, ez adott nekem titeket. A Mesét a Rókától kaptam. Ő távol van tőlünk, de úgy érzem, most is itt áll mellettem, látom, ahogy rám néz és tudom, hogy tibennetek is ő van. Gondoljatok rá tisztelettel.

* * *

A második vagy harmadik nap kivette keretéből a családi képet, félbehajtotta, hogy csak George látsszon rajta, így tette vissza a keretbe, majd fel a falra, a Mese mellé. Attól kezdve két ember volt, akire felnézett, amikor eljött az „ima” ideje, attól kezdve gyűjtötte az erőt, hogy elmondja a gyerekeknek: ki is volt az a Róka, és miért kell úgy tisztelni.

* * *

Napra nap, hétre hét következett, a hónapokból évek lettek. A gyerekek nőttek, szeretetben, békességben, csak Yong nem változott. Olyan szép és üde maradt, mintha minden nap megivott volna egy kis kanállal az örök élet italából. A lényéből kisugárzó erőt számolatlanul osztogatta mindenkinek. Ha valaki örült, felkereste Yongot és megbeszélték a dolgot, ha valaki félt, vagy keserűség mardosta a lelkét, elment Yonghoz, és csak annyit mondott: „Segíts”. S Yong kedvesen, szelíden, nagyon komolyan válaszolt: „Ne félj” - majd megsimogatta, elkezdett beszélni, hogy kiszívja a bánatot, a félelmet, a keserűséget a másik szívéből és kitöltse helyét az ő békéjével és erejével. „Ne félj” mondta újra, „gyere bármikor és beszélgetünk”.

A boldogok még boldogabban, a betegek gyógyultan tértek haza, s az öreg Ronville-iek már el sem tudták képzelni az életet Yong nélkül.

Yong nem azért adta a szeretetet, hogy hálát várjon érte, meg sem fordult a fejében, hogy bármit is elfogadjon; elég volt neki, ha adhatott, ha látta mások örömét. Hálás volt, hogy eljöttek hozzá, hogy megkérdezték, hogy beszélgettek vele.

Amikor mosolygott, mintha fény vette volna körül alakját, mintha szeméből láthatatlan, de érzékelhető sugarak indulnának el, ki a világba, megérintve mindent és mindenkit, arra készítette fát, virágot, követ, embert és állatot, a napsütést, holdfényt és a csillagokat, hogy imádják őt, öleljék körül, védjék meg minden bajtól és szenvedéstől.

Amikor a látogatók elmentek, még ott állt kis ideig a kerítés mellett és azzal a különös mosollyal nézett a távozók után, ami csak az ő sajátja volt, s amely lakatot tett az öreg Jeff szájára azon régi péntek délutánon.

Amikor mindenki eltűnt az útkanyarban, Yong megfordult, visszament a házba, s folytatta munkáját, ahol abbahagyta. Léptei alatt a fű nem hajlott meg, a pusztai szél karjába vette, és úgy vitte keresztül az udvaron, mint a fészekből aláhulló könnyű madártollat. Yong annyira egy volt a világgal, és a világ annyira egy volt vele, hogy ezt észre sem vette. Csak ment, könnyedén, mintha táncolna, akár a tündérek a mesekönyvekben.

A szél boldogan dúdolta egyhangú énekét, amikor meglebbentette Yong haját, a madarak nem tudtak hova lenni örömben, amikor rájuk mosolygott és feléjük intett; éktelen ricsajt csaptak, körbepöfölköztek az udvart, villámsebességgel elszálltak a puszta felé, de abban a pillanatban jöttek is vissza, hogy még az udvaron ériék őt.

Baby, Yong kismacska, komolyan ment mellette, nem ugrándozott, nem nézett vadászszemekkel az olykor a földre is leszálló madarak után, mert ahhoz a végtelen hálához, ragaszkodáshoz és szeretethez, amit Yong iránt érzett, nem illett semmilyen gyerekes vidámság. Olyan mély elégedettség volt ez, ami az embereknek is ritkán adatik meg.

Yong körül minden énekelt, pedig ő többnyire komolyan járt-kelt, s csak akkor szólt ajkairól a dal, amikor a gyerekeket ringatta álomba, vagy nagyon egyedül volt.

Yong mindennapjai nem voltak sem különlegesek, sem igazán változatosak, mégis minden percéről, minden lépéséről sok-sok oldalt lehetne megtölteni a finomság, kellem és a báj soraival.

Akik mögé láttak Yong egyszerű, mindennapi külsejének, keresték az alkalmat, hogy találkozzanak vele, s ösztönösen hagyták, hogy Yong beszéljen, kérdezzen és válaszoljon is saját kérdéseire; ők csak nézték és hallgatták, közben szívták magukba a Yongból áradó erőt, mint a puszta kiszáradt földje az őszi esők első kövér cseppjeit.

* * *

A hetek a napok, a hónapok a hetek hátán kapaszkodtak egyre feljebb. A falu terjeszkedett, s híre jött, hogy vasút is lesz, igaz, csak Ronville-ig, de az is valami. A házak lassan Yong felé kúsztak, kétoldalról el is hagyták Yong házát. A puszta benépesült emberekkel, gépekkel, zajokkal. A Yong háza előtt elvezető utat kikövezték, s egész messze már látszott az állomás új épülete. Az út mentén még el lehetett látni ki, a pusztába, s ha már lecsendesedtek az esti zajok, idehallatszottak a puszta hangjai, eljött ideig a fű illata, a szél örök susogása.

Amikor gyerekek nagyobbak lettek, sokszor már ők meséltek Yongnak kint az udvaron. A mesék elfogytával kezüket nyújtották, hogy együtt menjenek be a házba. „Én még maradok egy kicsit” felelte legtöbbször Yong, s ők ezt tiszteletben tartották. Akkor odament a kerítéshez, megfogta a simára kopott, ismerős léceket, s elnézett az út mentén a puszta felé.

Később, amikor a gyerekek elkerültek otthonról, ez mindennapos szertartássá vált Yong számára. Néha felvette az ünneplő ruháját, amiben Ronville-be érkezett, állt egy kicsit a kerítés mellett, majd lassan visszaballagott a házba.

A naplemente vörös homályba burkolta az állomás épületét és az utolsó vonatról hazaigyekvő embereket. Yong szerette ezeket az estéket. Ilyenkor bele lehetett nézni a napba és találgatni, vajon kik jönnek, hányan jönnek, ismeri-e őket, a faluból valók vagy idegenek? Amikor még távol vannak, csak jobbra-balra ingó árnyképek, közeledve lassan határozottá válnak a körvonalak, s mire elérnek Yong elé, már tudja a választ a kérdéseire. Köszöntik egymást, az ismerősök megállnak kifújni magukat, beszélgetni egy kicsit Yonggal, majd jó éjt kívánnak egymásnak. Hazaérve - maguk sem tudják, miért - csak azt mondogatják egymásnak: „Milyen szép esténk volt”. S feledik az utazás veszélyeit és fáradalmait, a mindennapok apróbb-nagyobb gondjait pedig elhagyják valahol az állomástól hazafelé vezető úton.

Egyik este - amely semmiben sem különbözött többtől - a nap már majdnem elbújt a fű közé, amikor egy imbolygó kerek folt tűnt fel az út végén. „Csak el ne guruljon” gondolta Yong vidáman, de abban a pillanatban feszült döbbenet lett úrrá rajta: az imbolygás ismerősnek, nagyon is ismerősnek tetszett. Évtizedekkel ezelőtti, mélyen eltemetett homályos emlékek keltek életre benne, egy arc, egy név. Erősen megmarkolta a kerítést, előredőlt, s rebbenéstelen szemekkel nézte a jelenséget. A folt - közelebb érve - egy emberre és utazótáskákra vált szét, határozottabb körvonalat kapott. Nem sietett, nem is ment lassan, s Yongnak már nem kellett többet találgatni, hogy ki jön az úton.

A Róka odaért a kerítéshez, mosolyogva nézte Yongot, letette a táskákat, kabátja belső zsebéből egy kis csomagot vett elő, s odanyújtotta neki. Yong csak állt, s olyan erősen szorította a kerítést, mintha soha nem akarná elengedni. A Róka apró „igen”-t bólintott, mire Yong tévován a csomag után nyúlt, előbb egyik kezével, majd - amikor látta, hogy aki itt áll, az nem képzeletének játéka, s amit hozott, az valóság - mindkét kezével megragadta és erősen magához szorította. Szemeit le nem vette a Rókáról, ajkait nyitva felejtette, mintha mondani akart volna valamit.

- Igen - mondta a Róka gyengéden -, csokoládé. Németországból.

Yong nem bírta tovább, a földre roskadt. A Róka tudta, hogy Yong erős, ezért nem futott semerre, nem csapott lármát, karjaiba vette Yong könnyű testét és bement vele a házba. Lefektette az ágyra, leült mellé s nagyon nagy szeretettel nézte. Yong felnyitotta szemeit, a Rókára nézett, s lassan elkezdtek folyni a könnyei.

Később, amikor meg tudott szólalni, csak annyit kérdezett:

- Ugye nem mész el többé?

- Nem - felelte a Róka.

Amikor a gyerekek legközelebb hazalátogattak, és meglátták Yongot a kapuban, tudták, hogy valami nagy-nagy csoda történt. Amikor pedig a kert végében meghallották a kopácsolást, a fűrész surrogását, azt is tudták, hogy a Mese valósággá vált és nagyon boldogok voltak, mert szerették Yongot.

Ezután Yong és a Róka gyakran bementek a faluba, mindenkit köszöntöttek, mindenkivel beszélgettek, mindennek örültek, mint a gyerekek. Yong újra sokat mosolygott, arca kivirult, úgy járt-kelt a poros utcákon, mintha övé volna az egész világ. S az övé is volt.

Egy idő után az öregek, akik még korábról emlékeztek Yongra, de a fiatalabbak is, akik csak kevéssé ismerték, új nevet adtak neki: szomorú szép asszony helyett elnevezték gyönyörű pillangónak.

* * *

Ahogy rövidültek a nappalok, érezték, hogy költözés előtt állnak. Az az erő, amelyet Yong kapott nagyon régen a Rókától, s most egymást táplálták vele, minden nappal fogy, lassan elszáll valahova, ahol kezd megszületni belőle egy másik Yong és egy másik Róka. Ugyan olyanok, mint akik itt ülnek a ház előtt a hintaszéken, ugyan úgy fogják egymás kezét, kihasználva minden percet, amit egymás mellett tölthetnek. Pedig azt is tudják, hogy abban a másik világban egy szemvillanásnyira sem kell elválniuk. Ott nem lesz külön Yong és külön Róka, ott olyannyira egyek lesznek, ahogy azt a földön el sem képzelhették soha.

Tudták mindezt, a Róka mégsem engedte el Yong vékony ujjait, még akkor sem, amikor Yong érezte, hogy az ismerős, kedves szorítás enyhül, majd elenyészik. S mintha hangot hallott volna:

- Mehetünk?

- Mehetünk. - válaszolta Yong.

A két szív egyszerre állt meg, szemük egyszerre csukódott le, egyszerre léptek át közös önmagukba, hogy soha többé ne váljanak el.

A hintaszék lassan megállt. A szél még felkapott néhány portölcserét az udvaron, majd tova-vonult, ki a pusztába. Baby odaballagott a hintaszékhez, leült velük szemben és mozdulatlan, nagy szemekkel nézte őket. A hangok belevesztek a lemenő nap egyre halványuló fényébe, s az est csendje és békessége borult a világra.

* * *

Emberemlékezet óta ez volt a legkülönösebb temetés Ronville-ben, de az egész környéken is. Yong és a Róka egymás mellett feküdtek egy széles ágyon. Fogták egymás kezét, ahogy rájuk találtak a hintaszékben. Arcukon béke, derű és boldogság. Yong az ünneplő ruhájában volt, Róka pedig abban, amiben ide érkezett.

Sokan jöttek elbúcsúzni tőlük, nem csak Ronville-ből, de messze vidékekről is. Sokan megsiratták őket, de inkább önmagukat, mert megéreztek azt a végtelen nagy ūrt, amit Yong távozása hagyott maga után a lelkükben. Sokan csak álltak mellettük, mert megértették, hogy az ő igazi közös életük most kezdődik. A gyerekek nézték a gyönyörű párt és hasztalan kérdezték: „Anyá, ti is aludtatok az esküvőtök előtt? Olyan fárasztó dolog az?” De válasz egyik kérdésre sem érkezett.

Yongot és a Rókát az öreg Jeff mellé temették. Habár életükben sohasem beszéltek erről, de mivel Yong így akarta, mindannyian tudták, hogy ez így fog történni, mert így kell történnie.

NEM!

Amikor a gyerekek megbetegedtek, George megint nem volt otthon. Először Yono lett nyugós, majd rossz kedve átragadt Yollie-ra is. Yong eleinte nem vette komolyan az egészet, ahogy jött, úgy elmegy - gondolta -, mint az eddigiek. Amikor csak nem állt helyre a gyerekek jókedve és lázuk is lett, kezdett el komolyan aggódni. A gyerekek otthon maradtak az iskolából, Yong pedig elment dr. Jenkinshez. A doktor azonnal átjött Yongékhoz, alaposan megvizsgálta mind a két gyereket és táskájából előszedett néhány gyógyszert.

- Valami vírus lehet, reméljük, néhány napon belül elmúlik - mondta. - Addig szedjék, amiket itthagytok, ágy, kevés mozgás, sok alvás. Nem lesz semmi baj - és biztatóan Yongra mosolygott.

Yong megköszönte a látogatást, kicsit megnyugodott, de így is minden félórán beosont a gyerekekhez megnézni, hogy vannak.

A gyerekek elaludtak a gyógyszerektől, s úgy tűnt, a doktornak igaza lesz.

A baj másnap este kezdődött, miután a doktor elment, és örömmel konstataálta, hogy a gyerekek állapota jelentősen javult. Mindketten szinte egy időben felriadtak, keserves sírásba kezdtek, s kis kezükkel össze-vissza hadonásztak, mintha valami gonoszt akarnának elkergetni maguk elől.

Yong nagyon megijedt, megfogta a fejüket és érezte, magas lázuk van. Nem merte otthagyni őket, hogy elfusson a doktorért. Teát főzött nekik, próbálta megitatni vele a gyerekeket, de azok az első pár korty után ellökték maguktól a poharat. Állapotuk percről percre romlott, s mire teljesen besötétedett, már hörögve kapkodták a levegőt.

Yong a kétségbeesés határán volt, s mintha menekülni akarna a rossz elől, kiment az udvarra, a kerítés mellé, megfogta a fényesre kopott kerítésfát és elnézett a pusztá felé.

„Nem!” - gondolta, de ez már nem is gondolat volt, hanem egy másik állapot, amibe egy pillanat alatt lépett át. Olyan állapot, ahol nem volt aggodalom, kétségbeesés, félelem, csak erő és tudás. Arca komoly volt, szemei messzenézőek, s bár érzékelte maga körül a világot, már máshol járt. *És tudta, hogy a gyerekek ma éjjel meg fogják gyógyulni.*

Ugyanolyan lassan, ahogy kijött, visszament a házba. Amikor belépett, a gyerekek kissé elcsendesedtek. Yong leült az ágyuk mellé, megfogta a kezüket és elnézett a sötétben valamerre.

„Nem!!”

Yong gyógyított.

Nem érzett semmit, nem látott fényt, mozgást, nem hallott hangokat. A teljes csendben lelkének legmélyén lassan testet öltött egy érzékelés, ami a gyerekek betegsége volt, s amire ismét azt mondta magában: *Nem!!!* Látta a kórt, mint egy rút torzszülöttet, látta a kis testekbe kapaszkodó, szerteágazó szálakat. Majd elkezdte üzni, kergetni, húzni kifelé a rémet a gyerekekből. Először lassan, majd egyre gyorsabban ráncigálta, tépte, míg az ki nem szakadt a belőlük és el nem tűnt a semmiben.

Yong fogta a gyerekek kezét, néha erősebben, néha lazábban szorította őket, mozdulatlanul ült, s ajkai olyan szavakat formáltak, amelyeket ha valaki meg tudna fejteni, nyitott könyv lenne előtte a világmindenség összes titka, és kinevetné az emberek apró próbálkozásait: távcsővel

kutatni a messzeséget, ahelyett, hogy odamennének, gigantikus erőfeszítésekkel hegyeket elhordani, ahelyett hogy azt mondanák a hegynek: Menj odébb! Yong - bár maga sem tudott róla - azt az ősi nyelvet beszélte, azt az ősi erőt használta, amelyet valaha mindenki használt, s amelynek ma is birtokában van mindenki, de nagyon mélyre el van temetve.

A gyerekek megnyugodtak, Yong érezte, hogy kis kezük forrósága alábbhagy, lélegzetük egyenletessé és könnyűvé vált. Mélyen elaludtak, kifárasztotta őket a betegséggel való küzdelem. Yong elengedte a kezüket, betakargatta őket és kiment a konyhába, hogy befejezze a félbehagyott munkáját.

Ahogy átment a gyerekek szobáján, egyre könnyebbnek, egyre vidámabbnak érezte magát, s mire a konyhába ért, már mosolygott, azzal a különös félmosollyal, amely csak az ő sajátja volt. Könnyedén lépkedett, tett-vett az edények között, mozdulatai valami csodálatos ritmust vettek fel, mint amikor egy gyönyörű himnusz utolsó akkordjaiban a kórus azt énekli: „Ímhol a győztes!...”

„Én győztem!” gondolta Yong s csendben felnevetett. „Én győztem! Én győztem! Én győztem... Róka” Ez utóbbi gondolatra hirtelen megállt s újra kimondta, most már hangosan: „Én győztem, Róka!” Egyáltalán nem bánta, hogy most eszébe jutott ez a mondat a Meséből, mert változatlanul úgy érezte, mindaz, ami most az övé, azt a Rókától kapta.

Amikor másnap Dr. Jenkins eljött a szokásos vizitre, megdöbbenve látta a gyors gyógyulást. S miután Yong elmesélte a gyerekek állapotának hirtelen rosszabbra fordulását, a doktor megkérdezte:

- És mi történt azután... Mi történt az éjjel, asszonyom?

- Semmi különös, csak ültem az ágyuk mellett és fogtam a kezüket - felelte Yong.

Mivel a doktor tanult ember volt, tudta, hogy az ő gyógyszerei ilyen gyors eredményt nem hoznak. S mivel intelligens és finom ember is volt, megértett egy keveset abból, ami az éjszaka történt. Egy pillanatra belelátott abba a mélységbe, ahonnan Yong előhozta gyógyító erőit.

- Még néhány napig tartsa ágyban őket, asszonyom, azután mehetnek iskolába. - A pillanat elszállt, dr. Jenkins visszatért a mindennapokba, de amikor elment, kicsit mélyebben hajolt meg Yong előtt, mint eddig.

Mire George hazaérkezett a hegyekből, már híre sem volt a betegségnek, csak Yong volt egy kissé sápadtabb. George észre is vette ezt. „Mi történt, Kedves?” kérdezte. „Semmi különös.” felelte Yong, „Csak egyedül mindig nehezebb.” Ezzel napirendre is tértek egy olyan csoda felett, amely egy évszázadban ha egyszer megtörténik, és éltek tovább az élet mindennapjait a falu széli kedves kis házban.

Az üres szék

Amikor Yong belépett a kocsmába, és látta, hogy az öreg Jeff széke üres, azonnal tudta, hogy valami baj van. A szék mindig úgy állt, ahogy Jeff az előző nap hagyta, amikor felállt és elindult hazafelé. Az öreg sohasem toltá vissza a helyére, mert így az minden nap várta őt, csak rá kellett ülnie. Ezt mindenki tudta a faluban, aki a kocsmába járt, nem ültek Jeff asztalához, ha az öreg nem volt ott, és nem igazították helyére a széket sem. Ha új ember érkezett a faluba, vagy idegenek tértek be a kocsmába megpihenni, figyelmeztették őket, hogy a sarokban, az utcai ablak melletti asztal fenntartott hely, oda ne üljenek.

Yong lassan odaballagott a székhez, közben próbálta megfejteni, hogy miért érez rosszat. Szeme hol a székre tévedt, hol elnézett az ablakon túlra, valamerre messzire. Gondolatai keresték az öreget, faggatták a széket, mintha az felelni tudna Yong aggodalmaira. Amikor Yong odaért Jeff asztalához, tétován körülnézett, talán kérdezni is akart valamit attól a néhány embertől, akik a távolabbi asztaloknál ültek, de gondolatai félúton megálltak, s nem lett belőlük szó. Yong a férfiak felé biccentett, ők kezüket kalapjukhoz emelve köszöntek vissza. A kocsmában csend lett, Yong tekintete visszatért Jeff asztalához, megérintette a széket, lassan végighúzta rajta a kezét, mintha simogatná, majd kicsit megemelte és a helyére toltá. Még ott maradt néhány másodpercig, kezeit nem vette le róla, fejét lehajtotta, mintha imádkozna, majd kisietett a kocsmából és gyors léptekkel elindult Jeff háza felé.

Amikor a férfiak látták, hogy Yong helyére toltá az öreg Jeff székét és hallották, hogy sírnak a szék lábai a deszkapadlón, kalapjuk után nyúltak, és letették maguk mellé az asztalra. Az ivóban mintha megállt volna az idő, mintha megfagyott volna a levegő, percekig senki sem mozdult. Majd ki-ki visszafordult a saját asztala felé, folytatni a félbemaradt beszélgetést. Szájukat szóra nyitották, majd be is csukták, mert hirtelen elapadt a mondanivaló, elveszett a folytatás, elszállt minden gondolat, csak egy maradt: *Yong nem jön többet a kocsmába!* Yong helyére tette az öreg Jeff székét s ezzel vége annak, ami volt, vége a mindennapi várakozásnak, vége a mosolyoknak, vége annak a sokszor csak néhány percnak, ami újra és újra átmelegítette ezeknek cserzett lelkű embereknek a szívét.

Mozdulataik lelassultak, tétovák lettek, volt, aki fájdalmat érzett, s aki nem, az csak szomorúságot vagy valami nehezét, aminek a forrása az elmúlás. Felkászálódtak az asztalok mellől, kimért léptekkel kimentek az utcára, körülnéztek, hogy merre is van „háza”, majd mindannyian elindultak Jeff háza felé. A kalapok a kocsmasztalokon maradtak; tudták, azokra ma már nem lesz szükség.

* * *

Jeff nem lakott messze, Yong hamar odaért a házhoz. A fa kiskapu nyitva volt, a ház ajtaja is; ezt Yong tudta jól, hiszen sokszor volt kedves vendég, majd „otthon” Jeff házában. A poros, kopár udvaron át a ház felé lépkedve Yongnak eszébe jutott, amit egyszer régen a Róka mondott neki, amikor szomorú volt, és még Yong sem tudta megvigasztalni. Az a néhány sor jól illett az udvarhoz és a mai naphoz:

*A por az, amelyből lettünk,
s minden szép, jó és gonosz,
mit tettünk,
megint csak por lesz,
amely mindent befed.*

Add hát, kedves, add kezed -

*Mielőtt a szél tovaröppent,
tegyünk még egy nagyot!
számláljuk meg az összes csillagot
s vegyük el a legfényesebbet,
mely világít nekünk
és a porba bizton elvezet.*

Amikor belépett a házba, és meglátta az öreget az ágyon feküdni, betakarva durva pokrócokkal, elszorult a szíve. Megállt az ajtóban és erőt gyűjtött: odaadni Jeffnek, hogy könnyen lépjen át abba a világba, amelyet Yong olyan jól ismert.

A délutáni nap még magasan állt és vidáman sütött be a nyitott ajtón. Az öreg Jeff néha arra nézett, azután kedvetlenül vont el a szemét az éles fénytől. Tekintete körbejárt az ismerős szobán, majd visszatért az ajtóhoz: várt valakit. Várta Yongot. Amikor szállongó porszemeket futó árny takarta el, Jeff elmosolyodott, kezével apró mozdulatot tett, a fény felé fordította fejét, mintha köszönteni akarná az érkezőt. Megjött Yong!

Yong egy pillanatra megállt az ajtóban, Jeffre és az ágyra nézett. A szék, amely máskor a nagy asztal mellett állt, s amelyre Jeff mindig ültette Yongot, amikor eljött látogatni, most az ágy mellett volt, szemben Jeffel. „Tudta, hogy el fogok jönni” - gondolta Yong. „Hát persze, hogy tudta, hiszen mindig eljövök, és ő is mindig eljött, amikor szükségem volt rá, és akkor is, amikor nem. Várt engem. Várt, mert most csak én tudok rajta segíteni. Jó, ha várnak az emberre, én is várok...” Yong gondolatainak Jeff szavai vetettek véget.

- Isten hozott nálam, drága Yong! - Yong kissé meglepődött, mert Jeff ritkán mutatta ki az érzelmeit. De Jeff nem engedett neki időt újabb gondolatokra. - Tudtam, hogy el fogsz jönni, köszönöm. Eljött az idő, amikor azt mondhatjuk egymásnak, hogy „te”, mert a világaink lassan összeérnek, s hamarosan találkozunk ott, ahol te ismerős vagy, s én eddig csak gondolni mertem rá; amíg nem ismertelek, félelemmel, amióta ismerlek, vágyakozva és kíváncsian.

Yong meleg szemekkel nézte az öreget, az ő különös félmosolyával állt az ágy mellet, ajkait kissé nyitva felejtette, apró izgatottság vett erőt rajta, mert tudta, hogy Jeff sok mindent fog még elmondani neki ma délután. Amikor Jeff szavait felszívta a szoba csendje, Yong szélesen elmosolyodott, s mintegy beleegyezésképpen Jeff szavaira, aprót bólintott: „Így van minden, ahogy mondtad...”, majd leült a székre, kezébe vette Jeff kezét és várta az öreg különös vallomását.

- Tegnap éjjel furcsa álmom volt - kezdett bele Jeff. - Álmomban újra ott voltam a szomszéd város piacterén, ugye emlékszel, kedves, ahol először találkoztunk. Minden úgy volt, mint akkor régen: a szekér, a két hűséges ló, a csomagok, az emberek, a lárma. Csakhogy a kocsis te voltál, és én mentem oda hozzád ünneplő ruhában, kifényesített csizmában, kissé félszegen, és én kérdeztelek: „Elvinne Ronville-be, asszonyom?”. Te azt mondtad: „Természetesen, uram!”, majd felém fordultál, s hirtelen mozdulatlaná dermedtél. Szemeid megteltek könnyel, és nagyon halkán, hogy alig hallottam, megkérdezted: „Te vagy az, apám? Hogy lehet...? Hogy kerültél ide?”

Yong egyre erősebben szorította az öreg Jeff kezét, az utolsó mondatoknál homlokával ráhajolt, s így maradt hosszú ideig. Az Éj-bársony szétterült a takarón, befedve az egyszerű mintázatot s azokat a gondolatokat, amelyek önálló életre keltek Yong elméjében és eszeveszetten kergették egymást.

Jeff a másik kezével gyengéden megsimogatta Yong haját, kezébe fogta az Éj-bársony egy puha tincset és játékosan megcirógatta vele Yong arcát. Yong homloka forró volt, ahogy rászorította Jeff kezére. Jeff érezte ezt, és boldog volt, hogy Yong érti, amit mond.

- Látod, Kedves, milyen furcsa álmai vannak egy öreg embernek! Összeképzél mindenfélét, amit szeretett volna, amire vágyott, szabadjára engedi a fantáziáját, és végén még el is mondja annak - akire tartozik.

Yong alig figyelt oda Jeff tréfásnak szánt magyarázkodására. Felemelte a fejét, ajkait összeszorította, homlokát ráncolta, mintha nagyon fájna valami, szemei a messzeséget kutatták. De abban csak köd volt és homály, s kellett valaki, aki lámpát gyújt és megmutatja neki, mi van a ködön túl. Most öneki kellett a fény, mert nagyon fontos volt számára, amit Jeff az előbb mondott: az apjáról hozott hírt, átszelve messzi teret és távoli időt. Várakozóan nézett Jeffre és azt kérdezte:

- És azután... mi történt?

- Én csak bólintottam kérdésedre, kedves, mintha a legtermészetesebb dolog lett volna apáddal találkozni egy idegen városban. Feltettem a táskámat a kocsira és segítettem felrakni a többi csomagot is. Ronville fele egymás mellett ültünk a bakon, én ott, ahol te régen, és beszélgettünk. Elmondtam, hogy sokfelé jártam a világban, s most Ronville-be készülök. Megkérdezted, hogy meddig akarok Ronville-ben maradni, s én azt mondtam: „Örökre!” Te azt felelted: „Ronville nagyon szép hely, én haza viszlek téged oda.” Mire beértünk a faluba, beesteledett, megálltunk ez előtt a ház előtt, bementünk, és te mindent megmutattál nekem. Majd megvetted az ágyat és azt mondtad: „Bizonyára elfáradtál a sok vándorlásban, kedves Jeff, fekdüdj le és aludd ki magad, mert ez a te otthonod.” Én - mint egy gyerek - szót fogadtam, s jó álmomból csak az igazi hajnal első sugarai ébresztettek fel. Az ágy puha volt és meleg, gondoltam, milyen jó itt megpihenni. Ugyan, minek kelnék fel, ha már egyszer ilyen jó helyem van. S látod, így is tettem!

Jeff mosolyogva nézte Yong komoly arcát, de hirtelen ő is elkomolyodott, mert eszébe jutott az egész álm furcsasága. Yong szorongása Jeff szavai alatt felengedett, homloka kitisztult, ajkai picit megnyíltak, mint mindig, amikor megértett valamit vagy kérdezni akart. De helyette Jeff kérdezett.

- Most én teszem fel a te álombeli kérdésedet: Hogy lehet...? Hogy lehet ez? - Az öreg hirtelen nem is tudta, hogyan kérdezzen.

Yong Jeff szemébe nézett és azt mondta:

- Néha előfordul, hogy egy erős lélek egyszerre két testben születik újjá. Az egyikben megnyilvánul, a másikban rejtve marad, csak néha bukkan elő a való világban, álmainkban, gondolatainkban. Bár a két test távol volt egymástól és más környezetben élt, apám lelkének egy kis darabja benned talált otthonra, Jeff. Mi kicsit mindig összetartoztunk, mintha rokonok, vagy legalábbis jó ismerősök lettünk volna. Mindig megtaláltuk egymással a hangot és az összhangot, s valahogy mindig szerettük egymást. Álmodban apám lelke szólt hozzám és én ott felismertem őt benned. S hogy ez a lélek él, azt jelenti, hogy jó és hű gazdája voltál apám lelkének, Jeff. Köszönöm neked.

Amikor az álmok világában járunk - folytatta Yong -, lelkünk szabadon kószál, nem köti a test börtöne, szinte azt csinálhatja, amihez kedve van. Az elmúlt éjszaka mi valóban találkoztunk, te, én és még valaki, aki csak ritkán mutatja meg magát: az apám. Tér és idő nem volt akadály előttünk, így volt mindez lehetséges és valószínű, mert bár álomnak nevezzük, ez is a valóság

egy darabja volt, csak egy sokkal szabadabb és szebb valóságé, mint amiben itt a földön van részünk.

- Ez... az a világ, ahova megyünk? - Jeff kereste a szavakat. Yong kedvesen „Nem”-et intett.

- Nem, Jeff, ez csak egy köztes lét, amelybe nem is mindig tudunk belépni, s amikor jön az ébredés, a lelkek visszatérnek a „házukba”, kik-ki a magáéba, élni a test mindennapi életét. A mi világunk ennél sokkal szebb, szabadabb és „tartósabb” - Yong elmosolyodott a saját szavain s Jeff is vele mosolygott, habár nem értette tisztán, amiről Yong beszélt, de érezte, hogy Yong boldog, mert az álombeli találkozás jó volt neki.

- Mesélj a világodról... a világunkról, Yong.

- Tudom, sok mindenről álmodoztál, Jeff, voltak, akiket szerettél és elvesztettél, voltak, akikre nem is mertél szerelemmel gondolni, mert oly távolinak érezted őket, s szerelmedet oly valószerűtlennek. Igaz, Küldött vagyok, de emberbőrben, emberi érzésekkel, tulajdonságokkal, úgyhogy tudom mindezeket. A világunk nem az álmok, vágyak megvalósulásának mesebeli birodalma. Ott nem térsz vissza időben ifjúkori kedvesedhez, nem mehatsz el vele kézenfogva a hegyekbe. Nem mesélhetsz neki szép történeteket, ahogy szeretted volna. Ott nem foghatod meg az én kezemet sem és nem mondhatod, amit itt a földön nem mertél: „Szeretlek, Yong!”. Mindezt nem teheted, de tehetsz *sokkal többet*, mert ott sokkal többet kapsz: ott megkapod őt is és engemet is, meg mindent és mindenkit a maga teljességében! Ott mi egyek leszünk testben és lélekben, sokkal teljesebben, mint itt a földön valaha is remélhettük volna. Ott megtapasztalod őt és engem is, a lelkét és a testét, a lelkemet és a testemet. Ott megértesz mindent, meglátsz mindent, mert nem lesznek szavak, amelyek végesek, durvák és tökéletlenek, amelyek még a felszín egy apró darabját sem fejezik ki. Ott a lelkünk lesz, de érzésekkel és érzékekkel felszerelve, s amit te érzel, azt én is érezni fogom annak teljes mélységében, teljes szépségében, teljes erejében. Amit látni fogsz, én is látni fogom. Az én érzéseim a tietek is lesznek, az én hangom, a tied is lesz, az én melegem a tied is lesz. Ott mindig kedveseddel leszel, éppen úgy simogathatod a haját, mint az enyémet, éppúgy a szemébe nézhetsz, sőt mélyebben, mint most az enyémben. Habár ott nincsenek földi értelemben vett arcok, szemek, kezek és mosolyok, mégis boldog leszel, mert ezeknél sokkal többet kapsz. Az örök vágyad, hogy megöleld elvesztett szerelmedet, ott elképzeld teljesen szebb valóság lesz. Mindezek így vannak, s így is lesznek. Tudom, mert jártam abban a világban többször is.

- Küldött vagy...? - Jeff emlékezetében megragadt ez a két szó. Ismeretlen volt, mégis ismerős, mert nemegyszer tapasztalta, de érezte is, hogy Yong nem az, akinek látszik. Yong megértette a levegőben függő kérdést.

- Küldöttek vagyunk, életünk a szolgálat, ennek van alárendelve minden. Ezt nem választja valaki, ebbe beleszületik, vagy nem. Ha nem, akkor él, mint mindenki más, ha igen, akkor eszközöket is kap a szolgálathoz. Az emberek szemében sokszor különcök, visszahúzódóak, ridegek vagyunk. Mindenesetre: mások, s ezt mi is tudjuk. Sok ember öröme a Küldöttségünk, s az a mi örömünk is, de vannak, aki szenvednek miatta, mert velünk találkozni, hozzánk közel kerülni nehéz próba. Ekkor szenvedünk mi is, mert nekünk nem az a dolgunk, hogy szeretve legyünk, hanem, hogy szeretetet adjunk egyformán mindenkinek. Nem az a dolgunk, hogy simogassanak, becézgessenek és azt mondják: „Kedvesem...”, hanem, hogy ha ezt halljuk valakitől, aki úgy érzi, hogy szeret, lakatot tegyünk a szívünkre és az ajkunkra, bármennyire fáj is látni a másik szenvedését, bármennyire fáj is, hogy mi is szeretünk, de nem szerethetünk. Küldöttek vagyunk ebben a világban, utunkat régen kiszabták, s attól eltérni nem tudunk... - Yong hangja elhalt, fejét lehajtotta, megadta magát saját szavainak, saját magának.

- És George... és a Róka...? Mégis tudsz szeretni?! Vagy azok valami mások voltak? - Jeff nem nagyon értette.

Yong szomorúan nézett vissza Jeffre, nem a meg nem értés miatt, hanem, mert ez élő seb volt, amit kisebb-nagyobb sikerrel gyógyított. Hiába tudta, hogy a vége nevetés lesz és tánc, most akkor is fáj.

- Az utat végig kell járnunk, s ebbe beletartozik, hogy továbbadjuk magunkat, mert a jövő embereknek is szükségük van ránk. A Róka... az más. Őt szerettem és ő is szeretett engem. Néha előfordul ilyesmi velünk is, minden parancs és készítés ellenére is. - Yong pajkos félmosolya beragyogta a szobát.

- Istenem, Yong! Csak ennyi?! Továbbadni... magunkat?! - Jeff nagyon komoly volt.

- Csak ennyi... és egy kicsivel több. Csend, béke, nyugalom, állandóság, s amikor nagyon ember vagyok: erő, szeretet, meleg, biztonság. Olyan dolog ez, amely mindkettőnknek szükséges és jó volt. Nekem is, George-nak is. Ő szeretett, féltett, bár sokszor nem értett engem és ezért félt is tőlem. Máskor pedig felnézett rám és csodált, amiért az ő szemében ilyen titokkal teli vagyok. Ő is melegben volt és én is. És biztonságban, mert mindig, amikor hazatért, biztosan tudta, hogy várják. Nem énekkel, tánccal, hangos szavakkal, de várták. S amikor leül, meghallgatták. Amikor fáj neki valami, meggyógyították, s ez a gyógyítás többet ért minden tudós orvos összes tudományánál, mert én a bensőjét gyógyítottam meg, és utána a fájó részeket beburkoltam a szeretet és erő balzsamával, amely nemcsak lecsendesíti a sebek lobogását, hanem kicseréli a beteg részt a földön sehol fel nem lelhető újra. George szerencsés ember volt, mert a legtöbbet kapta, amit földi ember kaphat. És én is szerencsés vagyok, mert a Róka távol van s mire visszatér, még sok időnek kell eltelnie. A „csak ennyi” nekem elég, George-nak nagyon sok, nagyon bőséges, nagyon éltető volt.

- És a Róka...? - Jeff nem tudott belenyugodni a válaszbba.

- A Róka az más. Szerettem őt és ő is szeretett engem - ismételte Yong a számára legfontosabbat. - Megmentette az életemet, amikor a sárban fetrengtem. Hálámat szerelemmel róttam le neki. Önkéntes és őszinte szerelemmel!

- És mégis elengedted...

- Igen, eljöttem, mert az utolsó vacsoránkon, amikor azt mondtam: „Másnap elmegyek”, nem mondta, hogy „Maradj!”

- Ezt mondania kellett volna?! Amikor szerettétek egymást?! - Jeff végképp nem értette.

- Igen, mert aki kér, az kap, annak adnak, s aki megalázza magát, azt felemelik. Aki csak részben alázza meg magát, annak visz út lefele is és felfele is. Aki teljesen megalázza magát, aki a legmélyebbre száll, annak csak felfele visz az útja. A kérés megalázkodás, a hallgatás csak áldozat.

- Neked a tökéletesség kell, Yong - Jeff inkább kijelentette, mint kérdezte ezt.

- Igen, mert anélkül semmi értelme az egésznek.

- Nehéz feltételek.

- Nehezek. De szükségesek.

- Miért?! - Szinte kiáltásként szakadt ki Jeffből a kérdés. Majd, mintha a hangos szóval Yongot ütötte volna meg, halkabban folytatta: - Miért nem lehet az, hogy a boldogság boldogságban folytatódjon, miért vannak mindig feltételek, szabályok, törvények, parancsok? Miért... Miért...

- az utolsó szavak suttogássá csendesültek, Jeff szeme megfényesedett, a takaró gyorsan

emelkedett és süllyedt nehéz lélegzete alatt. Yong szeretettel nézte, kezét Jeff kezére tette. Jeff lassan megnyugodott, új erőre kapott Yong érintésétől, a kedves kéz melege elhatolt egészen a lassan dobogó öreg szívig. Amikor Yong látta, hogy minden rendben, elmondta neki, amit már számtalanszor elmondott a kérdezőknek, hiszen az ember leggyakoribb kérdése ebben a világban a „Miért?”.

- Ha az ember azonnal és könnyedén megkap valamit, amely nagyon fontos és nagyon teljes, annak fénye hamar megkopik, hamar megszokottá válik és egy idő után már nem is lesz olyan fontos. „Ilyen egyszerű volt?! Nem is hittem volna!” - merül föl a kérdés, és ez baj, ez elmúlás. A könnyen szerzett dolgok olyanok, mint a csillogó kőszén: látszatra szép és kemény, még fényes lapokat is lehet rá csiszolni, gyűrűbe foglalni, mint ékkövet és büszkén viselni, mint kedvesünk ajándékát. De a szén az első rossz mozdulatra megrepedezik, porrá omlik, s marad a hideg fém foglalat, amely betöltésre vár.

Milyen bölcs Isten, hogy várakozást ad, amikor nagyon szeret bennünket és nagyon akarja a boldogságunkat!

Az elválás mélységes mélyre viszi a lelket, ahol sötét van, forróság és a lélekre ránehezedik az egész élet szinte kibírhatatlan súlya. De a nem múltó vágy és szerelem tüze lassan átalakítja a lelket, keménnyé, türelmessé, értővé, szilárdá edzi azt. S amikor eljön az idő, megrendül a föld, és ami lent volt, az felkerül, s ami fent volt, az le, akkor a lélek tündöklő gyémántként bukkan elő a mélyből: örökre és eltörhetetlenül. S aki megtalálja, annak több lesz, mint kincs, mert a várakozásban merősödött lélek az minden! Így lesz a porból elpusztíthatatlan fény, Jeff.

A Róka most vár, vágyódik utánam, szeret, mindenkiben engem keres, engem lát. Ha akkor este azt mondja: „Maradj!”, most valószínű velünk lenne. Ehelyett bolyong a világban engem keresve, s amikor lát valakit, hozzám hasonlót, összeszorul a szíve, látása elhomályosul, kezei remegnek, mert óhajtja is a találkozást, de fél is tőle. Amíg a hasonmás meg nem fordul, és ki nem derül, hogy nem én vagyok, a Róka poklokat él át, s utána is, mert szeret, kíván, fáj neki a távollétem. Amikor kiderül, hogy mégsem én vagyok, utána is folytatódik a pokol, a magány, a bolyongó keresés. A lelke mélyen van, néha kihuny a remény benne, hogy valaha is újra találkozunk. De ott legbelül, ahova én is csak nagyritkán megyek, él benne a hit: az nem lehet, hogy soha többé ne találkozzunk! Ez élte, ez ad erőt neki elviselni a várakozás esztendeit, de ez lassan át is alakítja a szénport ércnél is keményebb gyémánttá. S amikor visszatér hozzám, ragyogni fog és én is ragyogni fogok, mert együtt a teljesség leszünk. Olyan teljesség, amely soha nem lettünk volna, ha a Tündértánc után nem megyek el, ha a Róka ott tart magánál.

Ezért érdemes várni - nekem valamivel könnyebb, mert ismerem az út végét, a Rókának szükséges, hogy azok az évek, amelyeket majd együtt töltünk, többet jelentsenek számunkra, mintha ezer életet éltünk volna át, kezdettől, együtt.

- Lehet... Neked elhiszem, Yong. Az eszemmel értem is... - Jeff abbahagyta, nem akart Yongnak ellentmondani.

- A szíved mégis mást mond... - segített neki Yong.

- Igen, mást. „A Rókának szükséges...”, azt mondod. Lehet. De akkor is kegyetlen... dolog ez, Yong... - a mondat vége a levegőben maradt. Nem volt benne vád, számonkérés vagy helytelenítés. Jeff csupán kijelentette mint tényt, de a legmélyén benn üvöltött a jól ismert kérdés: „Miért?!”... és a „Nem!”.

- Igen, kegyetlen - felelte Yong. - De mondd ki nyugodtan, amit akartál: „Kegyetlen vagy, Yong!” - Jeff szeme megrebbent, majd szégyenlősen lesütötte, maga elé nézett a mintás takaróra, kezeivel tétován kapirgálta a kihúzódott szálakat, elsimította őket, majd visszafordította, hogy a takaró ismét bolyhos lett.

- Kegyetlen vagyok - a ti szemetekkel nézve. - Jeff hirtelen nagyon távolinak látta Yongot. A kedves arc egy pillanatra idegenné vált, a szemek szűrtak, szavainak éle volt: valóság-éle, s ezt Jeff is tudta nagyon jól, de vonakodott elfogadni. Yong folytatta, ugyan olyan kedvesen, ugyan olyan szeretettel, mint eddig, mert - függetlenül Jeff érzéseitől - Yong csak szeretni tudott, gyűlölni sohasem. - A vonat sem térhet le a sínekről. Amint letér, felszaggatja a pályát, a kocsik összetorlódnak, eldőlnék, s az egész használhatatlan ronshalmazzá válik. Amíg a vonat a pályán van, embereket visz ide és oda, a kerekek kattogása álomba ringatja az utasokat, s az emberek célba érnek. Amíg a vonat a síneken megy, szolgálja az embereket.

Jeff felnézett Yongra. A belső hangok elszálltak, a tudomásulvétel békeségével mondta:

- Nehéz ezt elfogadni.

- Nehéz ezt megcsinálni - felelte rá Yong.

- S ha mégis azt mondta volna, hogy „Maradj, Kedves!”, akkor mit tettél volna? Akkor is elmész?

- Nem tudom... - Yong bizonytalanul nézett körül, mintha a csendes bútoroktól kérne segítséget. Azután elhatározásra jutott és mondta:

- Két úrnak nehéz egyszerre szolgálni teljes szívvel, teljes lélekkel és teljes erővel, de a Róka kedvéért talán megpróbáltam volna... - A csend rátelepedett a szobára, s rövid időre szavukat fogta. Jeff lehunyta a szemét, hallgatta a szoba és a külvilág neszeit, s akármit is beszélt Yong, nyugodt volt és boldog, mert itt van vele. És ez a lényeg, a többi most már csak szó, a vágyak, akarások emlékekké szelídültek, amelyeket jó megbeszélni valakivel, legfőképpen Yonggal.

Yong kezeit az ölébe ejtette, fejét lehajtotta. Talán imádkozott, talán csak az erejét mérte fel, mert tudta, még nincs vége, Jeffnek még vannak kérdései, mondanivalója, s vissza van az utak útja, a leghosszabb és egyben a legrövidebb, amelyet együtt kell megtegyenek.

Egyszerre emelték egymásra a tekintetüket, egyszerre mosolyodtak el, egyszerre nyitották szóra ajkukat, mint a szerelmesek. S talán azok is voltak - valamikor, vagy másképp, vagy valahol máshol. Yong elharapta a gondolatot, hagyta az öreg Jeffet kérdezni.

- Régebben is meséltél a Tündértáncról, meg az Élet Forrásáról, úgy, mintha ez nagyon fontos volna neked - kezdte Jeff. - S egyszer mondtad is, hogy amikor a Rókánál voltál, akkor eljártad a Tündértáncot s az mekkora erő, mekkora boldogság volt neked. Meg az a bizonyos Utolsó Vacsora... Milyen szépen hangzik. És mégis...

- Makacs vagy, Jeff! - mondta szelíden Yong. - De megértelek. Ne feledd, félig-meddig én is ember vagyok. Az a pár nap a Rókánál valóban az életet adta nekem.

Akkor elmentünk az Élet Forrásához és mindenünket átadtuk egymásnak. Majd eltáncoltam a Tündértáncot és este gyertyafénynél vacsoráztunk - Yong halvány tündér-arca kipirult az emlékeztéstől. - Abban a pár napban nagyon boldog voltam, s annyi erőt kaptam a Rókától, amely egész életemre elegendő lett. Abban a pár napban megfeledkeztem mindenről és mindenkiről. Csak egymásnak éltünk - mint emberek.

- És mégis... - „Örökké visszatérő téma”, gondolta Yong, de mégsem haragudott az öregre a makacsságáért. Emberi mértékkel még ennyi magyarázat ellenére is érthetetlen, ahogy Yong azon az estén döntött.

- Mégis elmentem, igen. El kellett mennem - az egyik okot már elmondtam neked -, a másik: akik engem visznek, irányítanak, azok uralják az egész világot, minden embert. Erejük nagyobb, mint a legerősebb emberé, nagyobb, mint a legnagyobb szerelem ereje, nagyobb a galaxisoknál, az egész világmindenségénél.

- De neked, Yong, ugyan ez az erőd van. És mégis... Miért?...

„Istenem, a „Miért”-ek... Mikor fogynak el?...” - sóhajtott gondolatban egy hatalmasat Yong. A válasz pedig azonnal jött, mint mindig: „Soha, ugye tudod, Yong. Hányszor kérdezted te is, pedig neked a legkevesebb okod lett volna rá, hiszen ismered az okokat és a válaszokat. Mégis megkérdezted, megkérdezted ma is. Hát akkor ő?! Aki csak tapogatózik egy ködös, sötét világban?! Nem voltál mindig mellette, mert nem lehetsz mindig minden ember mellett, hogy világíts nekik. Ne csodálkozz, ne kérdezz, legyél türelmes, mert ez is a szolgálat része. Te most szolgálasz, s csak azt!” - a Hang eltávolodott, Yong belső háborgása lassan lecsendesült. A Hangnak igaza van, mert a Hangoknak mindig igazuk van, hiszen mögöttük százezer élet milliónyi tapasztalata kristályosodott örökérvényű bölcsességgé. S a Hangok - ismerte el kissé kényszeredetten Yong - segíteni akarnak, neki és a többi Küldöttnek is, végső soron az embereknek. A Hangok valaha ugyan olyan Küldöttek voltak, mint ő, emberek között éltek, szeretetben, nyomorúságban, békében, küzdelmekben - mint az emberek. De már akkor is voltak más Hangok, akik előttük jártak és erősítették őket a szolgálatban. A Hangok láncolata végigkíséri a végtelen időt, mert Hangok létének nem volt kezdete s nem lesz vége sem. Yong teljesen megnyugodott, ismét erősnek érezte magát. Elkészült a válasszal.

- Ugyanaz az eröm van, de ember is vagyok. Akik irányítanak, már nem emberek, mint ahogy majd én is hozzájuk megyek egyszer. De most itt vagyok, test is vagyok, nemcsak lélek, ezért az eröm korlátozott. Minden szent és próféta aláveti magát az Atya akaratának; nem tehet mást. Az emberi oldal néha megkérdőjelezi az utat, amin járnia kell, de a végső szó, a végső tett az „Igen, Atyám!”, mint ahogy nálam is ez.

Akik engem visznek, a Rókat is viszik, s talán nem is tud róla, de neki is megmondják, mit kell tennie. S ő megteszi, megtette, mert ő sem cselekedhetett, dönthetett másképpen. A Utolsó Vacsoránkon nem tudta kimondani, hogy „Ne menj el!”, mert nem engedték meg neki. Én tudtam ezt, de a végtelen fájdalmat a majdnem végtelen erő valamennyire tompítani tudja. Így hát itt vagyok, szállítom az embereket, elringatom őket, ha fáradtak, megállok velük, ha célhoz értek. Akkor ők kiszállnak, én pedig megyek tovább, amíg a test kitart.

- Milyen élet ez, Yong?!

- Egyféle élet a sok közül, Jeff. Kinek ez jutott, kinek más. Aki nem részesült az erőből, az vágyakozik utána, akiben pedig megvan, az néha szívesen odaadná annak, aki annyira óhajtja, hogy érezné meg azt, hogy az erő: kötelezettség, az erő: szüntelen készenlét. Az erő nem önmagában van, hogy játsszunk vele, hegyeket emeljünk fel és tegyük odébb, nem azért van, hogy a föld egyik pontjáról a másikra ugorjunk. Habár használhatnánk erre is, de ekkor elveszne a szolgálat, kisiklana a vonat, amivel csak ártanánk azoknak, akiket szolgálnunk kell.

Néha megengedhetjük magunknak, hogy egészen emberek legyünk, néha megengedik nekünk, hogy megpihenjünk. S olyan is van, hogyha valaki már sokat szolgált és nagyon elfáradt, elmegy „nyugdíjba”: egészen emberré válik. Hogy ezt elfogadjuk-e vagy sem, tőlünk függ. Van, aki Küldöttként távozik ebből a világból, van, aki emberként hal meg.

- Te mit fogsz választani, Yong?

- Emberként fogok meghalni, mert tudom, hogy a Róka egyszer visszatér hozzám. Ha Küldött maradok, ő elvész, s ezt nem akarom. Egyszer megmentette az életemet, a földit is és a földöntúlit is, visszavezetett a napfényre a legmélyebb veremből, amikor már annyira eluralkodott rajtam az emberi rossz, hogy Atyáim is lemondtak rólam. Odaadta a Mesét és én visszatértem, újra Küldött lettem, használva az erőmet, de ezáltal összetörtem őt. A mi szerelmünk egészen más, mint egy közönséges földi szerelem. Mi egészen egymáséi vagyunk, úgy, ahogy hamarosan érezni fogod a mi világunkban, ahova átvezetlek. Amikor két test egyesül, azok éppen úgy két test maradnak, mint előtte voltak. Amikor két lélek egyesül, azok eggyé lesznek, de a testek nem. Ha viszont valaki elmegy az Élet Forrásához és ott adja át magát a másiknak, akkor az egyesülés tökéletes lesz: azóta érzem az ő testét is a maga teljességében, és ő érzi az enyémet. Az Élet Forrása adja a test és a lélek tökéletes egységét. Akkor elfogadtam őt és ő is elfogadott engem, tehát nemcsak kötelességem, de *akaratom is*, hogy vissza is fogadjam a Rókát, amikor eljön az ideje. S ezt csak emberként tudom megtenni, mert ő „csak” ember.

- Milyen szép... és milyen távoli... - Jeff szemei lecsukódtak, talán fáradt volt a hosszú figyeléstől, talán gondolatban máshol járt. Yong csendben kiment a konyhába, vizet melegített a teának, mint mindig, amikor Jeff vendége volt. Jeff nagyon szerette Yong teáit, mert másképp készítette, mint a falubeliek, úgy, ahogy őseitől tanulta, akik a tea hazájában éltek, s nap mint nap gyakorolták a párolgó meleg víz és a tealevelek illatának misztériumát. Amikor a víz felforr, beletette azokat a tealeveleket, amelyeket ő választott Jeffnek, várt kicsit, majd csészébe töltötte az italt és bevitte a szobába. Jeff rámosolygott, mint régen-mindig, amikor még a nagy asztalnál ültek. Yong most csak a tálcát tette az asztalra, és segítette Jeffnek felülni az ágyban.

- Köszönöm, kedves. Jó veled... - Jeff mosolyogni próbált, de a mosoly fáradtra sikerült, ugyan úgy, mint a felülés. Yong felé nyújtotta az egyik csészét a teljes tisztelet ősi mozdulatával: két kezében tartva azt. Jeff keze kicsit reszketett, amikor elvette Yongtól a csészét. Yong segítette neki tartani, s kéz a kézben itták meg Jeff utolsó csésze teáját.

- Köszönöm, kedves - Jeff arca kipirult, mintha új erő költözött volna az öreg testbe, visszahuppant a párnákra, nehézkesen eligazította a meggyűrődött takarókat és Yongra nézett.

Yong letette a csészéjét a tálcára, kissé beljebb tolta azt és diszkréten megnyalta a szája szélét, mint Baby, a kismacskája szokta egy-egy finom tej-ebéd után. Jeff elmosolyodott, de hirtelen ismét komollyá vált az arca.

- Hogyan bírod mindezt, az embereket, akiket átkísérsz a világunkba, aztán onnan újra és újra visszajönni... ide? Nem félsz, nem szenvedsz? - Yong tudta, mit akar Jeff kérdezni. Néha neki is eszébe jutott ez, és olykor elcsodálkozott: valóban, hogyan is bírja? De a válasz önmagában volt: amit rászabtak, annak elvégzéséhez erőt és tudást is adtak.

- Néha félek. Néha szenvedek, de ezek emberi dolgok. Többnyire Küldött vagyok, s akkor az erő és a tudás táplál. Meséltem neked a világunkról, Jeff. Tudom, hogy honnan jövünk, merre tartunk és hova érkezünk. A vonatnak pontos menetrendje van és a masiniszta ismeri azt, másképp nem tudná elvezetni a vonatot helyesen. Egyikünknek ez jutott, másnak más, az egyik a mozdonyban ül, a másik a kocsikban, s aki elől ül, annak kötelessége célba juttatni azokat, akik a kocsikban ülnek. Néha nem könnyű, de nem is igazán nehéz, inkább egy állapot, amelyben élek én és a hozzám hasonlóak.

- Nem csak te vagy?...

- Sokan vagyunk a világban. Ebben és más világokban is.

- Fáradt vagyok, kedves. aludjunk egy keveset.

Yong némán bólintott, Jeff szemei lecsukódtak, ritkábban vette a levegőt. Yong odaült Jeff ágya szélére, megfogta Jeff kezeit és lehajtotta a fejét. Lelke betakarta Jeffet, meleg védőburkot formált köré, ahova semmi hang, fény és érzés nem hatolt be többé. Yong ereje Jeffbe áramlott, kimosta az öreg lélek elhasználódott szálait, erővel, fénnel és muzsikával töltötte meg.

Amikor a két lélek már egy volt és olyan szorosan összekapaszkodtak, hogy senki és semmi el nem téphette azt a köteléket, elindultak a Kapu felé, amelyhez a kulcs Yongnál volt és melyen át együtt lépnek majd át a világukba.

Ahogy közeledtek felé, a Kapu egyre nagyobb és színesebb lett, Jeff már a részleteket is meg tudta rajta különböztetni. Szépen faragott, barnára pácolt diófából készült, bronz sarokpántokkal, amelyek átnyúltak a kapuszárnyak teljes szélességében és középen találkoztak. Az ajtón nem volt kulcsuk, Jeff kicsit csodálkozott is: hogy nyitják majd ki, de a Yong iránti bizalma és szeretete azonnal elnyomta benne az aggodalmat. A Kapuhoz vezető út fehér gyöngykavicssal volt felszórva. Mindenholnan egyenletes, puha, meleg fény vette őket körül.

Közvetlenül a Kapu előtt mindketten megálltak, Yong erősebben szorította Jeff kezét és elénekelte az Átlépés Dalát. Ez volt a kulcs a Kapu kinyitásához:

*Aludj, kedves, mert itt az éj
Fogom kezed, hát ne félj
A cél közel, együtt megyünk
Csak pár lépés és megérkezünk.*

*Ébredj, kedves, im itt vagyunk
Nyisd fel szemed, ez új otthonunk
Itt vagyunk mind, ki jó, ki szép
Itt vagyunk mind, ez nekünk elég.*

Amikor az utolsó sor dallama is elenyészett, a Kapu lassan kinyílt, és ők beléptek oda, ahova egyszer minden ember belép, függetlenül attól, mit tett vagy nem tett a földön.

Lassan haladtak a fák között és Jeff érezte Yongot, ahogy nemrég Yong elmondta neki. De érzett mindenki mást és mindent körülötte. Az élő és élettelen itt tökéletes harmóniában volt egyben, senki nem akart többet, mert mindent megkapott, senki nem volt féltékeny, mert mindenki egy volt, senki nem volt szomorú, mert azt az érzést mindnyájan lent hagyták a földön.

Jeff pedig csak ment előre, egyre beljebb, s teljesen elfelejtkezett arról a Yongról, aki kézenfogva ide vezette. Észre sem vette, amikor Yong elengedte a kezét és elindult visszafelé. Mielőtt kilépett a Kapun, még egyszer visszanézett, bár tudta, mit fog látni: Jeff már egy volt a többiekkel, Yong érezte boldog mosolyát, hallotta énekét és az üzenetet, amely csak neki szólt, s amelyet földi szavakkal leírni nem lehet, amelyet csak Yong értett, s amikor meghallotta, nagyon boldog lett.

Yong kilépett a Kapun, az becsukódott mögötte, s ő visszaindult a gyöngykavicsos úton az emberek közé.

* * *

A délutáni nap már a háztetőkön pihent, a kémények serény füstje vacsoraidőt jelzett. A Jeff háza előtt várakozók közül már többen elhelyezkedtek a földön, talán azt gondolták, itt is kell éjszakázniuk. Az élénkebbek lankadatlan figyelemmel figyelték Jeff ajtaját s várták Yongot.

* * *

Yong lassan felnyitotta szemét, tétován körülnézett, majd tekintete megpihent a békésen alvó Jeffen. Odahajolt hozzá, könnyű csókkal illette homlokát és csukott szemeit, majd arcát gyengéden Jeff arcához szorította. Az Éj-bársony betakarta Jeff elmúlt földi létét, az igazi Jeff abban a másik világban érezte Yong bársony-finom simogatását, s új dalba kezdett, mert boldog volt.

Percek teltek el így; kint lassan besötétedett. Yong felállt, kicsit még nézte Jeffet, tekintete körbejárt az ismerős szobán, majd kilépett a házból. Az ajtót nyitva hagyta, s ahogy lefele lépkedett az udvarra vezető téglalépcsőkön, apró fájdalom-csillag suhant át a lelkén. Akaratlanul is elnézett a puszta felé, ahogy otthon szokott, s karja előre mozdult. Talán a kerítés fáját akarta megfogni, talán hívni valakit. De keze a levegőt markolta, mert a kerítés messze volt ide, éppen úgy, mint az, akit hívott volna. Yong csak házakat látott, kémények füstjét, melyek piros-arany bolyhokként gomolyogtak a magasba a lemenő nap fényében. Az udvaron Yong jobbra indult, az istállók felé: búcsúzni mindentől, mindenkitől, mert tudta, hogy ide többé nem tér issza.

* * *

Amint az utcán állók meglátták Yongot kilépni az ajtón, mintegy varázsütésre megélénkültek, a földön ülők felpattantak, hogy indulnak be a házba. De amikor látták, hogy Yong nem a kapu, hanem az istállók felé indul, maradtak a helyükön és körbejárt a tájékozottabbak suttogása: „Megy elbúcsúzni...”. Hogy kitől, mitől, azt nem mondták, és senki nem is kérdezte, mert azt tudni illik, hogy Yong Jeff kocsiján érkezett a faluba réges-régen, s hogy ez a kocsi ma is ott áll az istállóban, és Jeff nagy becsben tartotta mindig.

* * *

Az istállóban lehajtott fejjel álldogált a két öreg ló, de amikor Yong belépett egyszerre dobták fel a fejüket és elmosolyodtak. Yong velük mosolygott, s a lovak fejüket fel-alá ingatva fejezték ki azt az örömet, amit szavakkal nem tudtak. Yong odament hozzájuk, megsimogatta őket, beszélt hozzájuk, arcát arcukhoz szorította. Érezte az ismerős szagokat, amelyek az eltelt évek alatt a békesség illatává szelődültek. A lovak figyelmesen hallgatták, mert mindig szerették, ha Yong odamegy hozzájuk és beszél nekik. Amikor megtudták, hogy Yong búcsúzni jött, elkomolyodtak, szemük messzenéző lett s lehet, hogy sírtak is egy kicsit.

Yong megigazította a szénát a jászolban, és elindult az istálló mellett álló kocsiszínbe.

A féltető alatt ott állt Jeff szekere - Yong szekere, ki tudja?... - gondozott-fényesen, mintha az öreg még most is minden nap használta volna. A bőr ülés leporolva, kissé repedezetten, de ugyan úgy, mint azon a régi péntek délutánon, amikor Yong felült rá, hogy Ronville-be jöjjön „egy ideig”-örökre.

Yong megállt a szekér mellett, megérintette az ülést, megnyomkodta egy kicsit, hogy most is olyan kemény-e, mint akkor volt. Kezét végigsimította ott, ahol ő ült akkor. Ujjai puhán siklottak a töredezett bőrön, s érezte a délutáni nap barátságos melegét, amelyet az ülés és az egész szekér megőrzött neki. „Haza érkeztem!” - szólalt meg benne egy gondolat. „Otthon, meleg, csend, nyugalom, puha ágy, kedves álom.” - felet rá egy csilingelő tündérkórus. „Aludni, álmodni, szeretni, élni, várni és remélni, várni és remélni, várni és remélni, várni...”

várni... várni...” - a távolodva halkuló csend betakarta Yongot, néhány perc pihenést adott fáradt lelkének. „Remélni és várni, jó úton járni, kis kapud mellett türelmesen állni!” - kacagta a tündérkórus. Yong elmosolyodott, szeme előtt megjelent egy majdani délután, a lemenő nap és egy imbolygó árnyalak. Majd a kép megremegett, elhomályosult, táncba kezdett, mint a víztükör, amikor esőcseppek hullanak bele. Két apró gyémánt jelent meg Yong szemében, egyre nőtt, majd végiggördült az arcán és az ülésre hullt. A cseppek tompán koppantak, ahogy szétporlottak a bőrön, s néhány perc múlva el is tűntek a tündérvilágban, de nyomukat örökre otthagyták az öreg Jeff szekérének első ülésén, mintegy megszentelve azt.

A kép a jövőbe vészett, Yong felnézett, szeme végigsiklott a kocsin, majd megállapodott az ülés túloldalán: ott ült az öreg Jeff, aki akkor még fiatal volt, beszédes és nagyon izgatott, hogy a meglepetése sikerüljön.

Néha megreccsentek a szín gerendái, a sarkokban apró állatok motoszkáltak, de ezek még csak kiemelték azt a nagy csendet, békességet, amely a világban és Yong lelkében honolt.

Kint szinte teljesen besötétedett, a tárgyak elvesztették határozott körvonalait, mintha azok is elmentek volna Jeff után, hogy tovább szolgálják őt, s hozzanak még sok-sok Yongot sok-sok falukba és városokba az emberek boldogságára. S talán így is volt.

Yong megfordult, elnézett az utca felé, át a kopár udvaron. Az utcán újabb emberek gyülekeztek, lépteik tétovak és félénkek voltak, némelyek csak álltak, mások ide-oda járkáltak Jeff kerítése mellett, majd megálltak és benéztek az udvarra, a ház nyitott ajtaja felé. A közeledő éjszaka feketébe öltöztette őket is, s mivel hang nem hallatszott, senki nem szólt a másikhoz, úgy tűnt, mintha gyászolnának. Jeff házának nyitott ajtaját látva egy-egy csoport felbátorodott, közelebb húzódtak a kerítéskapuhoz, de az udvarra mégsem léptek be. Visszatartotta őket valami, ami meghatározatlan keveréke volt a félelemnek és a tiszteletnek. Mintha engedélyre vártak volna Yongtól a belépésre.

* * *

Yong még egy utolsó pillantást vetett arrafele, amerre Jeff szekerét sejtette a sötétben, majd kilépett az udvarra. Amikor meglátta a csendben álldogáló embereket, arcára kiült a sajátos félmosoly, mert örült, hogy eljöttek az emberek Jeffhez, és örült, hogy tiszteletben tartják az ő gyászát, hogy nem jöttek be az udvarba, a házba, amíg ő ott volt.

Ahogy átment az udvaron és közeledett a kiskapu felé, az emberek távolabb húzódtak, pedig így sem voltak a kapu közelében. De érezték, hogy az alattvalók a királynőt csak messziről nézhetik, neki széles utat kell hagyni, mert azt írja elő a szeretet és tisztelet törvénye.

Yong kilépett az utcára, a várakozók felé biccentett és elindult hazafelé.

* * *

Az utcán senki nem mozdult. Nézték Yong éjbe vesző alakját, s beléjük villant egy gondolat, amely megdermesztette testüket-lelküket: „*Mi lesz, ha órá kerül a sor?! Mi lesz... velünk?*” A kérdés belemarkolt a szívekbe, könnyeket csalt a szemekbe, amelyeket nem töröltek le, mert mozdulni sem bírtak. Ha tudták volna, hogy az még nagyon messze van, az alkalomhoz nem illő, örült kacagásban törtek volna ki, akkor valóban sírtak volna, mint a gyerekek, egymás nyakába borulva, kiabálva, mindenfélét össze-vissza beszélve, s nehezen hagyott volna alább szívük szapora dobogása, lassan jutottak volna nyugodt lélegzethez - mert az a boldog-meleg védelem, az a biztonság, amelyet Yong jelentett nekik, és az egész falunak, fél nem ért semmivel!

De nem tudták, meg azt sem, hogy addig még visszajön a Róka, és minden olyan szép lesz, mint a tündérmesékben.

* * *

Mire Yong hazaért, teljesen beesteledett. A ház csendes volt, kihaltak tetszett, de Yong tudta, hogy a belső szobában alszanak a gyerekek. Baby, a késői óra ellenére, a kapuban várta Yongot, együtt mentek át az udvaron, együtt léptek be a házba, s amikor a kismacska látta, hogy minden rendben van, hirtelen elálmosodott, bebújt a kosarába, összegömbölyödött és azonnal elaludt.

Yong bement a szobájába, s kintről beszűrődő halvány fényben megállt a Mese előtt és azt mondta: - Az öreg Jeff elment. - Majd kiment a konyhába, leült az asztal mellé imádkozni.

- Nehéz a szolgálat, Uram, de mégis hálát adok Neked, hogy ha már tennem kell, erőt adsz hozzám. Hálát adok Neked, hogy a vége mindig boldogság: nekem is és azoknak is, akiket szolgálok. Én nem akartam ezt, de Te szolgálónak szántál. Köszönöm, mert adni nagyobb öröm, mint kapni, mások boldogságát látni nagyobb boldogság, mint az enyém. Köszönöm, bár sokszor megkérdeztelek: Miért éppen én?! Sokszor lázadoztam: Nem kell ez nekem, csak ember akarok lenni! Vedd el, Uram, vegyél el mindent! S Te csak mosolyogtál, mert bölcsőbb vagy nálam és jobban tudod, hogy nekem mi a jó. Mosolyogtál, éppen úgy, mint én szoktam, amikor valakinek az arcára mosolyt és békességet varázsolok. Mosolyogtál akkor is, amikor vándoroltam és hiányzott a szolgálat, amikor én kerestem az embereket, nem ők engem. Köszönöm, hogy mindig többet adsz, mint amire szükségem van. Köszönöm az erőt, az emlékeztést, a jelenlétedet. Köszönöm a gyerekeket, a mindennapokat, a jövőt, amelyet megmutattál. Köszönöm, hogy ilyen sokféle módon erősítesz, hogy nem szavakban beszélsz hozzám, hanem tettekben. S ha gyenge vagyok, mindig adsz valamit, ami visszaadja az erőmet - a Te erődöt.

Ismersz engem, ismersz mindenkit. Ez jó - nekem is és mindenkinek. Ismereteidet nem tartod meg magadnak, hanem adsz belőle nekem is - ez is jó, mert ezáltal úgy tudok szolgálni, ahogy Te akarsz. Te követed és vigyázod mindenki léptét, Uram. Tudod, hol vagyok én most és tudod, hol van a Róka. Tudod, mit gondol, mit csinál, merre jár és azt is tudod, mennyi idő van még hátra a naplementében imbolygó árnyalak feltűntéig. Tiéd vagyok, Uram, a Róka is a Tiéd, mint minden és mindenki. Köszönöm, hogy megtartasz minket Magadnak - egymásnak. Köszönöm, hogy Jeff bement a Kapun, hogy elfogadtad őt és örökre boldog. Köszönöm, hogy én vezethettem át az Életbe, s a Kapun túl egy pillanatra megérezhettelek Téged.

Szeretet, erő és szépség. Emlékezés, feledés, álom, képzelet. Felhők, napfény és holdsugár. Alvó vágyak, alvó remények, ébredő vágyak, ébredő remények. Úr, szolga, egyforma. Lépések az Úton, gyöngykavics csikorgása, s azon túl: hangok, illatok, szavak, érintések. Azon túl: minden! Azon túl: Te, Uram!...

A néma szavak abbamaradtak, képek jöttek helyettük, élénk, valószerű emlékek.

Yong érezte a régi vásártér illatát, hallotta a zajokat, látta a nyüzsgő tömeget és a fiatal Jeffet. „Természetesen, asszonyom!” A széna illata, a bőr és a lovak szaga összekeveredett. A szekér rázkódása a göröngyös földúton és mellette Jeff. Érezte a minden napi kézszorításokat a kocsmában és érezte Jeff enyhe borszagát is, mert az öreg néha napján többet ivott, mint kellett volna. De Yong tudta azt is, hogy ezt nem rosszaságból teszi, hanem feledést keres benne: Jeff sok évvel azelőtt szeretett valakit, aki ugyan olyan volt, mint ő, Yong.

A mindennapi kocsmái délutánok megszínezték Jeff egyszerű életét. Volt valaki, akinek mindig mindent elmondhatott, nem kellett udvariaskodnia, takarnia, ha valami nyomta a szívét. S ha

nem is változott semmi, ha maradt is a probléma, Yong egyszerű szavai megkönnyítették annak hordozását. S amikor búcsúzásképpen Yong azt mondta Jeffnek: „Holnap újra eljövök.”, ez elég volt a következő találkozásig, ez a pár szó megoldott minden problémát, mert a reményen túl bizonyosság volt Jeff számára: újra eljön és beszélgethetünk!

Yong újra megtalálta Jeffet a Kapun túl, ott, ahova átvezette. Megfogta a kezét és azt mondta neki:

- Hamarosan találkozunk, ugye tudod, Jeff, s akkor egyek leszünk mindnyájan.

Jeff mosolyogva válaszolt:

- Tudom, kedves. Őt már megtaláltam, nézd, olyan, mint te. Gyönyörű és titokzatos. - Jeff régi szerelme Yongra mosolygott, s hol különvált Jeff alakjától, hol egybeolvadt vele. Mint a játékos gyerekek, a tarka pillangók vagy - mint a szerelmesek, akik végre egymásra találtak. - Várunk *rátok*, Yong - intettek Jeffék Yong felé.

- Isten veletek - búcsúzott Yong.

A hajnal halvány fényei lassan életet adtak a konyha tárgyainak. Új nap kezdődött Ronvilleben. Yong felállt a székről, mozdulatai már a megszokottak voltak. Visszatért az emberek világába, hogy elkészítse a reggelit a gyerekeknek.

* * *

Amikor Yong alakja eltűnt az utca kanyarulatában, a Jeff háza előtt állók mintha bátorságra kaptak volna, egyenként beléptek az udvarba, elindultak a ház nyitott ajtaja felé. Az ajtó előtt megálltak, néhányan körülnéztek, mintha azt vizsgálnák, minden megvan-e: a falak, a tető, az ablakok, a gyümölcsfák távolabb, az udvar végében. Minden megvolt, tekintetük visszatért a bejárat homályos téglalapjára, s fegyelmezett izgalommal találgatták: mi is lehet ott bent? Holott tudták, az alvó Jeff van bent, de lehet, hogy még más is, valami szokatlan, különleges, soha nem látott, soha nem érzett dologgal is találkozni, ha belépnének, mert Yong bent volt Jeffnél egészen addig, amíg Jeff el nem ment.

Elsőként Dr. Jenkins lépett be az ajtón, mint orvos és Jeff barátja. Az elől állók közül néhányan követték, a többiek kint vártak. Dr. Jenkins látta Jeffet az ágyon feküdni, gondosan betakarva, boldogan mosolyogva. Két keze egymásra téve, arcán semmi szenvedés, semmi küzdelem. Az orvos és a többiek is megértették, mitől voltak izgatottak odakint, mi a szokatlan az egész helyzetben, mit hagyott itt Yong - nekik és a kint várakozóknak is: békességet, nyugalmat, meleget és reményt, amely az ő erejéből, szeretetéből és tudásából fakad. A békésen alvó Jeff, a bútorok, az üres szék az ágy mellett, a teáscsészék az asztalon, és a finoman szálló porszemek az est fogyó fényében mind-mind azt mondták: „Itt jártam, szolgáltam, nézzetek, lássatok és ne aggódjatok. Ha szükségetek van rám, mindig megtaláltok. Kérjétek és kapni fogtok, mert én mindenkinek egyformán szolgálja vagyok, nem számolom az időt, nem mérem a fáradtságot, nem tekintem az erőt.”

Hangját csak bensőjükben hallották, de ez elég volt nekik: megkönnyebbülten sóhajtottak, mint aki egy nehéz terhet végre letehetett, kicsit el is mosolyodtak, pedig ez nem illett az alkalomhoz. De érezték a reményt, az csalta ajkukra a mosolyt, mert a remény: minden az ember számára. Yong önmagát hagyta itt, mint mindenütt, ahol megfordult, és a jövőt azoknak, akik itt maradtak a földön.

Percekig álltak, némán, mozdulatlanul. Az arcok ismét komollyá váltak, mert újra beléjük hasított a kétség: Mi lesz, ha Yongra kerül a sor és ők egyedül maradnak? Az eszükbe sem jutott, hogy amikor Yong még nem jött a faluba, akkor is állt a világ, akkor is éltek és reméltek. De az az időszak, a *Yong előtti világ* a semmibe veszett, mintha nem is lett volna, mintha Yong ideérkezéssel új időszámítás kezdődött volna Ronville-ben és az ő életükben is. S egy kicsit így is volt, mert az a biztonság, amit Yong adott nekik, semmivel nem volt pótolható.

Kintről halk mozgolódás hallatszott, a türelmetlenségé, a kíváncsiságé, a kezdődő fáradtságé. Hosszú volt a délután. Valamit mondani kell, ezt Dr. Jenkins is tudta. Kiment a ház elé és kimondta, amit mindenki tudott:

- Az öreg Jeff elment.

Ezzel formálisan is lezárult a délután, az esemény, egy élet.

Néhányan bementek a házba, székeket hoztak, leültek Jeff ágya mellé és egész éjjel imádkoztak. A többiek megfordultak, még egy utolsó pillantást vetettek a sötét bejáratra és elindultak hazafelé. Az udvar kiürült, az éjszaka csendjét csak az öreg Jeff öreg kutyájának néha felhangzó tompa ugatása törte meg. Majd az is abbamaradt, mert a kutya elfáradt az emlékezésben, s fejét lábaira hajtva elaludt.

Néhány csepp víz

Nem sokkal azelőtt, hogy Yong elment a Rókához és eljárta a Tündértáncot, a Róka meglátogatta Yongot a munkahelyén és azt mondta neki:

- Szeretném megmutatni neked a tengert északon.

- Jó - felelte Yong, mint mindig, s a Rókának nem is kellett több, mert tudta, hogy ebben a rövid szóban benne van minden: Yong egyetértése, öröme, vágya, kéznyújtása a Róka felé: „Menjünk!”.

A Róka tudta, hogy Yong szereti a tengert. Egyszer - még a Mese előtt - beszélgettek erről. A Róka elmondta Yongnak, hogy a tengerek az élet ősforrásai, beszélt a végtelenről, a sós-illatú szabadságról, a zöld habokról, a szélről, amely mindig a tenger felől fúj és távoli világok üzenetét hozza magával, és mesélt a nagy viharokról is. Yong komolyan hallgatta s a végén csak annyit mondott: „Igen. A tenger... az minden.” Akkor egy pillanatra kinyílt Yong lelke, a Róka végigságuldott ezer nemzedéken, látta Yong őseit, akik mindig tengerek partján éltek. Néha úgy nevezték őket: „A parti nép”, máskor pedig csak „A halászok”. Látta a hajlongó hátakat, az erős férfiakat és a még erősebb asszonyokat. Szemekbe nézett, amelyek többet láttak a világból, mint a közönséges földi ember szemei. És látta Yongot ezer formában, mégis egyként, ugyan olyannak, mint azt a valóságos Yongot, aki ott ült vele szemben azon a régi estén.

* * *

Ameddig lehetett, vonattal mentek, majd szekérral, könnyű szalmával, élelemnek a lovak számára és meleg ágyként, ha elfáradnak a több napos úton. Egymás mellett ültek a bakon, ritkán szóltak, mert nem kellett szólniuk. Válluk néha egymáshoz ért, szemük találkozott és mosolyogtak, mert jó volt az érintés. A föld, az elmaradó mezők, a fák és virágok illata elkeveredett a lovak nehéz szagával és az együttlét édes illatával borította be őket. A lovak egyenletes járása néha elringatta Yongot, feje a Róka vállán pihent, a Róka védelmezően átfogta Yong derekát, és nem lehetett tudni, hogy a lemenő nap fényétől, az út porától, vagy valami mástól csillant meg néha egy-egy könnycsepp a férfi szemében. Éjszakára szalmaágy várta őket, ha faluba értek, vendégfogadó kemény ágyai, szalmazsákkal, emberszagú pokrócokkal. Amikor a Róka érezte úgy, hogy aludhatna, hátravonult a szalmába, s Yong vette át a gyeplőt. A lovaknak azt mondta: „Szépen menjetek!”, s azok elkerültek minden gödröt, követ és akadályt, ami megzavarhatta volna a Róka álmát. Yong néha hátranézett az alvó Rókára, szemével betakarta, elűzte a nyugtalanságot lelkéből. Ekkor a Róka elmosolyodott és egyenletes lélegzettel aludt tovább. Minden ébredés után elmondta Yongnak, hogy milyen szépét álmódott, mire Yong csak ennyit mondott: „Tudom.” A Róka nem firtatta tovább, boldog volt, mert Yong mellette volt, s a boldog ember nem foglalkozik a részletekkel.

Az út lassan elfogyott a szekér alatt, feltűntek Porto-Villa egyszerű faházai, a pusztaság hirtelen faluvá változott. Megérkeztek. A Róka megállította a lovakat a fogadó előtt, és azt mondta Yongnak:

- Megérkeztünk, kedves. Most pihenjünk, s holnap lemegyünk a partra.

- Jó - felelte Yong, és a Rókára mosolygott, mert jó volt azt felelni a Rókának, hogy „Jó”.

Másnap korán keltek, amikor még aludt a falu. A nap már fent volt, és a Róka megfogta Yong kezét, hogy segítse a göröngyös földúton, s hogy Yong érezze, itt van vele, és készen áll felemelni őt, ha lelke megbicsaklana és a test erőtlennek bizonyulna.

Az út enyhén lejtett a part felé, majd, amikor az utolsó házak elmaradtak mellettük, elfogyott a föld is, átvette helyét a parti homok, először keveredve a sárgás-agyagos földdel, majd egyre fehérebben ragyogva, egészen a vízig. A tenger zúgása egyre erősödött, s egyre jobban kivehetőek voltak azok az egymásra dobált kisebb-nagyobb sziklák is, amelyeken az üveg-zöld hullámok újra és újra kitöltötték mérgüket.

A homok-föld határán megálltak, elengedték egymás kezét s nézték a tengert, hallgatták a néha szelíd, néha dörgő hangokat. Komorak voltak, mert emlékeztek. Majd levették a cipőiket, mezítláb mentek tovább. A hófehér homok melegítette a lábukat, cirógatta Yong ujjait. Közel a sziklákhöz a homok vizes volt, hűvös és kemény, a dagály nemrég húzódott vissza, vízínövényeket, kagylókat, csigaházakat hagyva maga után.

Közvetlenül a hullámok előtt újra megálltak, nézték a napfény játékát a vízen, a sirályokat, és néha - lopva - egymást. Mindketten komorak voltak, mert most is emlékeztek. Yong messze járt, túl a hullámokon, mintha meg akarna idézni valakit, aki ott van, az óceán másik oldalán. Kezei néha apró mozdulatokat tettek a végtelen felé, ajkai szólásra nyíltak, de ha voltak is szavak, elnyelte őket a sziklákon megtörő hullámok moraja. A Róka tudta, hol jár most Yong, mert arról is beszéltek egyszer, hogy amikor Yong eljött az országából, valakit otthagyt, s most azt szeretné elérni.

A Róka közelebb ment a vízhez, lehajolt, felmarkolt egy keveset belőle és azt mondta Yongnak:

- Nézd kedves ezt a néhány csepp vizet. Most visszadobom a tengerbe, s lásd, a cseppek, amelyek a kezemben voltak, vándorútra indulnak és valahol az óceán túlvégén elérik a partot. Ott talán valaki megérinti őket és lehet, hogy megérzi: ez nem közönséges víz, hanem olyan, amit *küldtek*. S akkor elgondolkodik, hogy vajon ki küldhette, hol van most, mire gondol, mit csinál. - A Róka széles mozdulattal eldobta a marék vizet. A víz egy része visszahullt a tengerbe és elkezdte vándorútját, más része pedig felszállt a levegőbe, feloldódott a napfényben és elindult ugyan arra, oda, ahol várják.

Yong szemével követte a Róka mozdulatait, majd lassan elindult a víz felé. Amikor a Róka mellé ért, lehajolt, ő is kezébe vett egy kis vizet. Keze aprót mozdult, üzeni annak, aki ott maradt, de a mozdulat félúton megállt. Yong kicsit tartotta kezében, mint egy kis tálban, a vizet, majd a Róka felé fordult. Szabad kezével megfogta a Róka balját, felemelte, tálat formált belőle, beleöntötte a vizet, majd összezárta a Róka tenyerét. A víz egy része a Róka ujjai között lecsurgott a homokra, de valamennyi maradt a Róka markában is. Yong elengedte a Róka kezét, egy pillanatra elnézett a távolba, majd lassan ráemelte a tekintetét. A Róka visszanézett rá és megértett mindent. Megértette, hogy Yong eltemetett valakit, aki bár messze van, de fontos volt neki. Elbúcsúzott tőle, mert egyszer mindent le kell zárni, és újat kell kezdeni azzal, aki itt van, aki élő, akit szeret és aki őt is szereti.

A Rókát megrendítette ez a vallomás. Nem mozdult, csak nézte Yongot, mert tudta, most Yongnak erőre, nagyon sok erőre van szüksége, amit tőle kell megkapnia.

Yong leengedte a kezét, egy könnycsepp jelent meg szemében, majd még egy és egyre több. Némán peregtek le szép arcán a gyöngyszemek, elvegyülve a tenger ősz-vizével, amely könnyeivel volt egy. Yong a Rókához lépett, fejét a mellére hajtotta, szorosán hozzá simult, úgy sírta el bánatát annak, aki itt volt, aki élt, akit szeretett. A Róka átölelte, erősen magához szorította, mert most a nyers erő, a szelíd durvaság, az erős védelem, a féltés kellett Yongnak. Így álltak ott, talán csak percekig, talán órákig. Az idő megszűnt számukra, a tenger egyenletes mormolása elmosott minden földi történetet, s ebben Yong háborgó lelke lassan megnyugodott.

Amikor elfogytak a könnyek, Yong kibontakozott a Róka karjainak szorításából, ráemelte tekintetét és mosolygott. A Róka visszamosolygott rá, megfógták egymás kezét, visszamentek a fogadóba, teát ittak és másnap visszaindultak a városba.

A jószívű macska

Néha, amikor a Róka meglátogatta Yongot a munkahelyén, és látta, hogy Yong milyen fáradt, mindig kitalált valamit, amivel felvidíthatta, valami tréfát, kedvességet, miegymást.

Amikor Yong fáradt volt, mosolya csendesebb, hangja még halkabb volt, mint máskor. Néha sóhajtott egy nagyot, s kezeit végighúzta a homlokán, a szemöldökein, majd az arcán, mintha ezekkel a szép kezekkel, ezekkel a kedves mozdulatokkal akarná kiszívni magából a fáradtságot, elűzni a nehéz nap lerakódott árnyait. S így is volt, mert egy-egy ilyen „mosakodás” után már a régi Yong volt: élénk, vidám, csicssergő.

Akkor a Róka mosolyogva lépett oda hozzá és azt kérdezte tőle:

- Tudod-e kedves, hogy mit csinál a macska, ha észrevesz egy egeret? - a komolyan feltett kérdésre Yong egy pillanatra meglepődött, száját nyitva felejtette, mert gyorsan akart válaszolni. „Hiszen a kérdés egyszerű, de akkor miért kérdezi ezt a Róka? Ebből megint valami más lesz, mint amit gondolok.” A Róka várakozóan nézett Yongra, megerősítve Yong gyanúját: itt valami nem stimmel! De azért válaszolni kellett, hát Yong mondta:

- Hát... megfogja.

- És azután? - kérdezett vissza a Róka.

- Azután megeszi! - válaszolta Yong olyan gyermeki örömmel, mint a kisdíák, aki eltalálta a kérdést a vizsgán.

- Pontosan, kedves - erősítette meg a Róka. - Nézd csak a kezünket, Kicsi Angyal. Játsszunk olyat, hogy a tied lesz az egér, az enyém pedig a macska.

Yong lenézett a kezeire, komolyan vizsgálta, hogy valóban alkalmasak-e egernek, elég gyorsan tudnak-e futni, ha jön a macska, és egyáltalán: mi lesz ennek az egésznek a vége? Abban biztos volt, hogy valami szép és kedves, mint mindig, amikor a Róka vele van.

A Róka folytatta a játékot:

- A világon mindenféle macskák vannak, szelídek, vadak, okosak, szeleburdik. Nézd, Kicsi Angyal ezt a macskát - a Róka a jobbkezére mutatott, amely az asztalon nyugodott nem messze Yong kezeitől -, ez a Jószívű Macska, aki nem bánt semmilyen állatot, még az egeret sem. A Jószívű Macska azért szalad az egér után, hogy megsimogassa, puha bundájába betakarja, hogy megvédje az olyan macskáktól, akik meg akarják enni. A Jószívű Macska azért fogja meg az egeret, hogy a fülébe súgja: „Ne félj, mert szeretlek, ne félj, mert megvédelek.” - Yong annyira figyelt a Róka szavaira, hogy észre sem vette: a Jószívű Macska - a Róka keze - gyengéden megfogja Yong kis kezét, kicsit megszorítja és nagy kezébe zárja.

Amikor Yong megérezte a Róka kezének érintését, önkéntelenül is összerezzent, de csak egy pillanatra. A Róka szeretete, melege, simogatása erővel és boldogsággal töltötte el. Percekig így maradtak, kéz a kézben, mozdulatlanul, egymást nézve. Majd Yong lassan rátette a másik kezét a Róka kezére, végül a Róka lefedte azt szabad kezével, s Yong ráhajtotta a fejét.

Az Éj-bársony betakarta a szeretetnek ezt az élő piramisát, s elrejtette a kíváncsi szemek elől, hogy a Jószívű Macska hogyan ringatja édes álomba a boldog kiségeret.

Tündértánc

Az a néhány nap, amelyet Yong a Rókánál töltött, erőt és táplálékot adott az egész hátralévő életéhez.

Olyan egyszerűen kezdődött az egész, mint minden, ami szép és természetes.

A Róka valamilyen ügyben Yong munkahelyén járt. Amikor belépett a faragott terméskövekkel díszített nagy üvegajtón, a fogadópultnál azonnal tájékoztatták, hogy Yong nincs a helyén, de csak foglaljon helyet, mert hamarosan előkerül. Azt meg sem kérdezték, hogy miért jött, mert ismerték, és tudták, hogy neki Yong az első, utána jön bármi más.

A Róka megköszönte, de nem ült le, hanem besétált Yong irodájába és ott várakozott. Körülnézett, s szeme Yong székén állapodott meg, amelynek támláján Yong sötétkék pulóvere üzent neki: „Itt vagyok, boldog vagyok, mert az övé vagyok! A hidegben melegítem, fűvó szélről jól megvédem! S ő szeret engem, tisztán tart, összehajtogat és testével melegít. Hallom szavait, érzem illatát, vele megyek, amikor hideg van, s rá gondolok a melegben, amikor szekrénye mélyén pihenek. Boldog vagyok, mert az övé vagyok!” A Róka szeretettel nézte a kedves ruhadarabot, mert mindent, ami Yongé, azt ő is szereti, hiszen Yong mindene neki.

A Róka szeme tovább vándorolt az ajtók felé, s feszült várakozás lett úrrá rajta: Yong bármikor felbukkanhat és őt látni nem volt közönséges dolog - legalábbis neki. Yong néhány perc múlva elő is került. Kezében papírokkal sietett az asztala felé; először észre sem vette a Rókat. A Róka követte szemével és azonnal látta, hogy valami nincs rendben Yong körül. De nem mozdult a helyéről, várta, hogy mi fog történni.

Yong ledobta a papírokat az asztalára, kezével megkapaszkodott az asztal szélében, fejét lehajtotta és nagyot sóhajtott. A Róka megmozdult, Yong felemelte a fejét és a Róka felé nézett. Szemében öröm villant, el is mosolyodott, majd visszatért a komor, görnyedt testtartás.

A Róka megállt Yong mellett és a kezét nyújtotta neki. Yong hátrasimította az Éj-bársonyt s ismét mosolyogni próbált, de csak egy csendes sóhajra futotta:

- Olyan fáradt vagyok!... - mondta alig hallhatóan, majd nehézkesen leült, úgy, ülve fogadta el a Róka kezeit, s szorította erősen, forrón, kétségbeesetten.

A Róka nézte a sápadt arcot, a furcsán csillogó szemeket, hallotta Yong nehéz lélegzetét, s érezte, hogy Yong meleg kezei lassan kihűlnek, szinte élettelené válnak. Yong üzött vadként nézett a Rókára, ajkai félig nyitva, mondani akart még valamit, de erejéből nem futotta többre. A Rókának összeszorult a szíve és alaposan meg is ijedt, mert az nem lehet, hogy Yonggal valami rossz történjen! Nagyon sajnálta Yongot, legszívesebben karjába kapta volna és elvitte volna messzire innen, hogy többé vissza se térjenek. Elemi erővel tört rá ez az érzés, az azonnali cselekvés késztetése, de valami - még ennél is erősebb hatalom - mégis visszatartotta ettől. Csak állt Yong mellett, bénultan, nem értve, hogy miért nem teszi, amit akar, amit tennie kellene.

A Róka meleg kezében Yong kezei lassan újra felmelegedtek, arcára visszatért a szín. Elengedte a Róka kezét, szeméit lehunyta, hátradőlt a széken, s ha a Róka nem szólal meg, biztosan el is alszik.

- Gyere el hozzám pár napra, Kicsi Angyal - ajánlotta a Róka a legtöbbet, amit most ajánlhatott. - Nálam csend van és békesség, illatos fű és madárdal, napfény és mókusok, akik elennék a madarak elöl a magokat - ha engedném. Nálam vidám és meleg a szél és a kert

végében bambuszok nőnek. Nálam pihenés vár rád, öröm és tánc, mert ott leszel és ott leszek veled én is. Nálam hosszúak az alkonyok és halk hangokkal teltek az esték. A kertben fonott hintaszék vár, amelyben megpihenhetsz, álmodozhatsz, és esténként beszélgethetsz az aludni térő világgal. Gyere el hozzám, Kicsi Angyal és újjászületsz!

Yong szemei még mindig csukva voltak, talán már látta is, amit a Róka mondott, talán érezte az illatokat, hallotta a hangokat, a csendet.

Mire a Róka befejezte, Yong kinyitotta a szemét, elmosolyodott és kimondta a bűvös szót, ami *minden* volt a Róka számára, mert benne volt minden:

- Jó. - Majd még hozzátette: - Köszönöm...

S amikor másnap megérkeztek a házhoz, a Róka lesegítette Yongot a kocsiról, bevitte a verandára Yong táskáit, kifogta a lovakat, hátravezette őket az istállóba és friss abrakot tett eléjük. Yong pedig körbejárt, elindult felfedezni a házat, amely néhány napig az otthona lesz.

Nem volt nagy a Róka háza, de egyszerűen és praktikus építették fel. A füves előkertet alacsony bokrok szegélyezték kerítés gyanánt. Erre nézett a veranda és a nappali szoba nagy ablaka. A durván vakolt, fehérre meszelt falak erőt és biztonságot sugároztak, tartva nyáron hűvöset, télen meleget. A veranda vaskos oszlopai között a gerendákról virágok lógtak kosarakban. A padló piros téglákkal kirakva, éppen úgy, mint a kocsibejáró a ház mellett. Nem vezetett mellette külön járda, így Yong ezen ment a hátsó kertbe, amelyről a Róka oly sok szépet és jót mesélt neki.

S minden úgy volt, ahogy a Rókától hallotta. A zöld fű, a virágok, a hintaszék, a virágzó fák, a bambuszerdő a kerítés mellett. És a csend, a békesség, a nyugalom, a magány, amelyet a madarak dala, a bogarak halk zümmögése még csak kiemelt, teljessé tett. Élet volt mindenütt: a virágok bólogattak az enyhe szélben, a fák levelei lelkesen integettek Yong felé, a bambuszerdő komoran zúgott, levelei hívták Azt, Aki Ismeri Őket. És örültek, mert tudták, hogy oda fog menni hozzájuk. Ahogy Yong körbesétált a kertben, izgatott madárhangok vitték a hírt távoli kertekbe: *Gyertek! Megérkezett!* A szomszéd fán fészkelő mókusok izgatottan ugráltak ágról ágra, s ha levél takarta szemük elől a Tündért, kétlábra állva, rezzenéstelen szemekkel figyelték a soha nem látott jelenést. Ahogy Yong körbejárt a kertben, élet költözött a csendbe, hangok özöne, izgatott kiáltások, türelmetlen cserrenések keltek. Yong pedig boldog volt, mert érezte: jó helyre érkezett. Itt mindazt megtalálja, amire most szüksége van.

Yong mindent megnézett, mindenre rácsodálkozott, megsimogatta a ház durván vakolt falát, a virágok szirmait és beszélgetett a Róka lovaival az istállóban. Majd elment leghátra, ahol a dúsán tenyésző bambusz volt az úr. Megállt a kis erdő szélén, felnézett a hatalmas fákra és néma gondolatokat küldött feléjük. Talán ima volt ez, köszöntés vagy mindkettő, talán emlékezés, üzenet a múltból. Mert a bambuszok legalább olyan fontosak voltak Yong számára, mint a tenger; az ősök végtelen sora kéz a kézben járt a bambuszokkal évezredek át.

Yong megérintette a hegyes bambuszleveleket, majd letépett egy kisebb ágat, hogy betegye abba a vázába, amely a konyhában az asztalon fog állni, ahol majd esznek.

Közben a Róka bevitte a csomagokat a házba, kiékelte a kocsi kerekeit éjszakára és várta Yongot.

Körbenézett, hogy minden rendben van-e a nappaliban, a két kis szobában és a hátsó kertre néző dolgozószobában is, ahol a könyveit tartotta. A szemle végén megállt az ablak mellett, ahonnan belátta az egész kertet és a bambusznál imádkozó Yongot.

Yong fejét felvetette, de alakja megtört volt, néha kicsit megremegett; talán az emlékezéstől, talán a fáradságtól is. A Róka csak nézte, nem akarta megzavarni, tudta, ha Yong befejezte, úgymint bejön és pihenni fog.

A késő délutánból hamar este lett, a város tompa zúgása felolvadt a vörös-arany naplementében. Mindenki aludni tért: a zajok, a fények, a színek, az emberek.

Yong besétált a házba. A Róka a konyhaajtóban várta, hallotta könnyű lépteit, kinyitotta az ajtót. Boldogan mosolyogtak egymásra - mint majd egyszer, *örökké* -, s a Róka a kezét nyújtotta. Ettek néhány falatot, Yong megfésülte az Éj-bársonyt és aludni tértek.

* * *

Másnap reggel sokáig aludtak, nem törődve idővel, tennivalókkal, kötelességekkel, mivel ezek a napok csak az övék voltak, nem a világ napjai, ahol szabályok vannak, munka és határidők. Nem terveztek semmit, hagyták, hogy úgy történjen minden, ahogy a szívük diktálja.

A Róka ébredt fel elsőnek, álmosan pislogott, s ösztönösen nyújtózott egyet, mire hatalmasat reccsent az öreg ágy. Ettől teljesen magához tért és meglátta maga mellett ébredező Tündérgombolyagot. A Róka megsimogatta az Éj-bársonyt, mire Yong álmosan kinyitotta a szemét és azt mondta:

- Éhes vagyok... - majd újra becsukta a szemét és aludt tovább.

A Róka óvatosan felkelt, betakarta Yongot és kiment a konyhába reggelit készíteni. Kalácsot szeletelt, tejet melegített, lágytojást főzött, tálcára tette őket és bevitte a szobába. Letette az ágy melletti asztalra, leült az ágy szélére és lágyan simogatni kezdte Yong haját. Yong szemei párásak voltak és szépek, még az álom járt bennük, de már csak azért, hogy búcsút intsen Yongnak és szép napot kívánjon neki. Yong elmosolyodott, nehézkesen felült és megborzonzott, pedig a nyitott ablakokon a tavasz napsugaras melege áradt be a szobába. A Róka hátára terítette a köpenyét, és egyenként szájába adta a falatokat. Yong egy szót sem szólt, hálásan nézett rá és minden alkalommal, amikor ivott a tejből, diszkréten megnyalta a szája szélét.

Amikor minden elfogyott, Yong becsukta a szemét, visszafeküdt az ágyra, összegömbölyödött és azonnal elaludt, szuszogva, jóllakottan a reggelitől, a melegtől, a gondoskodástól, a szeretettől. Amikor a Róka mondta neki: „Kicsi Angyal, a köpeny...”, Yong félálomban morgott valamit, elfintorította az orrát, eligazította az Éj-bársony a feje alatt és aludt tovább.

A Róka betakargatta, majd kiment a kertbe, leült a hintaszékre és várta Yongot.

Tervek nélkül is olyan szépen, olyan tökéletesen ment minden; a szívük adta a napirendet, s ebben a fő, a leglényegesebb pont az volt, hogy: *együtt*. Nézni egymást, érinteni egymást, hallani a csendet, érezni az illatodat, hallgatni a szavaidat, fogni a kezéd, s tudni erősen, minden pillanatban, hogy itt vagy, itt vagyunk, *együtt vagyunk!* Nem volt semmi formáság, csak egymás szabadsága, szeretete, gyönyöre.

Dél jóval elmúlt, mire Yong felébredt. Vidám volt, táncos-mosolygós, kipihent és boldog. Egész nap hálóingben maradt s a Róka gyönyörűséggel nézte az egyszerű, virágmintás ruhaanyagot és Yong légies tündér-alakját. Néha megszólalt, csak úgy, magának vagy Yongnak vagy a világnak mondván. Megszólalt, mert nem bírta magában tartani az érzéseit:

- Te vagy a legszebb...

S akkor kezét nyújtotta Yong felé, Yong odarepült hozzá és nagyon boldogok voltak.

Ha úgy tartotta kedvük, leültek a nappaliban a kanapéra és beszélgettek mindenféléről, emlékeket idéztek fel, óvatos terveket szőttek - a következő napra. De sohasem beszéltek kettőjükéről, a jövőjükéről, a mostani napok végéről. Egyikőjük sem próbált belekezdeni ezekbe a témákba s ez jó is volt, mert megtartotta őket egymásnak most is és majd a jövőben is.

Az idő hamar eltelt, a délutánból este lett. Akkor Yong kézenfogta a Rókát és azt mondta neki:

- Menjünk ki a kertbe a bambuszokhoz, kedves. Szeretnék elmesélni egy régi történetet, amely tegnap este jutott eszembe, amikor sírni láttam a bambuszokat.

A kert végében megálltak a bambuszok mellett, Yong elengedte a Róka kezét, elnézett messze, túl a kis erdőn, s már nem is itt volt, hanem egy valaha élt hatalmas bambuszerdő szélén éjjel, amikor mindenki alszik, csak a hold fénye rajzol különös árnyakat az erdő földjére. Yong elmesélte a Rókának, hogy tavaszoként *miért sír a bambuszerdő*.

A hangja nem az ő hangja volt, mozdultai lágyak, idegenszerűek, néha furcsa kifejezéseket, soha nem hallott szavakat használt. Amikor vége volt a történetnek, lehajtotta a fejét, s következő percben már a jól ismert Yong mosolygott a Rókára.

A Róka először érdeklődve, majd egyre feszültebben hallgatta a történetet, őt is magával ragadta a múlt évezredekén átívelő igazsága, a mindennapi lét szigorú és kegyetlen törvényei, amelyek között azonban itt-ott megbúvik a szép is. A Róka kérdésre nyitotta száját, de Yong válaszával megelőzte:

- Nem tudom, honnan tudom, csupán emlékszem rá, mint sok mindenre. Minden évben, amikor eljön a tavasz és sírnak a fiatal bambuszok, emlékezem. Talán az ősöktől jön az emlék, akik visznek engem, kiszabják az utamat, megőrzik a tapasztalatokat, elraktározzák és továbbadják a következő nemzedéknek - most nekem.

Amikor mesélem ezt a történetet, közöttük vagyok. Látom a fénylő holdat, érzem a párás meleget, a mocsár szagát, a virágzó bambuszok illatát, hallok a hangokat, a bambuszerdő suhogását és a legöregebb bambusz bölcs szavait. Érzem Yoel örömét, fájdalmát, bőrének illatát, csodálkozó nagy szeme a szemembe néz, néha riadtan, néha bizakodással telve. Yoel jó ismerősöm a múltunkból, mert én is tőle jöttem. Vérem az ő vére, szemem az ő szeme, a lelkem az ő lelke, még ha évezredek választanak is el egymástól bennünket.

Minden tavasszal, amikor elkezd sírni a bambuszerdő, beszélgettek Yoellel, ahogy ő is beszélgetett az öreg bambuszokkal. Elmondjuk egymásnak, hogy mi történt az előző találkozás óta, s én minden beszélgetés után erősebb és tapasztaltabb leszek, mert amit Yoel elmond nekem, az évezredek kitisztult bölcsessége, amelyhez hozzájárul az összes Küldött-nemzedék tapasztalata.

Yong elfordult a bambuszerdőtől, a Róka felé, kezét nyújtotta neki és azt mondta:

- Későre jár, menjünk! Szép este volt, szép találkozás, szép erő. S éppen jókor - mindig jókor - , mert holnap táncolni fogok neked, bizonyítva, hogy szeretlek és megerősítve a köteléket kettőnk között, hogy ha bármi is történne, eltéphetetlen legyen.

Kéz a kézben bementek a házba, lámpát gyújtottak, Yong teát főzött, a Róka pedig szeletekre vágta a kenyeret és a sajtot. Egy tányérba tette a darabkákat, majd amikor elkészült a tea is és Yong kitöltötte, eljátszották az „egyed neked, egyed nekem” játékot, és boldogok voltak, mint a gyerekek, vagy - mint a szerelmesek.

A lenyugvó holdvilág kísérte őket az ágyba. Yong összegömbölyödött, fejét a Róka oldalába fúrta és hangos szuszogással elaludt. A Róka pedig csak nézte a halvány fényben aprókat mocorgó, néha fészkelődő tündér-alakot, és szívét ki nem mondott fájdalom rántotta görcsbe. *Meddig?* - jött a kérdés valahonnan a poklok fenekéről. Szemét lehunyta, kezével óvatosan - hogy fel ne ébressze a békésen alvó Yongot - megnyomkodta a halántékát, hogy elmúljon a fájdalom. Szemei megteltek könnyel, s akárhogy is akarta, nem tudta útját állni, hogy forró patakként le ne folyjanak a párnájára.

Yong békésen aludt, mert itt volt mellette Ő, és mert tudta, hogy egyszer lesz olyan is, hogy: *örökké*. Benne fel sem merült *meddig?* Álmában már készült a Táncra, amely nemcsak boldogságot, hanem erőt is ad, de eljárni erő is szükséges hozzá. S Yong azt is tudta, hogy a Táncal nincs vége a gyönyörúségeknek, mert utána el fognak menni az *Élet Forrásához* is, ahol teljesen és örökre átadják magukat egymásnak.

A test győzött a szenvedélyen, a Róka szemei lezárultak, s álomtalan mély álomba zuhant.

Másnap reggel Yong ébresztette a Rókat két hatalmas prüszköléssel. A Róka ijedten kapta fel a fejét, s csak annyit látott, hogy Yong fél kezével támaszkodva felült, a homlokát ráncolja és morcan dörzsöli az orrát. Amikor látta, hogy a Róka is felébredt, csak annyit mondott: „Jaj!...”, majd ledobta magát az ágyra és elkezdett nevetni. „Hát, ez jó hangos ébresztő volt!... Jaj...” A Róka nézte a boldog Yongot és szíve sebesen dobogott, szemei megint megteltek könnyel, a boldogság könnyeivel. „Állandóan bögök!” korholta magát, s most ő bújt oda Yonghoz és fejével, orrával, hajával csiklandozta. Yong meg csak nevetett, és nevetett, hogy a végén már arra sem futotta, hogy „Jaj!” Akkor egymás felé fordultak és megcsókolták egymást erővel, akarattal, szerelemmel: tündér-csókkal.

Reggeli után Yong azt mondta a Rókának:

- Kimegyek kicsit a kertbe...

A Róka megértette: „Később jöhetsz te is.” Elmosogatta a reggeli maradványait s elsétált a könyvtárszoba ablaka felé.

Yong elgondolkodva járt körbe-körbe a kertben, mindenkit meglátogatott, mindenkire szólt egy-két szót, s ahol elhaladt, virágok csilingeltek, puha fű simogatta lábát, a fák felé nyújtották ágait, hogy érintse meg őket is, a bambuszerdő méltóságteljesen hajolt meg előtte, s gyülekezett a tollas-bundás népség is, hogy részese legyen a világ egyik legnagyobb csodájának, amikor Yong eljárván a *Tündértáncot*, elvégzi azt a gyönyörű rítust, amely előkészíti az utat az *Élet Forrásához*.

A Tündértánc a test tánca, szépsége és kiteljesedése, az *Élet Forrása* a lélek tánca, szépsége és kiteljesedése. A Tündértáncban a táncoló kedves szerelmes-hívó szavai feltöltik energiával mindkettőjüket, ledöntik a világ állította falakat közöttük, megillatosítják a vágyat: teljesen átadni magukat egymásnak, teljesen egyé lenni az egységben. De a Tánc erőt is ad az utasoknak, mert hosszú az út a Forrásig, s azt mindkettőjüknek gyalog kell megtenni.

A Róka először csak földöntúli gyönyörúséget látott Yong táncában, s észre sem vette, hogyan keríti lassan hatalmába őt is a Tánc ereje, hogyan olvad el a világ, a fal közöttük, hogyan indul el ő maga Yong felé, hogy a Forráshoz vezető úton együtt menjenek. Yong pedig, amikor táncolt, elfeledkezett mindenről, abban a világban volt, ahol mindig is szeretett volna lenni. Boldog volt, mert szabad volt és szeretett táncolni.

A Róka ott állt az ablak mellett, s észre sem vette, hogy mikor kezdődött a Tánc. Csak hangokat hallott, különös zsongást és valami - eddig sosem látott - lebegést, ami már a Tánc volt, aki Yong volt, de már egy a körülötte lévő világgal.

Yong sétája közben egyszer csak megállt, becsukta a szemét, a nap felé fordult, karjait felé tárta, majd feje felett összezárta és könnyed mozdulattal körbe fordult. Közben kezeit leengedte, követve a fordulatot, majd újra kitárta, átölelve a világot. Talán ez volt a kezdet, köszöntés és tisztelet az Élet földi Forrásának. Talán nem. A tánc folytatódott.

Yong alakja lebegni látszott a fű felett, az Éj-bársonyba bele-belekapott a szél, mintha magával akarná vinni, feje, kezei, teste állandó mozgásban volt, lépett, fordult, hajolt, mint amikor áttetsző fátylat ragad magával a szél.

És énekelt. Nem volt ez néma Tánc! A legszebb dallamok kérték táncra az élot s szóltak az élettelenhez, hogy az azonnal életre kelt és együtt énekelt Yonggal.

A Róka megkövülten állt az ablakban, szédülés fogta el, úgy érezte, ő is ott száguld a kertben, ugrik, forog, hajol, repül. Forróság öntötte el, meg kellett kapaszkodnia az ablak előtt álló asztal szélében. De csak nézte tovább a Csodát.

Yong körbe-körbe szökellett, most éppen a virágoskert mellett lassított, kezével megérintett egy nap-sárga virágot és kérdezgette:

*szép kis virág, mondd meg nékem
szeret-e az én szerelmem?*

*és te másikat, mondd meg már
hol találom, merre jár?*

Újra elénekelt a rövid kis dalt, meghajolt a virágok előtt, majd letépett egyet közülük és a hajába tűzte. Azután tova lépett és új dalba kezdett:

*mondd meg nekem, kis virág
miért oly szép a világ?*

*ne mondj semmit, mert tudom:
itt van ő, s ez otthonom!*

S miközben újabb virágot tűzött az első mellé, jobbra lépett, balra lépett, ismeretlen dallamokat dúdolt, hívogatva a madarakat, kedveskedve a fáknak, mókusoknak, virágoknak - és az ablak mögött álló Rókának.

A virág a helyére került, Yong széles táncba kezdett, át az egész udvaron, ajkán új vers született, szívéből új dallam kelt hozzá szépen, messzehangzón:

*tündér-szárnyon
szellő-ágon
kedvesemet megtalálom*

*messze szálllok
vissza térek
mindent, mi szép
mind' elérek*

*ha ő itt van
nincsen bánat
megvenni őt, rabtartani
nem sajnállok semmi árat!*

A dal egy pillanatra abbamaradt, de csak azért, hogy a Rókára nézzen, felé nyújtsa a karjait és tréfásan-tisztelettel térdet hajtson előtte. S a következő pillanatban már ott sem volt.

*ó, kedvesem
hű szerelmem
hallod-e én szép énekem?
látod táncom
öröm-lángom?
ó, kedvesem
szép szerelmem
te mindenem
tündér-álmom...*

A fű együtt hajladozott Yong lépteivel, a virágok együtt énekeltek vele, a madarak körberpkedtek, néha a vállára szálltak és a fülébe zengték az ő dalukat. Ilyenkor Yong lelassította a Tánc ütemét, hogy el ne ijedjenek a tollas barátok, feléjük nyúlt, megsimogatni őket, amit egyesek szeretettel megengedtek, mások ijedt csiripelés kíséretében menekültek. De ez csak egy rövid kerülő volt, mert tudták: Yongtól nem kell félni, a szeretet sohasem bánt, a szeretet mindig ölel és simogat. És Yong a madarakat is megkérdezte arról, akit szeret:

*És te, röpke kismadár
ha messze jár is, megtalál?*

A tollas fejek pedig élénken bólogattak, miközben egyhangú-változatos nyelvükön megerősítették: *Hát persze, hogy megtalál!* S Yong elhitte ezt és boldog volt.

Majd a hintaszék felé került, leült rá, fejét felvetette, szemeit becsukta és a nap felé fordult. Kicsit még izgett-mozgott, hogy kényelmesen elhelyezkedjen, majd mozdulatlaná vált. A nap aranyfénybe vonta arcát, felmelegítette, pótolta a Tánc közben elvesztett földi erőt. Yong pihent és töltekezett: készült a Tánc folytatására és a befejezésre: önmaga Felajánlására, amely azt mondja: *A Tied vagyok Istenem, a tied vagyok, természet, a tied vagyok, világ. Fogadjatok be és tápláljatok szüntelen.*

A Róka még mindig mozdulatlanul állt bent a házban az ablak előtt. Nézte Yongot: az élő mozdulatlanságot, a szent Asszonyt és nagyon távolinak érezte. Kicsinek látta magát Yonghoz képest, kevésnek, tudatlannak, tompának: embernek. Tudta, hogy lesz folytatása a Táncnak és lesz vége is, s hogy azután mi történik, azt már csak sejtette. A történéseket kettőjükre bízta, és a percekre, s arra, aki a perceket adta és irányítja az idő folyását.

Yong aprót mozdult a padon, fejét kissé oldalra fordította, el a tűző naptól, az ablak felé, amely mögött a Rókát sejtette és elmosolyodott. Szemeit álmosan nyitotta a világra, pislogott párat, majd macskamód nyújtózkodott, felállt a padról és elindult a kert végében virágzó fák felé.

A Tánc folytatódott.

Útközben énekelt a virágoknak, leszedett belőlük egy-egy szirmot és a hajába tűzte a többi mellé. S mire elénekelt mindent, ami a szívéből jött, az Éj-bársonyt pompás virágkoszorú díszítette.

A fákon méhek szorgoskodtak. Yong nekik is énekelt, dicsérte a szorgalmukat, s megköszönte a finom mézet, amit ő is nagyon szeret. A méhek körüldöngték, majd terhükkel elszálltak a fészük felé, minél előbb lerakni azt és jönni vissza újabb adagot gyűjteni, jönni vissza - Yonghoz! Yong benézett a lombok alá, majd vissza a napfényre, hogy azt is megkérdezze:

*hej, napsugár, napsugár!
szerelmesem merre jár?
szép szemeddel látod-e?
fény-kezeddél tartod-e?*

S a nap, mintha értené Yong énekét, az ablak felé fordult, fénybe vonta a Róka szoborszerű alakját. Szemei fénylő kék csillagok, haja lángolt, ahogy átsütött rajta a délutáni nap. Az egész alak fényben úszott, mint egy megelevenedett mondabeli óriás. Yong szeretettel nézte, felé intett, majd tova fordult, mert egy játékos arany-barna pillangó szállt a karjára.

Yong óvatosan felemelte a kezét, odafordította a fejét, rákacsintott és amikor látta, hogy a kis szárnyas ékszer jól érzi magát a meleg selymen, neki is énekelt, halkán, egészen a szívéből:

*szállj messzire lepkeszárnyon
pihenjél meg kis virágon
tarka lepke, színes árny
rebbenő-szép szivárvány*

*menj messzire, világ-végre
gyere vissza est're kélve
megetetlek, megitatlak
puha ágon jól tartalak*

*vidd magaddal szemem színét
ha látod őt, hozd el szívét
add szememet mind' őneki
hozd szerelemét, hozd el neki...*

S a pillangó, mintha megértette volna, amit Yong kért tőle, szárnyra kapott, elszállt az ablak felé, és szárnyait billegetve megállapodott az egyik rózsabokron, éppen a Róka előtt.

Yong mozdulatai lelassultak, a Tánc komolyabbá vált, közeledett a vége felé. A nap a fák mögé bújt, az udvaron hosszú árnyak terpeszkedtek. A madarak aludni készültek, a virágok álmosan pislogtak, de a világért sem hunyták volna le addig a szemüket, amíg Yong az udvaron van, amíg be nem fejezi a Táncot. Yong megállt az udvar közepén, az ablak fele fordult, ahol a Rókat sejtette és furcsa, vontatott dalba kezdett. Vallomás volt ez, egyetlen, gyönyörű, hullámzó szólamban énekelve. Yong dala elsősorban Istenhez szólt, mert a Rókat Tőle kapta, s a Rókának Isten adta a Mesét, amely megmentette Yong életét. De szólt a Rókának is, mert szerette és hálás volt neki, hogy magához hívta, hogy elfogadta. Súlyosan gördültek a sorok, de erővel: a hit és a szerelem erejével! Csak a végén élénkült meg és csapott át végtelen ujjongásba, megerősítve mindazt, ami már elhangzott.

*pillangók szárnyán
tündérek álmán
hozzád elmegyek*

*madarak énekén
boldogan élek én
teveled*

*virágok szirmain
illatok álmain
te jössz felém*

*napsugár melegén
csillagfény szekerén
együtt elmegyünk*

*nagyvilág otthonunk
örömünk, bánatunk
egymásnak vigaszunk
te és én - mi vagyunk*

*Tánc, Tánc, Tündértánc
szép kedvesem, merre jársz?
sasok szárnyán, felhők hátán
elmész tőlem, messze szállsz?*

*Tánc, Tánc, Tündértánc
szép kedvesem, ugye vársz?... -
Itt vagyok, itt vagyok!
mi ketten - boldogok!*

Az utolsó sorokat Yong már szinte sikoltotta, karjait az ég felé tárta, majd lábain keresztül terdelve, fejét a földre hajtotta. Az Éj-bársony a földre hullt, a mozdulatlan alak várt a feloldozásra.

A Róka kinyitotta a szoba kertre nyíló ajtaját, Yong mellé lépett, letérdelt vele szemben s fejét a földre hajtotta, az Éj-bársony mellé. Mindketten mozdulatlanul dermedtek, csak testük melege áramlott át egymásba, megdobogtatva a szívüket, még jobban felmelegítve azt, ami már eddig is forró volt.

S a hang, a jel, amelyet már annyiszor hallottak ugyan abban a pillanatban, most is megszólalt. Felemelték a fejüket, egymásra néztek és mosolyogtak. A Róka két kezébe fogta Yong arcát, Yong is az övét és azt mondták: *Miénk*. Majd a Róka felállt, felsegítette Yongot. Bementek a házba, leültek a nappali szobában a kanapéra és hallgattak egy sort. Majd a Róka azt mondta Yongnak:

- Benned élet van... - Yong pedig folytatta a megkezdett mondatot, és elmentek az Élet Forrásához, megkoronázva a mai napot, megszentelve a többi, átadva egymásnak mindent, amijük van, felépítve a remény elpusztíthatatlan acélhídját a lelkükben.

Másnap ki sem mentek a házból, ültek a kanapén, fogták egymás kezét és alig szóltak. A csend volt akkor jó, mert a szavak, a hangok csak elvonták volna a figyelmüket egymásról. Készültek valamire, de erről sem beszéltek. Meg a *Miért*-ekről sem, mert mindketten érezték, a kérdés feltevése nem változtatna a dolgokon. Inkább hallgattak és érezték egymást.

Este gyertyát gyújtottak, pirítós kenyeret sütöttek, teát ittak és hallgatták a tücskök énekét a kertben. Yong megvajazta a kenyereket, félbe törte őket, mindegyiknek a felét a Rókának adta és ezt mondta:

- Együnk, kedvesem, mert ez a mi életünk kenyere, amely összeköt bennünket, s bárhol legyünk is a világban, egyszer visszatérünk egymáshoz. Én elmegyek, de ha távol leszek is, mindig veled maradok, mert a két fél szelet *kenyér* egy volt és majd újra *egy* lesz. Te erőt adtál nekem ezek alatt a napok alatt, s én azt arra használom, hogy megtartsam magam neked arra az időre, amikor újra együtt leszünk.

Ott volt velük Isten és a békesség, arcuk fényesen ragyogott, megvilágítva utolsó vacsorájuk tányéraikon maradt apró morzsáit.

* * *

Másnap Yong elment és elkezdődött a vándorlásuk, külön-külön, magányosan, egymásra várva. Yongot ereje átsegítette mindenben, a Róka pedig morzsolta a napokat, éveket, szomorú volt és magányos, és egyáltalán nem volt biztos benne, hogy valaha is újra találkoznak. Pedig Yong megígérte neki, de hitetlensége miatt vándorolnia kellett évtizedeken át, újra és újra eltévesztve az utat, amely egyenesen visszavezethette volna hozzá.

A ház újra üres lett, a kertben Yong árnya táncolt, esténként a tücskök ugyan úgy énekeltek, mint régen, a Róka lelkében mégis csend volt. S valahányszor megállt a kertre néző ablak előtt, gyorsan elfordult, és csinálta tovább a dolgát, amelyet a világ elvárt tőle.

Az Élet Forrása

Egymással szemben ültek, bent a házban, s a Róka ezt mondta Yongnak:

- Benned élet van... - Yong pedig folytatta:

- Bennem élet van, erő, szépség és szeretet. Szívem van és lelkem, amikből egy másik szív és egy másik lélek lesz. Vérem van, amely az ő vére lesz, lépteim az ő léptei, szemem az ő szeme. És lesz neki haja, lesz neki orra, lesz neki ajka, meleg és pici, az én ajkamból, és lesz neki hangja, kedves puha bársony, az én hangomból. Táplálni fogom őt magamból, ő növekedni fog, és én vele növekszem. És táplálni fogom azután is, együtt leszünk egyre nagyobbak, és az emberek csodálkozni fognak: hogyan lehetséges ez? És én megmondom nekik, hogyan: órá mutatok, aki belőlem lett, s azt mondom: „Nézzétek, ő én vagyok. Így lehetséges ez.” Azután leülünk a földre, magunk mellé ültetjük a csodálkozókat, és odaadjuk nekik szeretetünk egy darabját, hogy megértsenek mindent és ők is éljenek. S ha még mindig lesznek kételkedők, kitárom felé a kezemet, s ő is felém nyújtja pici kezét, ujjaink összekapcsolódnak és csak nézzük egymást. Ekkor mindenki meg fogja érteni, hogyan lehetséges ez.

Az életről élet fakad, a szeretetről szeretet, az érintésről érintés, s akkor egyek leszünk: én ismerni foglak téged, te ismerni fogsz engem. Szenteld meg hát az Élet Forrását, hogy szolgálni tudja azt, amire rendeltetett.

Yong lehajtotta a fejét, alázatosan, megadóan, pedig nagyobb és erősebb volt ő mindennél és mindenkinél. A Róka azt mondta: *Amen*. Majd letérdelt Yong előtt és gyengéden megcsókolta Yong kebleit. Yong kezeit az ölében nyugtatta, a Róka kezébe fogta őket és rájuk hajtotta homlokát. Így maradtak sokáig, csendben, mozdulatlanul, érezve egymás melegét, egymás puhaságát. Yong ruhájának illata, szívének dobbanása kitöltötte a Róka egész valóját, hosszú és gyönyörű utazást tett Yong testében és Yong öbenne. Látták egymás ragyogását, egymás sötét zugait, érezték egymás belső illatát, mert nekik minden illat volt, ami egymásból fakadt. Az idő megállt körülöttük, s ők nem fáradtak el a mozdulatlanságban, mert nem volt ez mozdulatlanság, hanem örült rohanás egymásban, boldog nevetések, sikolyok, ahogy tépték, szaggatták egymást, de olyan gyengéden, olyan kedvesen, mint a fészekből lassan alászálló madártoll.

Yong szeméből egy gyöngy-csepp hullott a Róka fejére, majd még egy és még egy. Az első a lélek áldása volt, a második a szívé, a harmadik a testé. Akkor a Róka úgy érezte, hogy Yong mindenét odaadta neki és nagyon boldog volt.

S amikor újra dalolni kezdetek a madarak, és a szél végigsimította Yong haját, a Róka felemelte a fejét, kicsit nézték egymást, majd kéz a kézben kimentek a kertbe.

A legfényesebb csillag

A ronville-i esték mindig csendesek voltak; puha árnyakkal, alvó neszekkel teli takaróként borultak Yongra és a Rókára. Szerették ezt a csendet, mert a napközbeni zajok, folytonos tevékenységek után jól esett a pihenés. Mert amikor süt a nap, amikor mindenki él, mozog, örül, akkor a gondolatok sem nyugszanak. Az a szüntelen, határtalan boldogság, amelyet egymás közelsége, egymás látása, érintése adott, maga az újra egymásratalálás megszokhatatlan csodája sokszor elfárasztotta testüket-lelküket. A néha bevillanó múlt, a zavaros, sötét, vára-kozással megterhelt idők egy-egy pillanata fekete villámként csapott a lelkükbe, megégetve, földre teperve azt. Akkor gyorsan megkeresték és átölelték egymást, arcukat egymáshoz szorították, szemüket becsukták és csendben megvárták, amíg a háborgás lecsendesül, s begyógyul a hirtelen támadt a fekete seb.

Minden nap, amikor beesteledett, Yong és a Róka kiültek a verandára a nádfonatú hintaszékbe egymás mellé, megfogták egymás kezét és hallgatták a lassan éjszakába forduló est neszeit.

Ilyenkor Baby is odajött hozzájuk, felugrott Yong ölébe, összekuporodott és figyelt a csendre, vagy azokra a ritkán elhangzó szavakra, félmondatokra, amelyek elegek voltak egy egész világ elmondására Yong és a Róka között. Amikor óvatosan megmozdult, kicsit fészkelődött, megsimogatták, szeretettel és puhán, s Baby-nek erősen kellett küzdenie a rátörő végtelen nyugalom álmosító takarója ellen, hiszen nem akart elmulasztani egyetlen szót, egyetlen mondatot sem ezekből a csodálatos estékből.

Amikor Yong és a Róka egymásra néztek, mosolyogtak, majd mindketten visszatértek önmagukba, hogy tovább vándoroljanak - egymásban. A Róka érezte Yong finom ujjain az erek lüktetését, amelyek azt mondtak neki: *enyém, enyém, enyém...*, s mint a kisdíák a leckéjét, boldogan ismételte magában: *enyém, enyém, enyém...*

Sokszor egyikük vagy másikuk beszédes kedvében volt; ilyenkor régi történeteket meséltek egymásnak a sohasem feledhető múltból, s még annál is régebről. Voltak olyan esték, amikor emlékképek törtek elő belőlük, máskor csak eszükbe jutott valami, amiről úgy gondolták, hogy a másiknak örömet okoz, ha elmondják. Mint ezen az estén is, amikor Yong ujjain könnyű szorítás jelezte, hogy a Róka mondani akar valamit. Yong mosolyogva fordult a Róka felé, mert tudta, hogy amit hallani fog, az szép lesz és kedves, mint a Róka minden szava hozzá.

- Drága Kicsi Angyal - kezdett bele a Róka -, amikor kisgyerek voltam, nagyon szerettem játszani, kergetőzni a tikkadt mezőn, nagyokat nevetni tréfákon, semmiségeken, szívni az este illatát és nézni a csillagokat. Egyszer elkezdtem megszámolni őket, s már jól bent járt az idő az éjszakában, amikor a faluszélen rámtaláltak és hazaparancsoltak. A számolás abbamaradt, úgyhogy máig sem tudom, hány csillag van az égen...

Yong egyre szélesebben mosolygott, valami hatalmas öröm született a lelkében és áradt szerte, betöltve egész valóját. Egyre szaporábban lélegzett, mintha kitörni készülne valami belőle, ajkait kissé nyitva felejtette, mint a gyermek, akinek csodákat ígérnek: „Játszani fogunk, Istenem, játszani, mint a Mesében a nyuszi meg a róka! Milyen szép lesz, máris milyen szép!...” Megszorította a Róka kezét és várakozóan fordult felé. A Róka pedig mondta tovább:

- Keresgéltem is a csillagok között, nemcsak számoltam őket. Kerestem a legfényesebbet, s amikor megtaláltam, arról álmodoztam, hogy egyszer elmegyek oda, mert az biztosan nagyon szép világ lehet, és én leszek ott a király. Később azután hallottam egy kedves játékról, amit a nagyobbak játszottak hol tréfából, hol nagyon komolyan...

„Játszani fogunk! Igen!” - ujjongott Yong belül, s már a szeme is mosolygott, szaporán pislogva a Róka felé.

- Úgy hívták, hogy *Válasszunk magunknak csillagot!* Játék is volt ez, meg nem is, néha komoly próba: megismerni egymás szeretetét, egymás szerelmének erejét, s, ha sikerült a próba, ha nem, boldognak lenni, hogy együtt voltak, és megfogadni, hogy ezután még jobban fogják szeretni egymást, nehogy a következő vizsgán megbukjanak.

Estéenként derült időben a fiatalok kimentek a falu szélére, a mezőre, az ég alá és azt mondták egymásnak: „Válasszunk csillagot, válasszuk ki a legfényesebbet, ki-ki a magáét és meglátjuk, ugyanazt választottuk-e, vagy mást. Ha ugyanazt, akkor biztosan szeretjük egymást, ha nem, akkor addig válogatunk a csillagok közül, amíg egymásra nem találunk!” Akik komolyan vették a játékot, figyelmesen keresték, hogy melyik csillag tetszhet a párjuknak, a bohókásabbja pedig szándékosan elrontotta a játékot, hogy minél tovább együtt lehessen azzal, akit szeret.

Ennyi volt az egész, s amikor elunták a válogatást, megfogták egymás kezét és lassan, nagy kerülőkkel visszaballagtak a falujukba, ki-ki a maga otthonába, hogy álmaikban tovább folytassák ezt a gyönyörűséget.

- Ó... - Yong csak ennyit tudott mondani, mert tudta, hogy most ők fognak csillagot választani egymásnak, s ennél szebbet el sem tudott volna képzelni.

Amikor felálltak a hintaszékből és elindultak át az udvaron, ki a pusztá felé, már teljesen besötétedett. A csillagok fényesen ragyogtak, izgatott remegéssel várták, vajon őket választja-e Yong a Rókának vagy a Róka Yongnak. Lassan lépkedtek a poros úton, egymás kezét fogva, néha egymásra nézve, néha fel az égre, mintha már most próbálnák kiválasztani a saját csillagukat.

A házak elmaradtak mögöttük, hamar kiértek a falu szélére, ahol a végtelen mező és a pusztai szél volt az úr. Megálltak, mintha tanácstalanok lennének: mit is csináljanak; menjenek-e beljebb a mezőre vagy jó lesz itt, ahol vannak? Yong elengedte a Róka kezét, kicsit odébb lépett, párszor körbefordult, közben hol a lába alatti fűvet vizsgálgatta, hol felnézett az égre. A Róka szeretettel nézte egy darabig, majd megszólalt:

- Kicsi Angyal, itt vagyunk a csillagok alatt, kezdjük hát a válogatást, s meglásd, milyen gyönyörű csillagot találunk majd mindketten!

A Róka szavaira Yong abbahagyta a toporgást, a Róka felé fordult és aprót bólintott.

Elkezdődött a játék.

Komolyan, a szabályok szerint játszottak. Szemük a csillagokon, körbe-körbe, hogy melyik a legfényesebb. Ide lépkedtek, oda lépkedtek, az ujjakon számolták az esélyes csillagokat. Azután ismerős szívdobbanást éreztek mindketten, egyszerre, mint mindig, amikor olyan fontos dolgokról volt szó, mint a szerelem, a közelség, az elválás, a visszatérés, az aggodalom: az Élet.

Lassan egymás felé fordultak és elmosolyodtak.

A Világ hirtelen elcsendesedett, feszülten figyelt, várta a bűvös szavakat, amelyek életet adnak az élettelennek, erőt az erőtlennek, s amely oly ritkán hangzik el itt a földön. A Világ csendben várta a két szív együtt-dobbanását, a két lélek egyé-válását.

Amikor szemük találkozott, azt mondták:

- *Te vagy nekem a legfényesebb csillag!*

S a Világ boldogan fellélegzett, újra élni kezdett, mert elhangzott a végtelen mondat, az örök, az egyetlen, a lényeges, a mindent elmondó és mindent magában foglaló, a mindent helyettesítő. Elhangzott a legtöbb, az egész, a teljes.

Hangok, dallamok és zajok keltek útra, hogy elvigyék a hírt mindenfelé és még azon túl is: „Elhangzott, amire eddig vártunk, hallottuk a legfontosabbat! Halljátok hát ti is és örüljétek, mert ezt mondták: *Te vagy nekem a legfényesebb csillag!*”

Nagyot lélegzett a Világ, a pusztai szél vidám táncra kérte Yong ruháját, körbe fogta őket, és ismeretlen, távoli tájak dalait hozta el nekik.

A Róka Yonghoz lépett és átölelték egymást.

A tücskök harsány zenéje lassan alábbhagyott, a játékos szél néha még meg-meglebbentette az Éj-bársonyt, majd puhán visszajejtette Yong vállára, a csillagok tágra nyílt szemekkel néztek le a földre; minden mozdulatlaná vált, mintha az egész világ egy újabb csodára várna.

S ahogy ott álltak csendben, egymást szorosan átölelve, beburkolta őket a végtelen, beburkolta őket a földöntúli szeretet és összetartozás, s szemükből egyre csak jöttek és jöttek a világmindenség legfényesebb csillagai.

Ami a tiéd

Amikor a Róka visszatért Yonghoz, Yong már nem volt fiatal. De szellemét és testét nem kezdte ki az idő, mert a benne lévő erő szüntelen táplálta azokat. Yong lelke fény volt és tündöklés, teste finom bársony, amely élt, ragyogott, meleg volt és puha. Amikor a Róka megérintette Yong lelkét, az felragyogott és a Róka gyönyörködött benne. Amikor pedig megérintették egymást, nagyon boldogok voltak. Minden lélek-fény, minden érintés egy-egy külön szertartás volt számukra, áldozat a szépség, szerelem és bölcsesség oltárán.

Egyik este, amikor már minden csendes volt, s bent a házban csak a lámpa világított, Yong azt mondta a Rókának:

- Itt van a homlokom, érintsd meg és erős leszel.
- Itt van a szemem, nézz bele és csodákat fogsz látni.
- Itt van a hajam, az Éj-bársony. Rejtőzz el benne és boldog leszel.
- Itt vannak a kezeim, fogd erősen őket, mert a tieid.
- Itt van az ajkam, csókold meg gyengéden, hogy édes legyen az esténk.
- Itt vannak a kebleim, érintsd meg őket, mert az jó nekem.
- Itt van az ölem, puha és meleg. Fedezd fel bátran, s ha elfáradtál az úton, pihenj meg benne. Nyugalmad és kedves álmod lesz rejtekében.
- Itt vannak a lábaim, becézd ujjaimat ajkaddal külön-külön, vedd, mint édes gyümölcsöket, mert az mennyei gyönyör nekem.
- Itt vagyok neked. Vedd, ami a tiéd, s akkor nagyon boldogok leszünk.

És a Róka elvette, ami az övé volt, és boldogok voltak akkor, és még sok csendes, lámpa-fényes estén is.

Faragott kövek

Sok évvel a *Tündértánc* után a Róka elment Yong régi munkahelyére és megérintette a bejáratot díszítő faragott köveket.

Megtapogatta őket, némelyiket megsimogatta, mintha az érdekességét próbálná. Az emberek ki-be jártak az üvegajtón, de senki sem zavarta meg a jelenetet, senki nem nézett a Rókára értetlenül, senki nem furcsállta a viselkedését, ami pedig elég szokatlan volt ebben a forgalmas délelőtti órában. Úgy tűnt, nem törődnek vele, szinte oda sem fordultak, pedig látták, mit csinál, de látták azt is, hogy nem egy zavarodottal vagy különccel van dolguk, hanem valakivel, aki emlékezik. S mivel mindenkinek voltak emlékei, tisztelték az emlékezést és tisztelték azt, aki ide jött felidézni múltjának egy darabját.

Az ajtó mögött emberek jöttek-mentek, tükrében a külvilágot és önmagát látta volna, ha jelenvalót figyel. Pedig igyekezett nem gondolni a múltra, próbálta nem felidézni azokat a nappalokat és estéket, amikor az ajtó mögött feltűnt Yong szeretett alakja, s felé jött. Néha sikerült, néha nem.

Azután győzött a valóság, a Róka lehajtotta a fejét, lassú mozdulattal kinyitotta az ajtót és elindult befelé, mint régen annyiszor.

Amikor belépett az előtérbe, megállt egy pillanatra körülnézni: úgy van-e minden, mint akkor?

Minden a helyén volt. Baloldalt a fogadópult, amely mögött mindig kedvesen tájékoztatták, hogy Yong éppen hol van. A végén már nem is kellett kérdeznie; gyakori vendég volt itt, ismerősként fogadták, s ha munka ügyben jött is, tudták, hogy neki az első: Yong. Utána jöhet minden és mindenki más.

Megvolt a kényelmes, nagy fekete bőrkanapé is a pulttal szemben, várakozásainak tanúja. Szemben az ajtó, amely egy nagy irodába vezetett, a kanapé mellett jobb oldalt pedig egy kisebb ajtó: annak a másik irodának a bejárata, ahol Yong többedmagával dolgozott. Yong irodája: mosolyok, titkos pillantások, beszélgetések, aggodalmak, kétségek, álmok helye. Az Iroda, ahol minden Órá emlékeztetett.

A Róka elhaladt a kanapé mellett és belépett a jobboldali ajtón.

Bent is minden ugyan úgy volt, mint régen, az asztalok, a szekrények, a papírkötegek, a gyűrött függönyök a nagy ablakokon, az emberek, akik vagy ültek az asztalok mellett és írtak valamit, vagy papírokkal siettek ki és be. Minden ugyan az volt, csak a legfontosabb nem egyezett: Yong nem volt ott! Asztala mellett valaki más ült, mintha mi sem történt volna. S valóban: mi is történt? Semmi különös, egészen mindennapi eset egy munkahelyen: az egyik személyt felváltotta egy másik az asztal mellett. Valaki elment, kellett helyette más. Az élet nem állhat meg.

Pedig akkor majdnem megállt, de arról nem tudott senki, legalábbis itt.

Az emlékező Rókát itt sem zavarta senki. Oldalt állt, az ajtó közelében, a fal mellett. Onnan járta végig tekintetével az ismerős tárgyakat, keresve rajtuk Yong érintését, faggatva őket a nagy kérdésről: *hol vagy?* S akkor eszébe jutott, hogy egyszer, amikor itt járt, várnia kellett Yongra. Majd Yong feltűnt az ajtóban, hozzá lépett és rámosolygott. A Rókát olyan végtelen boldogság fogta el, hogy köszöntésképpen azt mondta neki:

- Szép szerelmem, merre jársz?...

- Ha keresel, megtalálsz... - énekelte Yong nevetve a választ, körbefordult, majd kecsesen meghajolt és tündér-mosollyal Rókára a nézett...

A Róka megremegett a távoli gondolat súlya alatt, megrázta a fejét, visszakényszerítette magát a jelenbe.

Nem látott ismerős arcokat; sok év telt már el a *Tündértánc* óta. Lassan körbesétált az asztalok között, majd megállt az utcára néző egyik nagy üveglak előtt, félrehajtotta a kopott függönyt és kinézett az ablakon túlra, a világba, amely elnyelte Azt, aki Minden volt neki.

Ismerős illat, könnyű érintés, halk ruhasuhogás zökkentette ki a mozdulatlanságból; az ablak üvegében egy árnyalak közeledett felé. Hát mégis maradt valaki - abból az időből. A Róka elfordult az ablaktól és rámosolygott Shirie-re, Yong barátnőjére. Shirie felnézett rá s kicsit habozva, szinte félénken megkérdezte:

- Őt keresed?

- Őt is, meg az emlékét is.

- Elment... - Shirie keze az ablak fele mozdult, mintha mutatni akarta volna az irányt: elment, arra, el - innen, ki a világba.

- Tudom - felelte a Róka, s száját kérdésre nyitotta, az egyetlenre, ami fontos volt, ami számított: *Hova?* De Shirie válaszával megelőzte:

- Nem tudom. Nem mondta meg még nekem sem. Amikor kérdeztem, csak annyit felelt: „El, messzire. Egy új életbe. Remélem...” Másnap már nem is jött dolgozni.

- És...

- Azóta sem tudok róla. Nem jött, nem írt, nem üzent. A legjobb barátnőm volt, s én is neki. Mindent elmondtunk egymásnak magunkról. Mindent!... Mindent...

- Akkor tudtad, hogy... - Shirie megint közbevágott:

- Igen! Szeretted! Szeretted... - hangja elhalkult, majd nagy levegőt vett a folytatáshoz. - Őt keresed... Meddig?...

- Amíg meg nem találom! - A Róka hangja halk volt, de keményebb a legkeményebb acélnál.

- És, ha soha... - Shirie nem merte folytatni, de a Róka így is megértette.

- Nincs soha! Nincs határ, nincs élet, nincs halál, csak keresés! Érted, Shirie?! - a Rókát elragadta a szenvedély, már majdnem kiabált. - Keresni kell, mert másnak nincs értelme! Ha nem keresem őt, akkor megcsalom, mert ő is vár a találkozásra, nemcsak én! Keresni kell, mert nem tudok nem keresni! Keresni kell, mert ő már egyszer volt, s újra lennie kell! - hangja csendesebbre csillapult, úgy folytatta, mintha leckét mondana fel. - Akkor, régen, amikor Yong néha kételkedett a jövőben, a jövőnkben, mindig megvigasztaltam, szóval, mosollyal, simogatással, hittel vagy csak a csennel. Egyszer, amikor nagyon kétségbe volt esve és megkérdezte, hogy mi lesz velünk, azt mondtam neki:

*Túl életen, túl halálon
a szerelmet megtalálom
s benne Téged, Kedves
ki most még csak álom
de való lesz egyszer
érezem, tudom, látom*

*nem lehet, hogy ne így legyen!
mert szeretlek végtelen'
jobban, mint életem
s ez végtelen isteni erő
mi győzni fog mindenem
győzni életem
s győzni vad halálon!*

- Istenem... - Shirie nem tudott többet mondani. Gyengéden megérintette a Róka karját és lehajtotta a fejét. Hosszú, sötétbarna haja eltakarta kerek arcát s azt a két apró könnyecseptet, amelyek nem hulltak le, ott maradtak a barna mandula-szemek mélyén, siratva a soha ki nem mondott érzéseket a Róka iránt.

A Róka gyengéden átfogta Shirie vállát, magához ölelte, s fejbúbjára kedves csókot nyomott. Shirie hozzásimult, néha megremegett, fejét a Róka vállába fúrta.

Így álltak mozdulatlanul, készülve egy másik búcsúra, mert mindketten tudták, hogy soha többet nem találkoznak.

Mellettük zajlott a mindennapi irodai élet, de a hangok távoli morajjá szelídültek. Csak ők voltak, még egy kicsit együtt, egymásnak, s ahogy a Róka tekintetét Shirie hajára vetette, az már nem Shirie haja volt, hanem az imádott fekete csoda: az Éj-bársony. Már nem Shirie-t ölelte, hanem Yongot, s a test melege, amelyet érzett, Yong melege volt.

A Rókat szédülés fogta el, belekapaszkodott a hozzá simuló kedves lénybe, majd felemelte a fejét és körülnézett. A hangok felerősödtek, a körülöttük lévő határozott körvonalat nyertek; karjai ismét Shirie vállán nyugodtak.

Lassan mindketten kibontakoztak az ölelésből és egymásra néztek. A Róka megsimogatta Shirie arcát, s hagyta leesni a szeméből azt a két könnyecseptet, amelyek a múlt, a vágy, a búcsú könnyei voltak. Shirie elmosolyodott, a Róka visszamosolygott rá, s mindketten hallották a belső hangot: *Elvégeztetett!*

Meghajoltak egymás felé, majd a Róka határozott léptekkel elindult a kijárat felé és eltűnt a faragott köveket szegélyező bokrok mögött.

Miért sír a bambuszerdő?

Évszázadeken át trópusi klíma uralkodott Közép-Ázsiában, bőséges esővel öntözve a földet, éltető meleget adva növénynek, állatnak. Később az esőzóna délebbre húzódott, a táj elsivatagosodott, s csak a nagy folyók partjain maradt valamennyi élet. Az állatok együtt vándoroltak az esővel, a növények pedig alkalmazkodtak a szárazsághoz, vagy kipusztultak. Némelyek közelebb húzódtak a folyópartokhoz, mások vastag, húsos leveleket növesztettek, ezekben tárolva a vizet. A bambuszok viszonylag szerencsésnek mondhatták magukat, mert mindig is a folyók mellett tanyáztak, és akadtak közöttük szép számmal több száz éves öreg óriások, akik sok mindent láttak, sok mindent hallottak, sok mindent tapasztaltak. Amikor hosszabb időre el-elmaradozott az eső, és az első forró szelek megérintették a bambuszerdő koronáját, fiatalabb társaik megkérdezték őket:

- Mit tegyünk, Tiszteletreméltók, hogy életben maradjunk?

Az öregek kicsit gondolkodtak, majd ezt mondták:

- Eresszétek mélyre a gyökereiteket, mert ott mindig van víz. Amikor a nap heve égeti a leveleinket, szálljatok alá és szívjatok fel annyi vizet, amennyit csak tudtok. S ha eljön az éj, bocsássátok alá a vizet cseppenként a földre, hogy az majd nappal elpárologva, éltesse titeket.

Így is cselekedtek. S amikor beáll az éj és minden elcsendesedik, elkezdenek könnyezni a fiatal bambuszshajtások. A szél néha végigsimítja a fák leveleit, majd tovavonul, s a csendet csak a száraz levelekre hulló könnycseppek apró koppanása töri meg. Néha egy-egy felriadt madár csippan, majd visszatér a csend, a cseppek, a holdvilág és a magány.

De az emberek jobban szeretik a meséket, mint a tudományos magyarázatokat, jobban szeretnek átlépni az álmok világába, ahol semmi sem lehetetlen, ahol minden szép és kedves, ahol mindenre van megoldás.

Ha megállunk a bambuszerdő szélén és hallgatjuk, hogyan sír az erdő, a múlt ködéből elénk tűnik Yoel törékeny alakja, leül mellénk és elmeséli, hogy miért is sírnak a fiatal bambuszok.

S ha próbáljuk mondani neki, hogy az nem úgy van, mi tudjuk a magyarázatát a vízcseppeknek, Yoel csak nevet rajtunk, hiszen ő annak idején megkérdezte a legöregebb bambuszt:

- Mondd csak, Tiszteletreméltó, miért sírtok ti minden éjjel, mi nyomja a szíveteket? És miért pont éjjel sírtok, miért nem napvilágnál?

- Sok évet megértünk, sok mindent láttunk és hallottunk. Szomorú a szívünk, mert amit láttunk, az szenvedés, amit hallottunk, az sóhaj, amit éreztünk, az fájdalom volt, az emberek fájdalma. Szomorú a szívünk, mert nem tudunk segíteni, így hát csak siratunk benneteket, de azt is titokban, akkor, amikor sötét az éj, nehogy könnyeinkkel még szomorúbbá tegyünk titeket.

- De én nem vagyok szomorú, én mindig énekelek, nekem szép a napsugár, szép a pusztaság! A forró szél engem simogat. Hogyan lehetséges ez?

- Kedves gyermek - felelte az öreg bambusz - gyere el minden éjjel és beszélgetünk. Elmondom neked, hogy a napok egyre fáradtabbak lesznek, elmondom, hogy le kell majd hajolnod és egyre nehezebb lesz újra felállni, elmondom, hogy néha fájni fog az élet, de akkor is élned kell. Elmondom azt is, hogy belőled élet fakad és akkor boldog leszel. Gyere el éjjelente és beszélgetünk.

S minden nap, amikor leszállt az éj, Yoel elment az erdőbe, leült az öreg bambusz tövébe és hallgatta öt órákon át. A hold fénye átsütött a bambuszerdő koronáján, különös árnyakat rajzolva Yoel arcára. Az enyhe szellő néha meglebbentette éjfekete haját, felszárította azokat a valódi könnycseppeket, amelyek forrása Yoel tiszta, ártatlan szíve volt, s maga sem értette, miért is sír együtt a bambuszokkal.

Majd eljött a hajnal, elapadtak a könnyek és Yoel visszament az emberek közé.

Mondanivaló egy életre

Ahogy ott ültek egymással szemben, mintha zavarban lettek volna. Azután Yollie megkérdezte George-ot:

- Mit szeretnél mondani?
- Nagyon sok mondanivalóm lenne, Yollie. Nem is tudom, hol kezdjem...
- És mennyi az a sok? - kérdezte Yollie. Kicsit elmosolyodott, finoman, kedvesen.
- Lehet, hogy több óra.
- Nem baj, csak mondd, van időnk.
- De lehet, hogy több nap is.
- Vagy még több...?
- Igen, még több! Egy életre való mondanivalóm van neked, Yollie.
- Kezdd hát el, kedvesem!

Élet-tánc

Amikor Yollie felnőtt, és megtanult mindent Yongtól, amire szüksége volt az élethez, Yong útjára bocsátotta. Búcsúzás előtt Yong azt mondta neki:

- Amikor megtaláltad az Életedet, üzenj, akkor elmegyek és megáldalak. Most menj, tégy mindent úgy, ahogy mondtam, és én mindig veled leszek.

- Igen, anyám - felelte Yollie.

A szekér elindult Yollie-val az állomás felé, Yollie alakja egyre kisebb lett, de minél messzebb távolodott, lelkük annál jobban olvadt össze, annál jobban lett egy, ami eddig kettő volt, ami eddig csak egymás mellett létezett.

* * *

Yollie úgy tett, ahogy az anyja mondta, s amikor megtalálta az Életét, üzent Yongnak. Yong elment hozzájuk, beszélgetett velük, majd kétszer megáldotta őket. Először elmondta felettük az *Anyai Áldás* legősibb szavait, amelyek talán az embernél is régebbiek, de Yong emlékezett rájuk. Majd elmentek a templomba, ahol Yong Istennek ajánlotta Yollie-t és George-ot.

Az áldások után hazamentek, Yong átadta nekik a szeretet és erő által megszentelt gyűrűket, megbeszélték az esküvő napját, teát ittak és aludni tértek. Másnap Yong visszatért Ronville-be, előkészítette a házat az esküvőre, a szobáját a szerelemre, és várta őket.

Amikor eljött a nap, Yong kiment az állomásra. A vonat megérkezett, Yollie és George leszálltak, megölelték Yongot és hazasétáltak Yonghoz.

Másnap reggel Yong megkérdezte Yollie-t:

- Hol szeretnéd eljárni az Élet-táncot?

- A Mese előtt - felelte Yollie. Yong bólintott. Ő is így gondolta.

A nap végén, amikor eltávozott a vendégsereg, Yollie és George bementek Yong szobájába és eljárták az Élet-táncot: felépítették a közös házukat - egymásból, hogy ezután ebben lakjanak.

A szoba küszöbét kéz a kézben lépték át, leültek a nagy asztal mellé az odakészített székekre. Nézték egymást, George Yollie kezét szorongatta, mosolyogtak, hallgattak - *ültek a boldogságban*.

- Szeretném elmondani, kedves - törte meg a csendet Yollie -, hogy miért ide jöttünk eltölteni az első közös éjszakánkat.

George kezével apró mozdulatot tett: hívta Yollie-t magához, közel. Yollie értette, hiszen szerették egymást. Felállt, s George ölébe ült. George védőn átfogta a derekát, lágyan magához szorította. Yollie keze George vállán pihent, arca komollyá vált, mert szent dolgokról készült beszélni.

- Ez a szoba több, mint csak része a háznak, ez Anyánk Szobája. Ide lépett be először, amikor Ronville-be érkezett, itt töltötte az első éjszakáját akkor - egyedül, az elsőt - George-zsal, aki elment, s az elsőt a Rókéval, aki visszajött. Ez a szoba az *Első Éjek Kertje*, ahonnan az Élet ered s ahova az Élet visszatér, mert az első éjszakákon túl Yong itt töltötte az össze többi éjszakát is, testével, lelkével megszentelve mindent, amit itt látsz, kedves. Ez nem is szoba, hanem templom - az *Élet Temploma!* Az oltárkép a Mese, amely Anyánk érkezése óta itt van a

falon, az oltár pedig maga az ágy, itt, mellettünk. A kedves áldozat helye, amelyből az Élet fakad.

Anyánk most is itt van velünk, mert Ő mindenben és mindenkiben benne van. Ő az Élet hordozója és továbbadója, egy végtelen lánc erős szeme, amelynek egyik oldalán az elődök végtelen sora, a másikon én - mi. Miután megáldott minket, a világ részévé váltunk, mert az *Anyai Áldás* nem csupán ősi szavak egymásutánja, hanem közvetítő erő is a nem látható világok felé. Nemsokára eljárnak az Élet-táncot, hogy külön épült házainkat egyggyé tegyék.

Amikor elkezdjük a Táncot, már csak test leszünk, erősek, szépek, izgatóságok egymás számára. Nézni, kívánni fogjuk egymást - jobban, mint most, jobban, mint valaha is elképzeltük. Egymással szemben állunk majd, hogy jól láthassuk egymás szépségét, kezünket egymás felé nyújtjuk, ujjaink hegyét összeérintjük, hogy létrejöjjön az első kapcsolat - túl a lelkeken, a testek között is. S amikor már remegni fogunk a vágytól, amikor látható lesz a te vágyad s az enyém is, feléd lépek és te felém. Ujjainkat összefonjuk, ezáltal olyanok lesznek, mint az igazi házak tetőgerendái: erősek, szilárdak, viharoknak ellenállók. Karjaink felfele emelkednek majd, háztetőt formálnak: a mi házunk tetejét. Testünk majdnem összeér s csak nézzük egymást végtelen szerelemmel. Megtesszük az utolsó lépést, a csúcsos kéz-tető öleléssé válik: az eddig két külön ház egy lesz. S akkor kipróbáljuk, mennyit bír a mi házunk: azt teszünk egymással, ami jó nekünk, mert a szerelemben minden megengedett.

Eljárnak az Élet-táncot, hogy éljünk és továbbadjuk az életet.

Yollie kibontakozott George öleléséből, felállt és ezt mondta:

- Most pedig legyünk csak test, hogy szépen tudjunk táncolni. Öltözzünk a szerelem ruhába és építsük fel a házunkat, amely egy, örök, szilárd és gyönyörű, mert belőlünk épül.

Yollie felállt, elvették egymás ruháit és egyenként megcsókolták őket, mert: *Ez védelmez Téged...*, *Ez beburkol Téged...*, *Ez melegít Téged...*, *Ez eltakar Téged...* Szeretettel néztek az összekeveredett ruhakupacra s azt gondolták: *Ez mind a Tied, ezért kedves nekem*, majd egyszerre szólaltak meg és mondták ki a gyönyörű igazságot: *Ez mind a miénk*.

Bár vágyaik az égis csaptak, nem kellett visszafogni magukat, mert tudták, hogy amikor az Élet-táncot fogják járni, annál gyönyörűbb nem létezik. Ahogy a könnyű ruhák egyenként a földre hulltak, meg-megálltak, nézték egymás formáit, egymás erejét, megérintették a kedves részeket, csókokkal illették őket, s ott tartották az arcukat, hogy soha ne feledjék a szeretett lény testének illatát. A ruhák fecske-szárnyakon szálltak a levegőben: kecsesen, hangtalanpuhán. S amikor már minden madár messze szállt, amikor már csak test voltak, megálltak egymással szemben büszkén, egyenesen és összeérintették az ujjait: elkezdték táncolni a legszebb, legforróbb és legtitokzatosabb táncot, amelyből nemcsak gyönyör, hanem Élet is fakad.

Amikor ujjait találkoztak, mindketten megremegtek, mert megéreztek egymást úgy, ahogy előtte sohasem, s tudták, hogy ez még csak a kezdet. Yollie elmosolyodott, mint a tündérek, szeme különös fényben csillogott; George csak nézte, mert ilyen szépet, ilyen csodát még sohasem látott.

Yollie előre lépett egy leheletnyit; elindultak egymás felé.

- Íme a két fél ház. - szólalt meg tiszta hangon Yollie. - Apáink és Anyáink építették gondossággal, szeretettel. Úgy, hogy a két fél majd egyszer pontosan összeilljen. Eljött az idő, kedves. Érjenek össze a falak, s lépjünk be a mi közös házukba, lakjunk ott, mert abban meleg van, csend és védelem. A meleget szerelmünk adja, a csendet lelkünk, mert szavak nélkül is értjük egymást, a védelmet pedig az erőnk, amelyet Anyánk adott nekünk.

Egyet léptek egymás felé - be a házukba. Karjuk tetőt formált, testüket beburkolta a szerelem illata. Yollie elmosolyodott, fejét felvetette, ajkai szétnyíltak. Még egyet léptek - az utolsót. Tenyerük, karjuk, testük összeért, a ház karcsú, csúcsos templommá változott. Érezték a meleget - egymás melegét, a csendet - egymás csendjét, s az erőt - egymás erejét. Érezték a vágyat is, mindennél jobban, sürgetően, tolakodóan.

Ajkuk összeforrt, kezük a templomtorony magasságából ölelésre vált. Testük vibrált, tudták, hogy mindketten a Tündérkapu előtt állnak, s hamarosan bebocsátást nyernek az Országba.

Ölelték egymást, Yollie jobb lába George csípőjére fonódott, s ez tovább fokozta a már szinte elviselhetetlen szorítást. A Tündérkapu könnyedén kinyílt apró mozdulataikra, s George tudta, neki mostantól örökre nyitva áll. Akkor mehet be rajta, amikor csak akar, s addig tartózkodhat Tündérországbán, ameddig az öröm mindkettőjüknek. Ennek ellenére óvatosan lépett be; először csak körbenézett: milyen is a világ a Kapun túl? Ki-ki lépett a Kapun, hogy újra és újra átélje a belépés gyönyörét.

Majd Yollie egyre sürgetőbb remegése elmondta neki, hogy jöjjön beljebb, fedezze fel Yollie Tündérorságát a maga teljességében, barangoljon bátran a meleg, puha barlangokban forró, illatos patakokat fakasztva...

George nem késlekedett, a vágy magával ragadta, együtt járták Tündérorság útjait, hol csak lassan lépkedve, hol rohanva, egymást kergetve, hol megpihelve a bársony-finom utakon.

Illatuk összekeveredett, s ez az új illat még tovább űzte őket, más tájakra, egyre beljebb, egyre gyorsabban, mintha kevés lenne az idejük. S valóban kevés volt, mert közeledett a királyi koronázás pillanata, minden utazás végső célja, értelme, beteljesedése.

S amikor már úgy szorították egymást, hogy levegőt is alig kaptak, amikor már elviselhetetlen volt szerelmük illatának ereje, amikor a fénylő nap elvakította őket, Tündérorság Királynőre a fejükre tette a gyönyör koronáját. Már nem ők voltak, Yollie és George, hanem egy, mindenben: lelkük a teljes szerelemben, testük a teljes odaadásban. Yollie nem bírta tovább ezt a végtelen gyönyörűséget, ajkát elvette George ajkáról, teste ívben hátrafeszült, s élesen felsikoltott. De George dereka köré font lába nem engedett a szorításából, mert ez a sikoly nem az elválás, hanem a még teljesebb összetartozás isteni hangja volt.

Szeme a Mesére tévedt, érthetetlen szavakat suttogott: köszönetet mondott Yongnak, a Rókának, s mindannak az előttük járó sok ezer nemzedéknek, akiknek Küldött-élete ehhez a földöntúli gyönyörhöz vezette őket.

George szeme elhomályosult, ajkát Yollie nyakára tapasztotta, s lecsókolta róla a beteljesülés édes nedveit. Mohón szívta Yollie bőrének illatát s nem tudott betelni vele. Yollie néha megremegett, fényes arcát George fejére hajtotta. Az Éj-bársony betakarta őket, a hangok, lélegzetek, mozdulatok messzire mentek; a szobában a teljesség csendje lett az úr.

Majd a tűz parázssá szelídült, Yollie elengedte George derekát. George felemelte a fejét, Yollie-ra nézett. Megfogták egymás kezét, s Yollie ezt mondta:

- Köszöntelek új házukban, kedves! Gyönyörű volt az építés, köszönöm neked! Jó itt lakni veled s továbbépíteni napról napra, évről évre. Ma élet fogant a házukban, hamarosan vendég érkezik, aki velünk marad örökre. Köszöntelek téged is, Legkedvesebb Vendég, aki belőlünk lettél, aki mi vagyunk, akit mi táplálunk és védünk, s akit az egész világ szeretni fog, mert Yongot is szereti a világ.

Ajkuk ismét találkozott, majd kibontakoztak az ölelésből és a Mese felé fordultak.

- Az Élet Első Táncát eljártuk - mondta Yollie. - Tudjuk a dolgunkat és tesszük is azt, mert ez a kötelességünk.

Majd aludni tértek, s amikor néha felébredtek, újra táncoltak, soha el nem fáradva, mert ez a tánc könnyű és áttetsző, mint a kristályként ragyogó felhők a tavaszi égen.

Yollie Tündérországaiban, a Tündérkapun túl pedig az Élet igazi táncát járta George hátrahagyott sok millió apró harcosa, élvezve egymást, versengve az első helyért: ki éri el leghamarább az *Egyetlent*, Tündérorság Királynőjét, aki magába fogadja a győztest, hogy kettőjük nászából új élet szülessen.

Erről a vad, kíméletlen hajszárról még csak Yollie tudott, s ez a tudás nyugodt álmot adott neki.

George is aludt, s álmodott az utazásról, amelyet nemrég tettek meg, álmodott arról, aki eddig csak álom volt - sokszor úgy érezte, elérhetetlen -, s most ott szuszog, moccanog mellette, mert az övé.

* * *

Majd eljött a reggel, s Yong a konyhában ülve várta őket. Amikor beléptek, mosolyogva feléjük fordult és nézte őket. Kézenfogva elé járultak megálltak előtte és vártak. Yong a lányára nézet, aprót biccentett. Yollie azt mondta:

- Kedves Anyánk, az Élet-táncot eljártuk, házukat felépítettük. Benne lakozunk és Vendéget is várunk. Áldj meg minket ismét és áldd meg házuk érkező új lakóját is, hogy növekedjen erőben, szeretetben és bölcsességben. Áldd meg, hogy olyan legyen, mint te vagy, mint ahogy én is olyanná lettem.

Yollie és George letérdeltek Yong előtt. Yong kezeit Yollie arcára tette, kétfelől érintve azt, lehajolt és puhán megcsókolta Yollie haját. Ugyan így tett George-zsal is, majd mindhárman felálltak. Yong megölelte őket, majd letérdelt Yollie előtt és megcsókolta Yollie ruháját ott, ahol a most született kis élet elkezdte élni első napját a földön.

Leültek a konyhaasztalhoz, Yong elmondta az asztali áldást és a köszöntőt.

- Áldjon meg benneteket az Úr, mert Ő nagyobb, mint én; Ő a leghatalmasabb. Őrizzen meg titeket az Ő kegyelme minden jóban, minden szépben, minden erőben és minden szeretetben. Adjon nektek az Úr bölcsességet, mert az én bölcsességem is Tőle származik, s Ő mindenkinél bölcsőbb.

Házam a ti házatok, életem a ti életetek, kezem a ti kezetek, szívem a ti szívetek. Gyertek és éljetez a jóval, amit adok nektek, s menjetez, ha úgy kívánja a szolgálat. Ide mindig visszatérhettek, mert ez Yong háza, a Szeretet, Erő és Békesség helye. Az enyém - s tiétek is mindörökre. Itt védve vagytok, mert itt lakom és megvédelek benneteket. Még akkor is, ha már nem láttok, mint most láthattok, mert én igazán soha nem távozom el ebből a házból. A lelkem itt marad s ez elég.

Most pedig menjetez utatokra, s amikor házatok új lakója megérkezik, üzenjetez, én elmegyek és megáldom őt is.

Yong elhallgatott, Yollie és George lehajtották a fejüket és együtt mondták:

- Úgy legyen, Anyánk!

Majd megreggeliztek, teát ittak, összepakolták kevés holmijukat, és elindultak azon az úton, amelyen sok-sok éve Yong is elindult anyja áldásával kísérve.

Yong sokáig nézte őket a kerítés kifényesedett léceit szorongatva, ahogy kéz a kézben egyre kisebbek lettek, majd imbolygó árnyakká váltak a lemenő nap opálos fényében.

búcsú

hívom és nem jön el
szólítom és nem felel

* * *

„Nekünk nem az a dolgunk, hogy szeretve legyünk, hanem, hogy szeretetet adjunk egyformán mindenkinek. Nem az a dolgunk, hogy simogassanak, becézzessenek és azt mondják: „Kedvesem...”, hanem, hogy ha ezt halljuk valakitől, aki úgy érzi, hogy szeret, lakatot tegyünk a szívünkre és az ajkunkra, bármennyire fáj is látni a másik szenvedését, bármennyire fáj is, hogy mi is szeretiünk, de nem szeretethetünk. Küldöttek vagyunk ebben a világban, utunkat régen kiszabták, s attól eltérni nem tudunk...”

Yong

A BÚCSÚ UTÁN

Hátha...

Várlak, ha jössz
várlak, ha nem
vártalak tegnap
várlak ma
várlak holnap
várlak örökkön örökké
várlak erényben
várlak a bűnben
várlak, 'milyen vagy
hűtlen-hűségben
várlak a Mennyben
várlak a pokolban
hogy együtt énekeljünk
az angyalokkal
vagy üvöltsünk a kintól
mert örökké égünk – Együtt...
várlak, hogy várjuk
a feloldozás üzenetét – Veled...

Várlak... és nem jössz
szólítalak... és nem felelsz
kereslek... és nem talállak
önmagam sötétje fedi el a tájat -
várlak...

várlak...

várlak...

Elnyel a múlt
szaggat a jövő
a jelen elröppent
Nélküled semmi nincs -
nehéz várni...
de kell!
ha nincs is remény,
akkor is
várni kell!
Rád

mert hátha egyszer feltűnsz
az úton, ahol én is megyek

hátha szembe jössz velem
hátha felismerjük egymást
hátha Te is rám vártál
mint én Rád
hátha megállunk
egymással szemben
és azt mondjuk:
„Itt vagyok!”
hátha megfogjuk egymás kezét
és elindulunk egy másik úton
egyfelé, együtt
hátha megérkezünk valahová
és azt mondjuk:
„Hazaértünk. Menjünk be,
ez a mi otthonunk.”
s hátha ott boldogok leszünk
örökkön örökké
mint a mesékben
mint az imákban
mint az elsuttogott vágyakban
mint a gyötrelem sikolyaiban
mint - az életben

Várlak...

gyere...

próbáljuk meg újra

hátha...

Álmodni Rólad...

Álmodni Rólad, szépeket
festeni színes képeket
kapni tőled életet
fogni drága kis kezedet

Ha azt mondom

Ha azt mondom: hiányzol, csak a csend felel
ha azt mondom: nem érdekel, felröhög a világ
és azt üvölti: *Ne hazudj!*,
mert tudod jól: megvan otthonunk
s ott majd biztosan találkozunk.

Jöjj...

Jöjj felém, Kedvesem
mosolyogj kedvesen
nyújtsd kezed csendesen
jöjj felém, Kedvesem
mosolyogj kedvesen
nyújtsd szíved - elviszem
jöjj felém, elmegyünk
Te - velem.

hol vagy?

hol vagy, csengő szó
hol vagy, mosoly
hol vagy, puha arc
hol vagyok, édes ajkak
hol vagy, Éj-bársony
hol vagyok, szép szemek
hol vagy, kedves kezem
hol vagy, karcsú termet
hol vagy, Tündértánc
hol vagy, Te - minden

hol vagy, Kedves

hol vagy...

hol vagy...

hol vagy...

Kérdések

Hol vagytok, nappalok, hol vagytok, éjszakák?
hol vagytok, álmok, hol vagytok, virágok?
hol vagyok én, hol vannak mások?
hol van a világ, hol van a kéz
hol van szép szemed, hol van a méz

hol vagy?... Te...

Már nem számolom

már nem számolom
hányszor mondtam
„Uram, irgalmazz!”
már nem számolom

hányszor vált sóhajjá
vagy üvöltéssé
a gondolat
már nem számolom
a perceket
az órákat, az éveket
csak pergetem
mint a bölcs
a fáradt
homokszemeket
és várok
már nem számolom
a boldog perceket
mert boldog percek
nincsenek
már nem számolom
a csillagokat
mert a csillagokat
számbavenni
csak Veled lehet
már nem számolom
az álmatlan éjszakákat
a sűrű, fojtó álmokat
már nem számolom
a megkönnyebbülés hangjait:
„Végre! Itt az est.
Ez a nap is elszaladt!”
már nem számolom
hányszor láttalak
amint jössz felém
már nem számolom
hányszor hívtalak
s nem jöttél

már nem számolom
mi még visszavan
mert azt Te tudod, Uram
de ha tudnám is
akkor sem venném sorba
a napokat
mert a napok nélküled
Kedves
nem léteznek
mint a világ sem
mi csak egy árny
hangzavar
homály
lét
értelem nélkül

már nem számolok semmit
csak várok
Rád
valakire
valamire

várok

Ezernyi élet

Remény, ujjongás
csüggedés, ítélet
csapkodtam száz felé
és ezer felé
mert félek
Téged szeretni
nem elég ezernyi élet
semmi nem elég
minden csak a kezdet
semmi nem a vég,
mert Te végtelen vagy
és gyönyörű szép...

Isten! Te látod őt
s látsz engem is,
nyomorult szenvedőt
hát mégsincs irgalom?!
mégsincs más
csak sötét fájdalom?!

Te látod őt
én már nem
minden lelassult
kimért, pontos ütem
az életem
programba ágyazott,
precíz, hideg
de így jobb is,
mert nem kell a meleg
Nélküle.
Így minden egyszerű
s mi máskor tán keserű,
most édes,
mert feledteti Őt

csak magamra figyelek...

Hát mégsincs irgalom?!
nincs könnyebbség
nincs szájalom
csak egy kevés...
élni szeretnék még egy kicsit,
hátha van visszaút
hátha van remény.

Uram, Te látod Őt

Uram, Te látod Őt
s ti is, hegyek
mikor szép szemével kitekint ablakán
s rátok néz, néha mosollyal, néha tétován
s te szép fényes nap

mikor a nap végén aludni térsz
te is látod Őt, mert Ő téged néz
messze jár, túl földön, túl az egeken
túl rajtad is
s talán szól is hozzád...
s ti kedves madarak
s ti zöld borostyánok
a lépcsőn, hol nap mint nap
felmegy és le
ti minden nap látjátok Őt
s talán meg is érint titeket
szent kezével megszenteli
a leveleket
s ha rátok néz, tündér-szeme nevet...
Te is, kedves mókusfi
ablaka előtt
mikor kis kezekkel
próbálsz a gyümölcsöt
többször is
és ha puha, selymes és piros,
elviszed fészekedbe...
ugye ránézel gyakran
ugye látod bűvös tekintetét
ugye látod, 'mint bátorítón int feléd
ugye látod karcsú, szép kezét...
Ti mind, kik látjátok Őt
meséljétek
Róla
mi történt vele azóta,
hogyan én nem láthatom?
mondjátok el mindent

mert minden fontos, ami Ő...
Vagy lehet, hogy mondjátok
csak nem értem szavatok?
nem tudom...
Ti látjátok Őt és éltek általa
én nem láthatom
csak emlékét
mely messze tűnt való
semmibe markoló
s lassan vele halok.

Feledés

Akarom, de nem tudom!
bárhogy akarom...

Könyörgöm, Uram
fogod meg a kezem
és irgalmazz nekem
ne gyötörj, adj feledést
múlasd el a rosszat tőlem
békét adj
s valamit, ami más
vedd el tőlem Őt
a kint, a vágyódást
mert egyedül nem megy
a feledés
könyörülj rajtam, Uram
könyörülj rajtam, élet
könyörülj rajtam, fény
könyörülj, sötét
kevés az élet
kevés a levegő
s mégis élnem kell
de hogyan?
amikor nincs Ő
amikor nincs Ő
akkor nincs semmi
mert Ő minden
még most is
és félek: örökké
nekem
Uram, a félelem
nagyon rossz
s a léptek minden nap
s a játék, hogy élek
hogy örülök, mert szép az élet
s majd elmúlik, meglásd

csak erő, türelem, idő...
de hol van Ő?
s hol lesz?
nehéz a levegő
pedig tiszta és illattal teli
valahogy mégis elromlik
amikor lélegzem
minek?
nem tudom
remény
biztos ezért
Uram, segíts
irgalmazz
mert minden kevés

Csak mi

Igen,
megtehetek mindent, amit akarok,
mert eladtam magamat az ördögnek
Neked
s már egészen a tiéd vagyok
nincs más vágy, nincs lelkiismeret
csak tettek, mit örökül hagyok
rád, Kedves.
Nincsenek hangok, csak érintések
mit adsz és én adok
nincs mozdulat, csak illatok
száguldó lélegzet
álom, csend, mely Hozzád elvezet.
Nincs már semmi és nincs senki,
csak Te
s a szerelem, mely szentesít mindent
mi rossz s mi jó
mert a szerelemben mindent szabad
minden megbocsátható...
Ugye, Te is így gondolod?
igen
igen
igen
mi megtehetünk mindent, amit csak akarunk
mert erősek vagyunk
együtt
mi régen kettő volt, most egy
a vágy közös, nincs lelkiismeret,
csak mi
és más semmi
nincs világ

nincs hideg
nincsenek emberek, kik szétválasztják,
mi egy
csak mi, ugye, Kedves?...
csak mi
örökké
szeretve, égve, a végtelent elérve...
Nekünk semmi sem lehetetlen
ugye, Kedves?
mert mi vagyunk a végtelen
erő
élet
levegő
szerelmünk az édig nő
s túl azon...
nincs határa
mert mi vagyunk a végtelen
csak mi
ugye, Kedves?...

Napok

Valaha voltál
nekem, nekünk...

Napok teltek el azóta
és csillagok
miket el akartam érni
hogy Téged elérjelek
napok
és nehéz éjszakák
miket túl akartam élni
hogy Téged elérjelek
messze vagy
túl a csillagokon
a nappalokon, az éjeken

el akarlak érni
túl a csillagokon
túl mindenben
mert nagyon szeretlek
Téged
túl minden emberi mértéken
túl Istenen
túl a végtelenen
túl a szerelmen
szeretlek
Téged

Néha...

Néha azt hiszem,
hogy itt vagy velem
s ha becsukom szemem,
látlak is
mellettem, Kedvesem.

Ha akarom, érinthetlek
ha akarom, fogom kezéd
s hallom lélegzeted
ha becsukom szemem,
látom szép szemed
s érzem illatod
mosolyod
mert itt vagy velem,
ha becsukom a szemem...

Ha akarom... akarom!
látlak
egyre halványabban
egyre csendesebben
egyre fájdalmasabban

*... várjunk, míg időnk betelik
aludjunk, Kedves, csendesen
s őrizzük egymás álmait...*

Kívánságok

Úgy szeretnék csendben élni
a világtól messze - csak mesélni
nem szeretni, nem gyűlölni
csak néhány apró mozdulatot tenni
lapozni egy könyvet
elnézni messzire, túl az életen
nem álmodozni, nem vágyani semmire
nem titkolózni, nem félni
csak élni
csendben, egyedül
(Veled?)
már nem is tudom, mi a neved
oly rég volt a múlt
az ostoba elme mindent elfeled...
talán nem is ostoba
mert ez a jó
nem tudom, mert azt is elfeledtem
mi a jó

(Neked?)
aludni
hosszan, kitartón, akarattal
takarózni puha, sötét paplannal
mi nem engedi hozzám
az álmokat, a képeket, a hangokat
az érintéseket
az Arcodat...

*...aludj, aludj, drága gyermek
álmodd át a volt szerelmet
ringasson el öröm és bánat
homlokodon gyöngykoszorú
minden szem gyöngy az Ő szeme
álmodj, gyermek, álmodj Vele...*

ISMERETLEN ISMERŐSÖK

Néhány hónappal Yong elvesztése után már nem bírtam tovább az egyedüllétet; muszáj volt kiordítanom a világba a fájdalmamat. Bejelentkeztem egy internetes fórumba és leírtam, hogy mi történt velem. Segítséget, útmutatást kértem: hogyan tudom elfelejteni, Akit nem lehet elfelejteni. Hátha...

Így tettem szert ismerősökre a messze távolban, akik sorsa az enyémhez hasonlóan alakult. Elbeszélgettünk, támaszai, vigasztalói voltunk egymásnak. Közben sok szép is született, mert a rokon sors, a hasonló történések nemcsak részvétet ébresztenek, hanem megnyitják a szívet a szépre is.

Sohasem találkoztam velük, de megismertük egymást, s ezáltal olyan közel kerültünk egymáshoz, ahogy talán azok sem, akik örökre összekötik az életüket.

* * *

*Sokan feltették már a kérdést: áldás-e az Internet vagy átok?
Egyik sem, csupán egy eszköz, amelyet erre is használhatunk, meg arra is.
Van, akiknek a kezében áldás, s vannak olyanok is, akikében átokká válik.
Engem sokszor átsegített a nehéz percekben.*

NAPSUGÁR

Puha, meleg fészek

A világ legszebb mondata

Egyszer azt írtam Neked:

Amikor a tengerparton vagyok, néha eljátszom a gondolattal, hogy ha beleteszem a kezemet a vízbe, lehet, hogy egy cseppjét valaki szintén megérintette valahol Japánban, több tízezer kilométerre innen. Vajon ki lehetett az, hol van most és mit csinál?

S Te válaszdobban nekem adtad a világ legszebb mondatát:

Lehet, hogy a tengernek az a cseppje nem is Japánba jut el. Talán pára lesz belőle, felhő, és valahol esőként hullik le...

A legszebb mondat ez, amit életemben olvastam, s nem hiszem, hogy ennél szebbet valaha is tudna mondani valaki. Szebb ez, mintha azt mondtad volna: „Szeretlek!”, szebb annál, hogy „Féltelek”, hogy „Hiányzol”, hogy „Te vagy minden nekem!”. Szebb annál, hogy „Szép vagy és erős!”, szebb annál, hogy „Jó veled!”

Mindennél szebb ez a mondat, mert benne van minden. Minden, amit el lehet mondani egymásnak, minden, amit érzel, amit kívánsz, ami boldoggá tesz, ami jó Neked. Benne van minden és még több: benne vagyunk mi, aki egy és egy is marad örökké.

Köszönöm, Kedves, hogy megajándékoztál a világ legszebb mondatával, hogy nekem mondtad el azt. Az a néhány csepp víz, amit a sziklák mellől küldtem Neked, tápláljon minket, mint ahogy a virágot is az eső és a napfény élteti. Én adom a vizet, Te vagy a Napfény, s mi együtt szép virág vagyunk, olyan szép, hogy aki lát bennünket, elcsodálkozik: ilyen lehetséges? Igen, lehetséges, mert akkor azt mondtad:

*„Lehet, hogy a tengernek az a cseppje nem is Japánba jut el.
Talán pára lesz belőle, felhő, és valahol esőként hullik le... „*

Ez volt a kezdet és ez a folytatás is. Befejezés pedig nincs, mert ami szép, erős és egy, az örökké tart.

Tündérfény

Amikor kilépsz a munkahelyedről az utcára (talán ebédszünet vagy valami más), a kapu alatt automatikusan kinyitod az esernyőt, mert esik. A táskád a válladon, jobb kezeden tartod az ernyőt, s mielőtt kilépsz az esőbe, kicsit körül nézel, majd lassan elindulsz. Az utca tele emberekkel, autókkal, zajokkal. Mész, de egyszer csak lelassulnak a lépteid és megállsz. Az ernyő alól felnézel a borús égre, az esőre, s mintha éreznél valamit. Leereszted az ernyőt, amely összecukódik. Állsz az esőben, kezeden az összecukódott esernyő, fejedet felveted, ajkaid kicsit nyitva, s rájuk esik az eső egy-egy cseppje. Más cseppek a homlokodat érintik, de sem az ajkaidról, sem a homlokról nem folynak le a cseppek, hanem részéddé válnak. Felfele nézel, valahova nagyon messzire, ahonnan jönnek azok a cseppek, amelyek Neked lettek

szánva. S azok a Tied is lesznek, tested részei, lelked részei. Ahogy ott állsz, lassan gyöngyház-színű fény-glória vesz körül, amelyet erőd táplál és azok a cseppek, amelyek oly messziről jöttek Hozzád. A fényt nem látja senki más, csak Te meg én, s Te nem is csodálkozol a fényen, mintha már vártad is volna.

Körülötted az emberek futnak a dolgukra, némelyek furcsán néznek Rád, némelyek elrohannak Melletted és csodálkozva fordulnak vissza: „Ennek meg mi baja?“, majd mennek tovább. Vannak, akik nagy ívben kikerülnek, mert félnek Tőled, hiszen nem úgy viselkedsz, mint a tömeg. Te pedig állsz még egy kicsit, töltekezel az erővel és a szeretettel, majd lassan tovább indulsz. Lépteid könnyű táncok füzére, s a Rád hulló esőcseppek ezerszínű fényszikrát hányva porlanak a semmibe.

Amikor visszatérsz a munkahelyedre, egy pillanatra megáll körülötted az idő, senki nem kérdez semmit, csak néznek, csodálkozva, irigykedve, értőn és értetlenül. S az egyik, aki már nem bírja tovább szó nélkül, az is csak ennyit mond: „Ez Tündérországra járt!“ Te pedig végzed a dolgodat, mint máskor és mosolyogsz, mosolyogsz...

Csepp-vers

Csepp, csepp, esőcsepp
Elpárolgott? Hova lett?

*Itt vagyok, itt vagyok!
Nem vagyok én eső már,
Jött Szél Apó, nincs több felhő!
Így lettem én Napsugár!*

Napocskának írtam ezt a verset, de nem küldtem el aznap. Másnap kaptam Tőled az „Ásító nap” animációt. Azután elküldtem a verset és megírtam, hogy boldog vagyok, mert egyek a gondolataink. Csodát emlegettem, mert valóban csoda történt. Nem az első és nem is az utolsó.

Napfelkelte

Amikor felkel a nap
És kinyitja álmos, nagy szemét,
Elégedetten ásít, forgolódik,
Mert újra itt a reggel, elmúlt a sötét.

Az éj morogva elvonult,
Neki mára már bealkonyult.
De még egyszer visszaszól zsémbesen:
„A nap alatt nekem miért nincs helyem?!“

S egy másik alkalommal, amikor Rád gondoltam, akkor is született egy „Napfelkelte”

Napfelkelte

Felkel a nap minden reggel - hűségben
Beragyogva eget-földet - szépségben
Ébrednek már a világ - kedvesen
Elpihennek a csillagok - csendesen

Néha küldtél képeket, hogy gyönyörködjem bennük. Nézegettem őket, szépek voltak és különlegesek, mert Te küldted őket. S némelyik mögött ott voltunk mindketten és egymásra mosolyogtunk. Akkor eszembe jutottak szavak, mondatok.

Az egyik ilyen kép egy kék tóparti estét ábrázolt, körben hegyekkel.

Kék

kék kék
kék kép
kép kék
kép kép

szemem szemed szemünk
kezem kezed kezünk
ajkam ajkad ajkunk
illatom illatod illatunk
akarom akarod akarjuk
EGY
Mi

*Tűz, tűz, tiszta tűz
bút-bánatot mind elűz!*

pillantásod betakar...

érintéseink
öt meg öt az tíz
tíz meg tíz az húsz
húsz az meg
EGY
Mi

hulló levél, erdő-avar
gömbölyű csigaház, puha meleg fészek

*Asztalhoz, mindenki
a kalácsok mind készek!*

*édes Jézus, légy vendégünk,
áldd meg, amit adtál nekünk...*

falamat falatod falatunk
édes
Édes

gyertyafény gyertyafény csillagok csillagok
gyertyafény csillagok
csillagok csillagok
szikrázó csend
EGY
Mi

A másik képen pedig felhőkön is túlnyúló hegycsúcsokról mosolyogsz rám.

Végtelen utazás

Elvittél magaddal egy napon
elvittél magaddal holdfényben, csillagon
egy cseppben, mely rád hullt csendesen
egy szívben, mely így szólt: „Kedvesem...”

Elvittél, mert fontos volt neked
elvittél, mert nincs más, ki szeret
elvittél, hogy ott legyek veled
s érintsem Napsugár-szemed

A legtöbb asszony - egyszer vagy többször életében – átéli azt a különleges-gyönyörű időszakot, amikor két szíve van. Nem úgy, hogy két embert szeret egyszerre, kétféle híz a szíve, megosztja a szívét, hanem két szíve van: valóságosan. „A kétszívű asszony” Rólad és Napocskáról szól, Kedves.

A kétszívű asszony

- Nézd, Kedves – szóltál egy napon,
s angyal-arcod mosolyog -
itt van egyik szívem,
mely mindkettőnkért dobog
s ott a másik, alant,
a Tündér-kapu felett.
Még nem hallik édes hangja,
de halk dobbanásait
szívem, itt fent, oly örömmel hallja!

Lásd, nekem két szívem van most.
Tudtad te ezt a csodát?
Isten adott egyet,
s Te adtad párját - szerelmünk zálogát.

Az egyik szív egészen enyém,
a másik kedvesebb nekem:
közös „szerzemény”.
Isten adta, mely fenn dobog
s mi lent muzsikál,
te adtad, Kedves, mindenem!

Az én versem

Kedves, szelíd, hűséges, puha
barna, csillogó, gyengéd
édes mosolya
ereje erőm
hűsége oszlopom
ajka vágyam
arca párnám
szeme mélységem
keze - mindenem!

Kétsoros

Ajkad rózsaszírom, mit ha érinthetek,
Mégfogom két kezed, s Veled messze elmegyek...

Altató

Ha párnádra hajtod kedves arcod csendesen,
s kis szíved is lassan elpihen,
ha ajkad mosolya tovatűnt szép álomba' már,
csendes éjt, csendes éjt, Napsugár...

Rózsailat

Ha álmra hajtod szép fejed,
Ha kis szíved elpihen, s csendben szendereg,
Ne félj a csodák országába menni át,
És érezni a szeretet-rózsák bűvös illatát.

Napsugár Váró-verse

Vár, vár, nagyon vár
A Napsugár mire vár?

Megmondom én, mire vár:
Hogy tűnjön a felhő már.

Ragyogjon, nevéssen,
Kacagjon fényesen,
Virágot növeljen,
Világot öleljen ...

... Szép szemmel szeressen,
Engem megkeressen.

Kiránduló vers

Sziklák, völgyek,
Berkek, tölgyek,
Virágos rét, Napsugár,
Mindez, mindez miránk vár!

Gyere közénk hegyet mászni,
Nagy csizmában berket járni,
Hívogat a kis virág,
Rét köntöse, arany ág.

Tábortűznél énekelni,
Láng-játékban elmerülni,
Nézni szemed sugarát,
Nytitni lelkünk kapuját.

Szép szalonnát nyársra tenni,
Sós kenyeret vígan enni,
Kéz a kézben menni, menni...

Őszben

Fú a szél, zúg a szél,
Szár az levél táncra kél.

Fú a szél, zúg a szél,
Szél Apó útra kél.

Fú a szél, zúg a szél,
Múlik az ős, jön a tél.

Hótündér

Szép Kedvesem,

Ha elnézel a távolba,
a hóban mindent meglátsz,
ami fontos és szükséges,
mert abban minden egyesül
és minden visszatükröződik.

Tisztán, mint a hó,
mert belőle származik
és Hozzád talál.

Ha egy csepp leesik az égből,
útközben hópehellyé válik
és kedves arcodon hús sugárrá olvad,
az én voltam

puhán, tisztán és fehéren,
mint a szentek és az angyalok,
akik csak jót tudnak tenni,
akik tudnak szépen énekelni,
hogy aki hallja, boldog legyen.

Az én énekem

a sorok,
amelyek Neked üzennek
az érzések,
melyeknek nem szükséges távolság,
hogy Hozzád eljussanak,
a csók,
melyet én adok Neked,
ha szép kezed homlokodhoz érinted.

A hó én vagyok

és Te vagy

a hó mi vagyunk

az esőcsepp mi vagyunk

a sarjadó fűszál mi vagyunk

az édes gyümölcs mi vagyunk

az avar mi vagyunk

a világ mi vagyunk

egymásnak

magunknak

nekünk

értünk

általunk

örökké...

szép hó, kedves hó
melegbarna szemű tó
piros arcok, pajkos mosoly
Szép Kedvesem, ne légy komoly

szép hó, kedves hó
az élet játék
s játszani jó
játsszunk hát,
amíg lehet
ne számoljuk
a percekét

szép hó, kedves hó...
szép hó, kedves hó...
szép hó, kedves hó...

Egyik este nézegettem egy vers- és idézetgyűjteményt. Én állítottam össze és írtam le kézzel kb. 16-17 éves koromban. Az idézetek között volt néhány saját gondolatom is. Az egyik egy kép az esti Alföldről:

„Kigyúltak az első csillagok, az ég mélykékké vált, mint a csiszolt zafír.”

Akkor láttam magam előtt azt a szép estét és Téged, ahogy kéz a kézben sétálunk hazafele a mezőről, be a faluba a poros földúton, amely még a nappal melegével simogatja lábunkat. Lámpásunk a kigyúló csillagok és milliónyi tücsök gyönyörű zenéje, a fészükbe hazatérő késői madarak sejtelmes szárny-surranásaival kísérve.

Este

Kigyúltak már az első csillagok
ég alján kelő hold ragyog
a szél is elült csendesen
Add kezed, menjünk, Kedvesem.

A menny sötétre vált hamar
megannyi drágakő - s ím a legfényesebb:
Add kezed, jer Kedvesem
s fordítsd felém szép szemed.

Az éj csiszolt zafír, mit gyémántpor ékesít
a csend esténkre könnyű fátylat terít...
Add kezed, jer Kedvesem
legyünk egy a csillagokkal,
mi' éjt ékesít.

Füben jártam

Füben jártam, szépet láttam
Kedvesemnek kedves szívét
egyszeribe' megtaláltam!

Mezön jártam, szellőt láttam
Kedvesemnek bársony-haját
szellők szárnyán megtaláltam!

Hegyen jártam, havat láttam
Kedvesemnek szeme-fényét
szemem tükrén megtaláltam!

Otthon jártam, csodát láttam
Tündérálmot, tündértáncot:
Kedvesemet megtaláltam!

*Egyik vasárnap reggel, amikor felébredtem, puha-meleg képet láttam magam előtt: Téged.
Akkor eszembe jutott ez a mondóka:*

Jó-soroló

Hozzád bújni jó
tested fehér hó
ajkad piros alma
szerelem hatalma

Hozzád bújni jó
így maradni jó
soha el nem menni
szeretni
szeretni

Hozzád bújni jó
szorítani jó
elmerülni benned
akarva
akarva

Hozzád bújni jó
átkarolni jó
játékos kezemmel
játékos kezeddel
forró szerelemmel

Hozzád bújni jó
csókot adni jó
Gyönyörök Kertjében
elpihenni jó

A szerelem illata

Egyik nap, amikor hazaérteztél egy hosszú, fáradt nap után, egy pillanatra megálltál az ajtóban, mintha kintfelejtettél volna valamit és haboznál, hogy visszamenjél-e érte. Hajadat meg-meg lebbentette az esti szél, mosolyod napfény volt nekem.

- Kerülj beljebb, kedves - mondtam, s te beléptél, táskádat letetted egy székre. Egymásra néztünk, ajkad picit nyitva; hozzád léptem, arcomat arcodhoz szorítottam, megcsókoltalak. Éreztem bőröd illatát és azt, hogy a fáradtság kezd eltűnedezni belőled. Kihúztad magad, egyre erősebben öleltél, s én átvettem tőled minden terhet, minden bánatot és rosszat, amit a nap rádrakott. Kivirágoztál, homlokodon és nyakadon az élet apró harmatcseppjei csillogtak, s megéreztem belső tüzed illatát.

A csók végtelen volt, nyelvünk bohón játszadozott egymással, mohón kóstolgattuk egymás nedveit, mert azok a nektárnál édesebbek voltak. Nem szóltunk, mert nem tudtunk szólni, de testünk azt mondta: „Még...”

S amikor már levegőt is alig kaptunk, amikor már a semmi nem volt elég, gyengéden kibontakoztál az ölelésből és azt suttogtad: „Hosszú volt a nap. Csak egy gyors zuhany. Mindjárt elkészülök, kedves.”

Tudtam, ez a szerelem illatainak elrablását jelenti, s azt nem akartam. „Ne menj!” Elmosolyodtál és ott maradtál velem. Lerúgtad kis cipőidet, lábujjaidat tornáztattad. Én csak néztem elbűvölten a legszebb lábakat, térdreestem és megcsókoltam őket. „Ne tedd ezt, kedves.” mondtad. „Egész nap cipőben voltam...” De annál erősebben szorítottam ezt a két gyönyörűséget és egyre mohóbban szívtam illatukat, mert az a szerelem illata volt nekem: a Te illatod. Amikor ujjaidat harapdáltam, kicsit megremegtél és sóhajtottál, hogy csak én hallottam.

Felálltam, mert látni szerettem volna szemed, orrod, füled, hajad, mindened. Újra magamhoz öleltelek, hajadban bolyongtam, éreztem illatát: az is a szerelem illata volt. Majd a nyakadat fedeztem fel, karodat, kedves kezedet. S te hagytad mindezt, mert jó volt neked. Közben egyre illatosabb lettél, tested harmatos gyöngy-ruhába öltözött, s a fénylő gyöngy-kórus azt énekelte: „Az italod vagyunk. Végy magadhoz, mert látjuk, szomjúhozol, és mi arra rendeltettünk, hogy oltssuk szomjadat.” Elvettem ruháidat, bársony-halmaidról felittam az édes cseppeket, köszönetképpen megcsókoltam őket, játszadoztam velük. Újra kisgyermek lettem, aki keresi és meg is találja az élet italának forrását. Rózsabimbóid szárba szökkenek, kinyíltak, kínálták kelyhüket, s én ajkammal elfogadtam őket. Arcomat hozzájuk tapadt és hallottam szíved dobogását.

Meglátogattam karjaid hajlatát is, ahol a kicsi barna selyem-erdők új és új felfedeznivalót tartogattak számomra. Játszottam a selyemszálakkal, bolyongtam a selyem-fák között. Selyem-ágak simogatták az arcomat, s csak rohantam, egyre beljebb az erdőben, mert a simogatás jó volt. Amikor megszomjaztam, ajkammal felittam a dúsán párálló szerelem-erdő italát.

Kedves halmaid között tiszta forrásból patakok csordogáltak arra, ahol a nagy titkok rejlenek. Követtem őket egyre lejjebb és lejjebb, mígnem egy puha dombon dús erdőbe értem, amely épp oly bársony-finom volt, mint a kisebb testvérei karjaid védelmében.

Csókoltam a patak medrét, elkóboroltam a melegbarna bársony-erdőben, jártam a szélein, bementem a mélyére is, s talán el is tévedtem volna a sötétben, ha hó-szín combjaid fénye nem mutatja az utat. Bűvös erdő gyönyörű párába burkolózott és szerelmed illata soha nem érzett vágyakat keltett bennünk. Betelni nem tudtam velük, de tovább mentem ajkaid felé, melyek kaput nyitnak egy másik világba, s amelyeket éppen úgy lehet csókolni, mint amik kedves hangodat adják nekem.

Ajkaid szétnyíltak, forró-ölelőn, s éreztem, hogy minden mozgásban van, minden lüktet, csókjaim nyomán szerelmünknek új bővizű forrásai nyílnak, éreztem a szerelem illatát, éreztem a szerelem ízét és velük sem tudtam betelni. Bejártam barlangod mélyét, megérintettem pici zászlócskádat, amely peckesen magasodott ajkaidból és azt mondta: „Itt vagyok, szép vagyok, nagy vagyok!” S amikor már minden tűzpirosan izzott, amikor már azt hittem, mindent megkóstoltam, azt suttogta: „Ne váross soká!”

Nem vártalak, felemelkedtem hozzád és egyek lettünk. Szemünkben könnyek csillogtak, mosolyogtunk és pihentünk egymásban. Majd ölelésünk erősödött, csak illatok voltunk, s nem tudtuk, melyik illat kié, de nem is volt lényeges, mert ami egy, ott nincs kettő. Bűvös barlangod szoros gyűrűbe vont, mozdulni sem tudtam, de nem is akartam mozdulni. Lábad derekam körül tartottak fogva, de fogoly akartam lenni. Ajkunk újra találkozott, nyelvünk újra játékba kezdett, ittuk egymás nektárját újra és újra, mert adni akartunk egymásnak valamit, mielőtt az illatok a semmibe vesznek és a szerelem patakjai elapadnak.

Testünk vad táncba kezdett. A gyönyör szellemét megidézendő, varázsigéket kiáltoztunk, miket néha magunk sem értettünk. Amikor a varázsszavak elfogytak, ősi hangok szakadtak ki belőlünk, sóhajok, nyögések, rekedt boldogságok. A gyönyör szelleme jól értette ezeket, és busásan jutalmazott minket. Majd lassult a tánc, a szellem visszavonult barlangjába, hogy előkészítse a legszebbet, a legnagyobbat, amit egy gyönyörszellem adhat az ölelkező párnak. Vártunk erre a legszebbre mindketten, szinte mozdulatlanul, de a belső tüztől, erőtől korbácsolva.

Amikor éreztük, hogy itt az idő, vagy mert már nem bírtuk a várakozást, újra mozdultunk mindketten, s akkor megéreztem kedves barlangod különös lüktetését és valami kis dombocskát ott belül, ahol minden meleg, szép és titokzatos. S ahogy táncunk újra kezdődött, a kis domb egyre nagyobb lett, és amikor úgy éreztük, hogy már ez a vég, új forrás fakadt belőled, mindennél forróbb, erősebb, mindennél édesebb. Testünk megfeszült, újra előtörték az ősi hangok, de most sokkal erőteljesebben, mint korábban. A sikolyok nem akartak véget érni, közben a szerelem nedvei és illatai kitöltöttek és betakartak minket. Úsztunk egymásban, ittuk a mennyei italt, és nem engedték el egymást.

Melegbarna selyem-erdőid édes vizei a beteljesült szerelem új illatát sugározták felém. A szerelem illatától megrészegültünk, elbódultunk, csendes álomba merültünk, egymásban maradva, mert az nem lehet, hogy elváljunk.

Álmodtunk erdőkről, ahol hatalmas fák nőttek, selyem-szárnyú madarokról, és egy kristálypatakról, amelyek vize belőlünk fakadt. És láttuk, ahogy kiemelkedik a habokból egy gyönyörű gyermek, felénk nyújtja kis kezeit, s mi kézenfogva elindulunk a Gyermek felé.

NAPOCSKA

Csengő kacagás

„Tegnap ... elég későn értem haza. Napocska szaladt elém és könnyes szemekkel mondta, hogy „már nagyon vártalak”. És most Te írtál neki egy váró verset.”

Napsugár

Első Váró-vers

Vár, vár, nagyon vár,
A kis virág mire vár?

Megmondom én, mire vár:
Hogy jöjjön a Napsugár!

Vár, vár, nagyon vár,
A kis nyuszi mire vár?

Megmondom én, mire vár:
Hogy jöjjön a Napsugár!

Vár, vár, nagyon vár,
Az öreg tölgy mire vár?

Megmondom én, mire vár:
Hogy jöjjön a Napsugár!

Vár, vár, nagyon vár,
A Napocska kire vár?

Megmondom én, kire vár:
Hogy jöjjön a Napsugár!

- Anyácskám, anyácskám,
gyere már, gyere már!

- Itt vagyok, Napocskám,
Jövök már, jövök már!

- Jaj de jó, jaj de jó,
megjött a Napsugár!

Baba-vers

Piros arca gömbölyű
Az én Lelkem gyönyörű!

Gyémánt-szemek csodát várva
Mosolyognak a világra.

Két kis keze puha párna
Felém nyújtja támaszt várva.

Fürge lábon gyorsan szalad
Kis szobában messze halad.

Ha megszólal: Angyal-ének
Boldog vagyok, Érted élek!

Halloween-re

Tök, tök, sárga tök
Halloween-re mit főztök?

Kígyót, békát, csontvázakat,
Mindenféle bogarakat.

Tök, tök, kicsi tök
Ugye hozzánk eljöttök?

*Elmegyünk, elmegyünk,
Ajtódon becsengetünk.
Megtréfálunk, cukrot kérünk,
Aztán gyorsan odébb lépünk.*

Tök, tök, csúnya tök
Jobb lesz, hogyha nem jöttök!
Cukrot, csokit mi is várunk,
Házról-házra körbejárunk.

Ki áll az ajtóban?

Kabát, sapka, nagy szakáll
nézd, Napocska,
nézd meg gyorsan,
az ajtóban meg ki áll?

Pici kis láb oda szalad
pici kis száj tátva marad
ajtó nyílik, nagy szél süvít
Nap-szemére mosolyt kerít.

Szikrázó fény, hóförgeteg
öreg szemben nagy szeretet
szakáll, bajusz, mint a hó -
kerülj beljebb, Télapó!

Hótaposó

Hó, hó, fehér hó
Hóban járni jaj de jó!
Recseg-ropog, mint a tűz,
Bút-bánatot hó el úz.

Piros arcok, szán-csengő,
Öröm-játék kereső.
Jer hamar, te, kedves Tél,
Gyermek téged hív, remél.

Cica-vers

A mi cicánk
férjhez akar menni
szomszéd cica
el akarja venni.

Kérlek, cica,
ne hagyj itt bennünket
ki fogja meg
a mi egerünket?

Madár-ének

Kedves madár, röpke madár
szép szárnyával fészkére száll
csippent egyet, csippent kettőt
csippent sokat - tizenkettőt.

Fiókákhöz imígyen szól:
„Tollas babák, kis szentjeim
gyönyörködnek mind szemeim
pelyhes begyek, apró szárnyak
fennen hangzó éhes szájak!
Csak türelem, csak türelem
sok-sok kukac jött ma velem
kukac-mama bánatára
pelyhes csibék kis szájába.”

Pelyhes csibék nyakuk nyújtják
jó részüket mind megkapják.
Madár mama kedvvel nézi
mint pihegnek csemetéi.
S amikor már mind elfogyott
egy szem kukac't egy sem hagyott
pelyhes fejük el-el dugják...
Fészek alja puha szalma
madár család éj-nyugalma.

Gólya-nóta

Koty, koty, koty - a Tyúkanyó körülkémlel.
Toty, togy, togy - a Tyúkanyó körbejár.

Emitt semmi, amott semmi -
Hol a veszély, hol a baj?
Hol van az a rossz karvaly?!

Óriás árnyék, csőr-torony,
Madár ez vagy őrtorony?
Tyúkanyó csak nézi, nézi -
Nem karvaly az - Gólya Néni!

Ruca-nóta

Ruca, ruca, kerge ruca,
Ez nem a rét, ez egy utca!
Ruca, ruca, kerge ruca,
Mít keresel a faluba'?

*Mit keresek, mit keresek?!
Fészkem-párom, mind elveszett!
Patakon át, mocsáron át
Vércse árnya felettünk járt -
Szétszaladtunk, ki merre lát.*

Ruca, ruca, szegény ruca,
Gyere beljebb az udvarba.
Megetetlek, megitatlak,
Minden jóval megtartalak.

Együtt megyünk el a rétbe
Fészked-párod meglelésre.
Bejárjuk a nádat, berket,
Megvizslatunk minden kertet.

Ruca, ruca, szegény ruca,
Gyere beljebb a pitvarba.
Jóféle mag készen neked,
Megtöltheted a begyedet.

Ruca tipeg, varjú károg,
Szomszéd kacsá estét hápog.
Lement a nap, elült a szél,
Csillagokkal békesség kél.

Szegény ruca a konyhában
Tityeg-totyog magányában,
Elpihent már künn az élet,
Álmodik virágos rétet.

Gyöngyön jártam

Gyöngyön jártam, farkast láttam,
Megijedtem, elszaladtam,
Drága gyöngyöt mind ott hagytam!

LIZA

Szív és szenvedély

LIZA

Lelkünk sóvárgás
Illanó árny
Zúgó akarás
Alvó magány

és

Lett tavasz
Igéző nyár
Zordarcú ősz
Alabástrom tél

„Most nálunk az Ősz nagyon szép és hosszú, így lehetősége volt a természetnek az ősz csodálatos és utánozhatlan színeiben hosszú ideig pompáznia.”

Liza

Évszakok

Te olyan vagy, mint az Ősz:
tarka, vidám, pompázatos
piros mosoly
puha fény
nevető ég - néha komoly.

Te olyan vagy, mint a Tavasz:
üde, friss, zsenyén-nyíló
illatos-szép
nyárba omló
eső után a zöld mező
puha ajkú
vad szerető.

Te olyan vagy, mint a Nyár:
ki kék égben
aratásra vár
ki meleg és mámoros
ki boldog, mert életet érlel
s a föld minden zugában
otthonos.

Te olyan vagy, mint a Tél:
néha úgy teszel
mint aki mélyen alszik
tán nem is él
de tudom:
fehér bundád csak álca
alatta szív van
lélek
test
Tavasza várva.

Te olyan vagy, mint az Élet
minden van benned
mi éltet
téged - s engem is
vidám-illatos-meleg
álmodó-bölcs rengeteg
miben könnyen eltéved a vándor
de szívesen ott marad
mert benned az idő megáll
az élet egy végtelen
boldog pillanat
mit ki megért
nem cseréli fel
semmiért

Te olyan vagy, mint az Élet
s amíg Te élsz
én is élek.

*„Itt reggel hét óra van, indul a nap. Te még most valahol „az álmok furcsa tengerében”
úszol. Szép álmokat!”*

Liza

Álom-ének

Az álmok tengere furcsa szerzet
ott lélek léleknek üzenhet,
s szív vallhat szívnek szerelmet.
Ott minden - mi itt nem - lelhető
ott vagyunk Isten is - világot teremtő.

Az álmok világa furcsa szerzet
az álmokban virág vall virágnak szerelmet
az álmokban, ki' van, mind angyalok
fejükön fénylő tündér-glória ragyog.

Az álmokban ritkán van szenvedés
s ha fáj is, mit élsz - jön az ébredés.
Az álmokban zöld a fű, és minden vidám
az álmokban mindig süt a nap,
mint szép őszi délután,
amikor Ő jött feléd,
megfogtad szép kezét,
s azt hitted, mindez örök... -

Az álmokban így van mind' -
a valóban mögöttünk az Élet sündörög.
De sebaj! újra itt az éj,
csukd be szép szemed,
álmodj és remélj!

Tarka álmok

tarka álmok,
csendben hallgatók
aludj szépség,
ölel puha hó
csend mindenütt
békesség-fehér
szunnyad a nyár,
a tavasz,
az ősz,
s alszik a tél

Altató

Kínai bölcsődal

Tiszta Hold, csendes Szél
éj sötétje táncra kél
tündér szárnyán itt terem...
Aludj, aludj, Gyermekem...

Fényes Hold, kedves Szél
halld hát kicsim, mit mesél:
„Túl hegyeken, túl tengeren
birodalmát tündéreknek, ott lelem...”
Aludj, aludj, Életem...

Gyémánt Hold, könnyű Szél
ülj hátára és ne félj
szálljunk együtt mesze, el
tündérszárnyon, bogárháton...
Aludj, aludj, Kedvesem...

Csendes álmod, ó, be jó
vigyázzon rád Hold Anyó!
Kicsi szemed csukva már
selyem-lelked messze jár
piros ajkon álom kél...
röpítsd messze, pajkos Szél!

Szállj, szállj, messze szállj
siess, Gyöngyöm, meg ne állj
szerelemre, boldogságra
új hazádban rátalálj...

Aludj, aludj, Gyermekem...
Aludj, aludj, Mindenem...
Aludj, aludj, Kedvesem...
Aludj, aludj, Életem...

A tárgyak üzenete

Kedves Liza, amikor elolvastam gyönyörű soraidat a tárgyokról, emlékeidről, kapu nyílt bennem, s azon tengernyi gondolat özönlött kifelé. Megjelent egy kedves-meleg élőkép Nagymamád öreg szobájáról, esti fényben, esti árnyakban, amikor a lámpa puha-sárga fénye felold minden élt, eltüntet minden sarkot, meseszerűvé varázsolja az egyszerű szoba egyszerű berendezési tárgyait. S ahogy a lámpa lángja ide-oda libbent, a szoba életre kelt. Mintha a mesék birodalmában jártam volna. Gyönyörű volt, és gyönyörű most is, mert látom a szobát magam előtt élni, mozogni. Hallom az apró neszeket, surrogásokat, a kanóc sercegését és látom a felszálló könnyű füstöt, amely megillatosítja a levegőt, tömjénfüstjével megszenteli egy Szent Asszony - Nagymamád - szobáját.

Az asztalon szemüveg, óra, barnult képkéret, apró kacatok, néhány papírszelet...

És egy szekrény, amely hatalmasan és szerényen áll a fal mellett. Mozdíthatatlanul, az örökkévalóság jelképeként... Nagymamád tárgyai, s bennük Ő maga, a mindennapjai, álmai, vágyai, örömei és keservei. Ereje, szíve, szelleme. Ő maga és az egész élete.

Látom Őt is, pedig nem ismerem, de ismerem a NAGYMAMÁT, aki mindenkié, a Tied is, az enyém is.

A tárgyak mesélnek - igaz történeteket, mert nem tudnak hazudni. Nem kell megesketni őket, önmaguktól mondják a valót, mert önmaguk is igazak. Ha megidézzük a lelküket, sokat tanulhatunk tőlük, sok szép és szomorú történetet hallhatunk azokról az emberekről, akik körülöttük éltek.

Régen az emberek hitték, hogy a tárgyoknak van lelkük. Ma ezt sokan kinevetik, tudománytalannak tartják, pedig akik megérezték, hogy a tárgyak többek holt anyaghalmaznál, közel jártak Istenhez, közel jártak az igazsághoz. Természetesen nem emberi lélekről van szó, ha a régiek így is gondolták annak idején.

A tárgyakat az ember lelke teszi élővé. S ha ez a lélek elég erős, hatására, általa a tárgy „élni” kezd. Az emberi lélek azért tudja élettel telíteni a tárgyakat, mert eredetileg minden egy volt: nem volt külön élő és élettelen, álló és mozgó, hanem volt a világ, amely „felett” Isten lelke

lebegett. Isten benne volt mindenben, mozgatta, szabályozta, formálta a világot, majd létrehozta önmagát (az embert), aki szükségszerűen Vele egyenrangú, egyen-erejű és egyenképességű. Szükségszerűen, mert Isten a saját lelkével keltette életre az ember formájú sárdarabot, az Isten lelkének erejétől alakult át valami mássá: élő Istenné, élő emberré. A lélek a teljesség, s mivel Isten a lelkét adta az embernek, ezzel teljes önmagát adta neki. Ha Isten nem lett volna benne a tárgyakban, lelke nem kelthetett volna életre tárgyakat, emberré emelve azokat. S ha Isten nem lenne benne ma is a tárgyakban, a mi (az *Ő*) lelkünk (Lelke) sem tudná életre kelteni a tárgyakat.

Isten benne van a tárgyakban, ezért tudjuk megidézni őket mesélőnek, tanúnak, vigasztalónak, tanítónak vagy csak egyszerű beszélgető partnernek.

A tárgyak közül a bútorok mondják el a legtöbbet a hajdanvolt emberekről, mert a bútorok a nap 24 órájában szolgálták őket, éjjel és nappal együtt éltek velük.

Az öreg szekrény Nagymamád szobájában kedves volt neki s biztos vagyok benne, hogy a szekrény is szerette őt, mert aki jó és tiszta, azt minden és mindenki szereti.

Jól ismerem az alföldi asszonyokat, az alföldi nagymamákat. Nekem is volt, emlékszem rá, még a hangja is megvan magnószalagon. De nem kell szalag ahhoz, hogy bármikor

felidézzem a hangját és csak gondolnom kell rá, hogy lássam magam előtt. A Te Nagymamád is ilyen lehetett: szilárd, erős, hosszútűrő. A család ereje, mozgatója, s lehet, hogy csak a háttérből, de a család szellemének meghatározó egyénisége. Vagyis: a Legfőbb Személy.

A bútorok mesélnek... Kérdezzük hát meg őket!

Az *ágy* sokat tudna mesélni a nyugalomról, csendről, békességről, álmatlanságról, az erős férfi-hangokról, az örömről, az elfojtott sikolyokról, a kéjről és a nyirkos kiszolgáltatottságról. Az ágy néha Mennyszágot lát, néha poklot. Néha angyalok mosolyognak, fénylő arcukat a párnára hajtva, néha ördögök tombolnak benne, tépve, szaggatva az angyalokat, addig, míg a kintől azok is ördöggé válnak, s a pokol legmélyén folytatják embertelen orgiájukat. Az ágy a végletek helye. Sokat lát, sokat kibír, sokat szenved, de nem inog meg: tűr és szolgál, mert nem tehet mást.

A *székek* a súlyos testekről beszélnek, fészkelődésről, vakarózásról, alantas ember-szagokról és az odébb rúgásokról. Nem sokra becsülik őket a gazdáik, s ha néhanapján egy-egy könnyű fátyol, egy-egy puha bársony foglal rajtuk helyet, elfelednek minden rosszat, mert egy kicsit boldognak érezhetik magukat. S amikor a jóság, aki ül rajtuk, önkéntelenül megsimogatja karfájukat (az az *ő* arcuk) - mert a jók mindig, mindennel és mindenkiel jót tesznek -, a székek elmosolyodnak, melegség járja át őket, s ha tudnának, a boldogságtól sírva is fakadnának. Habár mosolyukat csak a jók látják, melegségüket csak a jók érzik, az is elég - a székeknek is és a jóknak is. A székeket élteni, a jókat pedig táplálja a tárgyakból kiáradó öröm és hála ereje.

Az asztal a mindennapi örömről, az étel illatáról, az edénycsörgésről, a kések koppanásairól mesél. Meg a részeg-vad ökölcsepásokról, az ordításba fúló követelözésekről, a rebbenő-rémült asszonyszemekről, a megaláztatásokról, trágárságokról, a vérbenforgó férfiszemekről és a hörögésbe fúló hangos-beteges köhögés-rohamokról. Az asztal az egyik tanúja a színes pillangók jogerőre emelt eltaposásának, társa ebben az ágynak, ahol a teljes megalázás befejeződik. De az asztal mesél az álmatlan éjszakákról, a csendes-néma panaszokról, a könnyáztatta virrasztásokról, s arról is, hogy támaszként szolgál annak, aki leül mellé.

A *szekrények* - ha megkérdezzük őket -, a szolgálatról mesélnek. S a régi holmik régi szagáról, a molylepkék szárnyairól, a szorgos szű-csapat éjt nappallá tévő munkálkodásáról. Mesélnek a

szóttesek kender illatáról, s az ajtók nyikorgásáról. Mesélhetnének arról is, hogy hosszú életük során mi mindent tároltak a tetejükön: néha lomtárnak használták, máskor művészien kidíszítették őket. Mesélhetnének a frissen főzött háziszappan tiszta illatáról, amely néha elkeveredett a molyirtó csípős szagával. S ilyenkor bizony még a legbéketűrőbb szekrények is elfintorították az orrukat!

S a *többiek*: szőnyegek, padlódeszkák, függönyök, a megfakult képek a falon, a petróleumlámpa vagy a faggyúmécse, az ajtók, ablakok, a házak, falvak, városok... mind-mind arról a keserves küzdelemről festenek hű és igaz képet, amit az ember vív nap mint nap az étellel.

De képet adnak a boldogságról is, amelyből oly kevés terem a földön. Pedig van boldogság is! Csak kérdezzük nyáron a friss szénakazlakat, az akácerdőt nem messze a fehérfalú hús tanyától. Kérdezzük a meleg illatú estétet, a szénapadlást, a kocsiszínt, az üres szobákat, amikor az „öregek” a vásárba mentek.

Kérdezzük az est csillagait, a kedves holdat: mi szépet láttak, hallottak, tapasztaltak? Vagy beszéljünk a tücskökkel, akik zenéje mellett terem és virágzik ki a szerelem. Szólítsuk meg a szentjánosbogarakat, az éj lámpásait, akik játszi röptükkel tündér-fényt varázsolnak a földöntúli mámorban úszó boldog leány arcára.

Ha megkérdezzük az éj lakóit, elmondják, hogy milyen szép a szerelem, hogy milyenek a szerelem hangjai, milyen bódító a szerelem illata, s mily édesek a szerelem cseppjei. Elmondják, hogy minden leány, akit láttak, gyönyörű volt s mindegyik legény erős. Elmondják, hogy a legény milyen áhítattal hajtotta félre a leány kebléről a szent halmokat szemérmesen elfedő tündér-haját, s milyen gyengéden csókolta meg a hamvas domboldalt: először az egyiket, majd a másikat, s hogyan szorította arcát hozzájuk, hogyan játszott a piros rózsabimbókkal. S elmondják, hogy a legény hallja kedvese egyre hevesebb szívdobbanásait, hallja boldog sóhajait, amiket a szép és a jó kelt életre. Majd mohón issza fel a leányt lassan betakaró mámor kis patakjait, melyek elindulva a szelíd dombok völgyéből, lefele, a Tündér-Kapu felé tartanak. S akkor már mindketten érzik a szerelem illatát.

Az éji bogarak beszélnek a sóhajokról, a pajzán sikkantásokról és arról is, amit a boldogság közös pillanatai után egymás fülébe sutognak: „Ugye így lesz ez örökké, kedvesem?”.

Elmondják, hogy amikor lecsillapul a szenvedély, a pihegés lélegzetté szelídül és el kell válniuk, milyen nehéz is az. Hogy hányszor néznek vissza, egymás felé, hányszor intenek s üzenik néma szavakkal: „Isten veled, Mindenem!”, hogy másnap is megismétlődjön a teremtés csodája, az élet legfőbb értelme és célja: szeretni egymást teljes szívvel, teljes lélekkel és teljes testtel. Eggyé válni, egymást szolgálni. Ez a földi Szentháromság vonz, erőt, bátorságot, kitartást ad, hogy dacoljunk a világgal, mert megéri a harc, hiszen este megint eljön a Szerelem-Tündér, s olyat ad nekik, amit földi ember soha nem tudna adni.

Kérdezzük a tárgyakat, az erdő vadjait, az ég madarait, s ők boldogan válaszolnak. Kérdezzük őket, hallgassuk meg történeteiket, mert azzal egy kicsit mi is jobbak leszünk. S ha akarjuk, elmondhatjuk másoknak is, amit tőlük hallottunk, hogy mások is jobbak legyenek.

Ha ezt megtesszük, a világokat összekötő szeretet-lánc részeivé válunk. Ez a lánc egybegyűjti a jókat és befogadja a tévelygőket, hogy ők is melegedjenek, szívük felolvadjon, lelkük újra fényes legyen.

Érintsük meg a tárgyakat és beszélni fognak. Simogassuk meg a tárgyakat és szárnyalni fognak. Tanuljunk a tárgyaktól állandóságot, hűséget, kitartást, erőt és szolgálatot. S akkor magunk is jókká válunk.

*Szemüveg, óra, barnult képkeret,
apró kacatok, néhány papírszelet
hevernek szerteszét az asztalon
s a széken pár ruhadarab
'mi újnak látszik, de több szakadt.
Szent emlékek mind nekem
anyám anyjáié voltak,
kit nagyon szerettem,
ő volt életem...*

Erős volt, hatalmas és kemény
ilyenek láttam én, gyerek
hangja édes-szelíd
s mit mondott: bölcs költemény

Példakép, kit követni kell
akartam én is szívvel-lelkemmel
forrás, éték, ki táplált engem, s másokat
gyengéd kezek, szilárd gondolat

Majd elment, hol jobb lett neki
ki ismerte, mind' könnyezi
de nekem fáj - túl a könnyeken
mert azóta más lett életem.

Hibát halmoztam hibára fel
híttam Őt: „Jer, Mama, jer közel!
szükségem van Rád,
sok mindenben kell döntenem
s egyedül nem megy
nincs, ki fogja két kezem...”

Az élet dobált ide s oda
volt puhán-édes, volt mostoha
jártam lent s lejjebb
majd fent a napsütésben is
de nem találtam olyat, mint Te, Mamám
ki vezet türelmesen
s az Élet helyett Élni tanít.

Visszatértem Hozzád,
Ki egyetlen s örök
újra kérlek,
hallgass meg és vezess
mert szívem még mindig nyugtalan

s lelkem szüntelen keres
mondd, merre induljak el
mondd, a cél távol-e
vagy közel?...
mondd, helyes-e a cél
helyes-e, hogy szívem remél?

Mondj el mindent,
mert Te jobban tudod
a szép világban, a Kapun túl
minden jó, minden ragyog
onnan látsz engem
s mindenki mást
mondd: ki szívemben él
ki szintén remél,
várhat-e biztatást?...

S ha nem szólsz semmit
szívem akkor is szeret
hallgatásod elfogadom...
néha majd leülök az asztal mellé
odébb teszek néhány holmit,
mi a Tied volt hajdan
s halkan könnyezek.

*„Mikor minden elsötétül, lecsendesedik, ... én még ébren maradok kicsit, ... és gondolkodom
kicsit. Ilyenkor nagyon sok mindenre gondolok, mindig számba veszem az életemet, egy-két
emléknél kicsit hosszabban elidőzök, néha halkan könnyezek.”*

Liza

Az asztal, amelyik megszólalt

Itt ülök melletted minden este
amikor már minden csendes
és elmondom neked
mi történt ma
miről álmodoztam
mit szerettem volna
mindent, amikből semmi sem lett.
Te türelmesen meghallgatsz
mert asztal vagy
és az asztaloknak mindig van idejük
az asztalok sohasem sietnek
az asztalok támaszt adnak fáradt kezemnek
és fáradt fejemnek, ha ráhajtom
mint te is -
s ha otthagylak
mert kimegyek a konyhába valamiért

vagy a gyerekek szobájába
hogyan megnézzem őket
hogyan erőt merítsek belőlük
visszajönni hozzád
leülni melléd
mesélni neked
tovább..., ahol abbahagytam -
türelmes asztal vagy
és szilárd
nem kételkedsz magadban
s a világban
nem akarsz több lenni, nagyobb
nem akarsz szeretni
és nem gyűlölsz senkit -
asztal vagy,
ezért téged sem gyűlölnék
de nem is szeretnek
csak én...
mert amikor a világ elcsendesedik
leülhetek melléd
és te meghallgatsz
s ha kicsit könnyezem
nem nevetsz ki
hanem részvétellel nézel rám
megértés...
több vagy, mint barát
te az Én Asztalom vagy
nem kell fény
hogyan lássuk egymást
nem kell hang
hogyan halljad szavamat
mert ismerlek
és te is ismeresz engem
mindent tudsz rólam
és ez jó -
azt is tudod, hogy néha
mindenfélét beszélek neked,
megkérdezlek, hogy
miért olyan kegyetlen a világ
miért nem lehet szeretni
akit szeretünk

és miért kell szeretnünk mindig mást -
szeretném, ha válaszolnál,
mesélnél az életedről
vígasztalnál
együtt nevetnél velem
amikor boldog vagyok...
de tudom, te asztal vagy

és az asztalok nem tudnak beszélni
nem tudnak nevetni
nem tudnak sírni
csak támaszok
megértőek
és türelmesek

Itt ülök melletted ma este is
sok mondanivalóm lenne
de zavart vagyok és fáradt
mindenki egyszerre beszél hozzám
és ebbe bele lehet örülni,
mert mindenki mást mond
mindenki követel
mindenki a maga akaratát
akarja rám kényszeríteni -
és mindenkinek igaza van...
beszél a szívem

és azt mondja - nem - azt sikoltja:

„SZERETEM!
és ő is szeret...
mi ebben a rossz?!
mi ebben a bűn?
mi ebben a véték...
miért rossz, ami szép
miért tilos, ami kedves nekünk
miért... miért...
tudod te ezt, Asztalom?”
„Ostoba!”
cáfol
komoran
megfontoltan
a Lelkiismeret
„Egy tárgytól kérdezed:
Miért?
ahelyett,
hogyan gondolkodnál?

ahelyett,
hogyan mérlegre tennéd
a lehetőségeidet?
hozzád már tartoznak
így te nem tartozhatsz máshoz...”
„De szeretem...” - vágok közbe erőltlenül
s az asztal fényes tükreben
két apró lámpás gyullad
egyre csak nő
s az éj gyenge fénye

élettel telíti
a küzdelem első könnyeit
„Isten veletek!”
kiáltják a gyémántcseppek
a szememnek
s lehullanak az asztalra
az fölfogja őket
erősen, szilárdan, keményen
mert az asztaloknak ez a dolga.
„Te már nem csak a magadé vagy!”
folytatja a Lelkiismeret
és mondja, és mondja
az igazságokat
a tényeket

az összefüggéseket
„Felejtsd el! Téma lezárva!”
„De szeretem... Szeretem...”
„Gondolkodj logikusan!”
pendül az Ész hideg hangja
s megfagynak a könnyek
megfagy a szív
megfagy a lélek
megfagy a test
„De szeretem...”
„Gondolj a következményekre
bonyodalmak
magyarázkodás
botrány
veszekedések
keserűség
kiábrándulás”
„De szeretem...”
„Nem csak a magadé vagy...”
„Logikusan...”
„Szeretem... Szeret...”

Milyen jó megpihenni
fényes lapodon
hűséges Asztalom
milyen jó lehajtani
a fejemet karjaimra
mert te megtartod őket
megtartasz engem
ha nem is tudsz beszélni
utat mutatni a belső lármában
akkor is jó, hogy vagy
mert melléd ülhetek minden este
te meghallgatsz engem

megértesz engem
nem követelsz
nem utasítasz, hogy mit tegyek
fényes lapodban láthatom magam
s mintha a kép mögött
magamba is látnék:
kavargó fények
súlyos örvények
vörösek, barnák, kékek
melyek elnyelnének
ha te nem volnál
ha nem kapaszkodhatnék beléd
ha nem hajthatnám fejem
szilárd anyagodra.

Nyugtalan az éj
a sötét árnyai körülkerítenek
mégsem félek
mert beléd kapaszkodhatom
az árnyak: árnyak
te valóság vagy

Lassan hajnalodik,
egy új nap kezdődik
s te még mindig nem válaszoltál -
persze, hiszen asztal vagy
és az asztalok nem beszélnek
megyek lefeküdni
s holnap visszajövök hozzád.

„Nem ismerem a szerelmet
nem ismerem a bánatot
a könnyeket csak felfogom
magam nem könnyezem
mert asztal vagyok.”
A hang csendes volt,
de tisztán hallatszott
valahonnan
az asztal felől.
Megálltam, zavartan
körülnéztem az ajtóból
de senkit nem láttam
a sötét szobában.
„Megbolondultam” – szólt az Ész
„Nem!” hallottam újra a tiszta hangot.
„Én szóltam hozzád, az Asztalod
mert láttam, hogy
estéről estére
szenvedsz, nem leled az utat

mert érzem, hogy szeretsz -
emberek dolgában tanácstalan vagyok,
de gyere el ezután is
minden este
ülj mellém
és én meghallgatlak
nem hagylak el
támaszod leszek
gyere el minden este
és mesélj
s talán egyszer
lelked lelket lehel belém is
és akkor élni fogok,
megfogom a kezéd
és elmegyünk messzire
ebből a világból.”

„...Ilyen emlék nekem a Nagymamám emléke... Életem nagy, pótolhatatlan, utolérhetetlen és megismételhetetlen személyisége volt, példaképemnek tekintem Őt ... Nagyon erős, dominánsként ható tulajdonságaim kialakulásában döntő szerepe van.

Nagy szeretettel és féltő gonddal őrzök három emléket Tőle, ami számára is nagyon fontos volt. Egy számlapos óra, ami ketyeg is, egy hálóing, és egy régi konzervbontó...”

Liza

Szekrény Apó

Kedves, öreg szekrény
mondd el nekem
merre járok most
milyen az életem?
Ha tétován hozzád lépek
ha nem tudom
merre nézzek
igazíts el
mert minden nehéz
minden bonyolult
és érthetetlen.
Te tapasztaltabb vagy nálam
sok évet éltél
sokat láttál
sokszor kiáltottál utánam
de én nem hallottam
csak könnyű recsenéseid
s azt hittem
az öreg fa hangja ez
mert minden öreg bútor
recseg
egy idő után

mint az emberek csontjai
ha túl vannak életük derekán
s az emberek kiáltásait
sem hallják meg mások
mert el vannak foglalva
a saját csontjaik hangjával
mint én voltam az enyémmel
amikor te kiáltottál
elmentem melletted
otthagytalak
s amikor egyedül maradtál
amikor üres lett az öreg szoba
és az est szürke árnyai
feloldottak minden bánatot
néma könnyeket hullattál

értem
mert ismertél
szeretted
aggódtál értem
utánam akartál nyúlni
hogymegmentsél
a rossztól
a hibás lépésektől
amiket lépni akartam
és léptem is -
de nincs kezéd
amivel meg tudtad volna fogni
a kezemet
nincs ajkad
amely kedvesen
megszólított volna
óvott volna
vígasztalt volna.

Akkor nem figyeltem rád
hanem megtettem
amiket nem kellett volna -
s most visszatértem hozzád
nézlek és emlékezem
a régre
amikor itt álltam
még tisztán
de tisztátalan gondolatokkal
amikről azt hittem
boldoggá tesznek
engem és valaki mást is

milyen jó volt akkor...

s milyen jó most...

te örök vagy
nem változó
és bölcs

nem taszítasz el
nem veted szememre
hibáimat
nem kritizálsz
megbocsátasz -
ugye megbocsátasz?!!
ugye...

visszatértem hozzád
s ígérem,
ezután
gyakrabban meglátogatlak
hogyan tanuljak tőled
hogyan úgy csináljam
ahogy te csináltad mindig:
csak azt tenni, ami a feladatunk
nem többet, mert az elég
s nem kevesebbet, mert az nem elég -
visszatérek hozzád
megtanulni
hogyan mire teremtettem
mert azt kell csinálnom
s akkor jó lesz mindenkinek
és te sem fogsz sírni
ha egyedül maradsz.

Kedves, öreg szekrény
jól melletted,
mert üzeneteket hordozol
a múltból - nekem
érintéseket hordozol
attól, akit szerettem
s ha megérintelek
Őt érintem
az időn át
időtlenül
ruhákat hordozol

felöltözteted az embereket
meleg burkot adsz nekik
a hideg ellen - a világ ellen.

Jó melletted,
mert bölcs vagy
s te még láttad életét
kit érinteni vágyom
mert nagyon szerettem
oltárra emeltem
mert Ő utat mutatott nekem
s csak jót cselekedett
csak jól szólt és szépen
bármit tettünk
mi, gyerekek
nem szidott
csak simogatott
kedvesen, szerényen
s a kérges kéz bársony-puha volt
mert a lelkét adta vele
a kérges kéznek csodás illata volt
mert lelke virággal volt tele
s ezzel a szép kézzel
hányszor megérintett téged is
ugye, öreg Szekrény-apó?
amikor a port törölte rólad
és szeretettel rád nézett
boldog voltál
nem aggódtál -
mint értem -
mert az szent asszony volt
bűn nélküli, tiszta
mint te lettél
a takarítás után.

Szeretném hallani
a hangját újra
szeretném látni lépteit
szeretném érezni
gondosan vasalt
fekete szoknyája suhogását
ahogy lép - nem is lép, hanem száll
mert az angyalok a föld felett járnak

mesélj nekem róla
Szekrény-apó
próbálok nagyon figyelni rád
jobban, mint eddig bármikor
próbálok fényes ajtóidban meglátni őt
hátha leszáll az égből
leül közénk
és ránk mosolyog

segíts Szekrény-apó
hogy megtaláljam
hozd el nekem
segíts
mert te láttad Őt...

Most leülök az asztal mellé -
ki - tudom - jó barátod
és épp olyan bölcs, mint magad -
és várok

jó a csend
jó a várakozás
jó az emlékezés
jó a magány
jó az est
jó melletted, Öregapó

csendben veszem a levegőt
hogy ne zavarjalak
hogy meghalljam
ha szólsz - ha Ő szól általad
s ha sokáig nem hallak
és feléd nyújtom karom
ne taszíts el!
s ha már nem bírom a várakozást
ha felállok
odamegyek hozzád
és megölellek
s ha sírok is közben
ne nevedd ki!
mert az ölelés őszinte
és a könnyek a mutat
akarják tisztára mosni

segíts
hogy így legyen

szeretlek
öreg Szekrény-apó

várok...

rád
Őrá, ki nincs
magamra
s valaki másra is
hogy mi négyen
egyek legyünk

várok...

türelmesen
hittel
bizalommal
emésztő tűzben
reményvesztve
kétkedéssel
ember-érzésekkel

várok...

segíts...

Egy öreg kínai bölcs mondta sok ezer évvel ezelőtt:

A jade kő nagyon fontos mindenki életében, mert ezekben a kövekben az istenek ereje van. Két fő jade-típus van. Az egyik a zöld, a másik a piros. A zöld kőben van az életerő, a harmónia és az egészség. A vörös kőben van a szépség és a szerelem. Tartsál mindegyikből egyet a házádban, és tedd el ezeket a mondatokat a szívedbe. Akkor szép és hosszú életed lesz békében és boldogságban.

Fázom...

Takarj be, Kedvesem
mert hideg van
érintsd arcodat arcomhoz
mert fázom...
add szép kezed kezembe,
add bársony-hajad
puha párnának,
meleg takarónak,
illatos virág-mezőnek
mert fázom...
tedd szemedet szememre,
hogy lássuk egymás lelkét
lássuk a csillagokat, melyek izzanak
mert fázom...
suttogj a fülemben
mindegy, hogy mit,
csak Te suttogj!
mert fázom...
beszélj nekem, Kedvesem,
dorgálj, dicsérj,
csak Te tedd azt!
mert fázom...
ne vess, sikolts,

sóhajts...
hogy felmelegedjek
mert fázom...
ajkad szóljon ajkamhoz
hangtalan édes meleggel
mert fázom...
érints szívedet szívemhez,
mert elfogynak dobbanásaim
adj meleget, hogy éljek
mert fázom...
mosd le könnyeiddel
arcomról a mocskot
táplálj Magaddal,
mert éhes vagyok
és fázom...
kedves lábod játékos ujjait
add nekem...
éteknek étek helyett
mert éhezem...
ujjaim hidegek
ne engedd el kezem,
Kedvesem
játsszál velem,
érintsd meg erőmet,
hogy többé ne fázzak...
hideg van, nagyon hideg
s én reszketek a hidegtől -
varázsold reszketésem
a vágy lázává
és akkor soha többé
nem fogok fázni...

varázsoldj el engem
takarj be engem
szüntess meg engem
hogy ne legyek én
csak Te - csak Mi.

Már nem is fázom annyira
kisütött napod
és melegít
takarj be engem
Kedvesem
örökre...

Néha túl sok az élet

Néha túl sok az élet
túl sok a könnyörgés

a kimondott szavak
a hasztalan beszéd
néha jó lenne megpihenni
valaki karjában csendben lenni
valaki illatán elbódulni
mákonyos örök álomban
valakit megtalálni
s többet fel sem ébredni
mert minek?
a további szavaknak
a további hazugságoknak
ígéreteknél
fogadkozásoknak
melyeket úgy sem tartok be
mert nem lehet betartani őket.

Néha jó lenne
ránézni valakire
s ő visszanézne -
semmi több -
néha jó lenne hinni
hogy ez eljön egyszer
néha jó lenne álmodozni

léhán, felelőtlenül
néha jó lenne
játszani az élettel
táncraferdülni vele
könnyedén, boldogan
néha jó lenne azt hinni
hogy az élet ilyen
s majd fogunk
táncolni is
néha jó lenne
hinni és remélni
néha jó lenne -
élni.

Néha jó lenne
nem ilyesmiket írni
néha jó lenne
csak sírni
csak sírni
néha jó lenne
Istentől valamit kérni
nem sokat
csak annyit:
*Uram, könyörülj rajtam
s engedj élni!*

Néha túl sok az élet
s mégsem hagyom abba
görcsösen élek
ragaszkodom ahhoz
ami nem is az enyém
s ami csak por a porból
s egy kis lélek
mely remél.

Néha szeretnék
melletted lenni
nem lángolni, nem égni
nem szeretni
nem térdelni előtted
és vallomást tenni
csak nézni szép szemed
érezni illatod
s hallani lélegzeted
midőn a láthatatlan lég
benned életet teremt

csak nézni...

s akkor
könnyebb lenne az élet
akkor kicsit érezném
hogyan élek
akkor az ima is erővel telne
s a könnyörgés igazabb lenne

akkor...

akkor...

mikor?...

Találkozás

Nem megfoghatatlan
ködös alakok
nem átlátszatlan
homályos ablakok
nem kimondott
elhaló szavak
nem semmibe tűnő
boldog pillanat

hanem

kezed,
mely kezemhez érkezett
élő-meleg, puha-örök
nem lángolás
nem tűz -
apró örömök
nem kérdések, nem beszélgetés
végtelen mosolyok
csillogó szemek
együtt ébredés
mámorító illatok -
ami te vagy, s 'mi én vagyok

nem ígéretetek, csak napok,
mik egybe tűnnek
s hisszük: soha meg nem szűnnek
nappalok
éjszakák
csókok
ölelések
mert kezed kezemhez érkezett.

AIRAM

Okos szürke szemek

Szikrázó fehér hó

Szikrázó fehér hó
mosolygó, ragyogó
kedvesen ringató
szikrázó fehér hó

karjaim kitárom
világot kívánom
minden oly puha, jó
szikrázó fehér hó

ó, Szemem, ó, Kezem
ó, kedves Mindenem
vajha Őt érhetem? -
mondd, mondd el nekem
szikrázó bölcs-fehér
végtelen Hó Apó.

Régi Mária-ének

Te lány, ki anya lettél vala
Te lány, te gyönyörű talány!
Téged ily bájosnak Isten alkota.

Ajkad csók volt, eleven élet
Oldozva ment tova, ki egyszer reád nézett.
Szemed mély sötétje a viharos tenger,
Ki ha nem vigyáz, azt örökre elnyel'

Tiszta voltál, büntelen és szűz,
Bár égett benned is az asszonyi tűz,
De egyszer lélek szállt le rád,
S tüzed boldog gyönyörbe lobbant,
Szíved alatt Jézust hordozád.

S mily szelíd voltál utána is
Rejtve hordtad édes terhedet.
Teszed a jót,
 osztod kegyelmed máma is,
Gyógyítod, ki szenved
 s ki már sokat szenvedett.

*Hogy megváltott minket az Isten Fia,
Köszönjük neked, drága Mária!*

Karácsonyra

(Betlehemes ének)

Üdvözlégy, Jézusunk
Szeretett Pásztorunk
Csak Téged hallgatunk
Egyetlen vigaszunk

Te szavad vezérünk
Nélküled nem élünk
Tebenned remélünk
Rád bízunk életünk

Szenteld meg ünnepünk
Ma este légy velünk
Hozzád száll énekünk
Kegyelmes Istenünk

Terítve asztalunk
Mind Feléd fordulunk
Elébed indulunk
Megváltó Krisztusunk!

Hegyek ormán...

Hegyek ormán
templom tornyán
hópárnában harang szólván
messzehangzó szép üzenet:
kacagjatok, örvendjete,
Megváltótok megszületett!

Karácsony, 2002

Szép Karácsonyt, kedves-mókást
füles nyuszit, ravasz rókát
tisza szívet, vidám lelket
világ-széles szeretetet
leborulva dicséretet
Szürke Szemnek bő Életet!

Kicsi falut
kicsi gunyhót
kicsi jászolt
illatozót
puha szalmát
lágynak takarót
édes danát
elaltatót.

Újév, 2003

Naptár fordul
fagy csikordul
eresz alatt
csepp lecsordul
itt az idő - hol az idő
tavaszváró új esztendő

NE FÉLJ, CSAK HIGGY

Drámatöredék

*... mégis félttem... sokszor és nagyon...
... s néha még ma is félek...*

NYITÁNY

Játék az életért

Élnünk kellett, ezért minden évben játszottunk. Komolyan, szívvvel - hogy éljünk.

S hogy továbbadjuk az életet.

A délutáni nap bágyadt ragyogása gyöngy-fénybe borította a várost. Tavasz volt. A nap besütött a tettyei dombok fái közé, feloldotta az éleket, egybemosta az ébredő színeket. Fény... *Akkor* borús volt az ég. Ez a különbség. Meg sok minden más is.

Halvány-barna füstköd ül a városon, felette sápadt-kék ég. A mozgó anyag morajlása egyenletes háttérzajként érzékelhető itt fent: a város felett s egy kicsivel még feljebb: az emberek felett, a kereszten.

Innen fentről többet látni. Tisztább minden és érthetőbb. És más is. Vágnak a kötelek. A testnek súlya van. De nem fáj a szegek helye, mert nincsenek szegek. *Akkor* voltak. Ez is különbség.

Most csak játszunk. Komoly, izgalmas játékot. Mert élnünk kell, s az élethez erő kell. Az erőt pedig a játék adja: a találkozás Veled. Itt fent a kereszten. Meg lent, a kereszt tövében várakozva, téve a dolgukat, felnézve rám - Rád. Szolgálva engem, a játékot - Téged. Emlékezve erre a napra - Rád. Megértve a történéseket - a Te utadat. Elfogadva a játékszabályokat - elfogadva: Téged, Uram.

Játszunk Istennel és egymással. Szigorú játékot, erős játékot, mert szeretnénk megérezni Istent. Nemcsak beszélni vagy olvasni Róla sokat, bölcsességeket. Megérezni Őt! Ez a nagy kaland, ennek van igazán értelme! Ez segít, ez tart, ez lök tovább, ha megállunk. Megérezni, mert akkor kitölt minket. S ha kitöltött, akkor egész lényünk egy élő ima lesz Felé s az emberek felé is. Akkor majd nem mi szólunk, nem mi cselekszünk, hanem Ő. Akkor nem mi simogatunk, hanem Ő simogat. S az közismert, hogy az ember simogatása jó és puha, Isten simogatása viszont *minden!*

Ezért játsszuk el az utolsó utat a legfontosabbhoz: az újjászületéshez. Ez az út vezet az Élet Kapujához.

Sokan veszünk részt ebben a játékban - mint *akkor*. Kellenek a segítők, a szervezők. Kellenek ruhák, eszközök, szívek és akaratok.

Szeretünk játszani, mert szeretünk Téged, Uram. Szívvel játszunk és odaadással, mert Te is odaadtad Magad - először nekünk, utána értünk, majd újra nekünk. S azóta is minden nap nekünk adod Magad. Tudjuk, néha érezzük. De akkor is kell az erő, mert fogyatkozol bennünk. Játékunk lelki élményt ad az embereknek és nekünk is, feltölti a kiürülő tartályokat.

De nekem ez inkább munka. Egyre jobban vágnak a kötelek, és figyelni kell, mert az idő halad, s most megint én jövök.

- Szomjúhozom, Uram! - mondom halkan-kiáltva. Meleg van itt fent az erőlködéstől. Valóban jól esne egy pohár víz. *Akkor* Neked is jól esett volna. Ez egyezik. S kaptál is. Ez is egyezik. Csak egy kis víz - és Te, Uram, mert akkor már a víz sem számít. Sok minden egyezik.

A rúdra kötött szivacs menetrendszerűen ajkamhoz érkezik. De jó! Lent a „katona” alig bírja nevetés nélkül megállni, amikor arcomhoz nyomja a nedves szivacsot. Vajon miért? Azért, mert akkor is nevettek? A francba! Ezek jól kiszúrtak velem! A szivacs valódi volt és az ecet is. Kedves „meglepetés” lentről. Mint *akkor*. Egyezik... Majd, ha vége a játéknak, megköszönöm nekik...

Elfintorítom az arcom, pedig édes az ecet íze. Lopva megnyalom, hogy érezzelek, Uram, hogy végre elinduljak Feléd, hogy részed legyenek. Ne csak szavakban, kósza gondolatokban, kérésekben, követelésekben, sóhajokban, hanem a valóságban is. Megköszönöm nekik, mert Hozzád löktek s Te kezdesz magadhoz ölelni, betakarni, dédelgetni, szerelmes szavakkal elaltatni. Szeretlek - mondod, de az ecet ízével a nyelvemen ez egészen mást jelent: megtapasztalást, égető tüzet, testi valót, amely beépül a lélekbe és valahol mélyen egy végtelenül szilárd acélhidat épít nekem, hogy azon járjak - Veled. Arról nem lehet leesni, mert az Te vagy, s akiben Te vagy, akit Te tartasz, az sohasem esik el igazán. Erő kell az élethez, acél, meg még annál is keményebb erő: a Te erőd. Ehhez pedig játszani kell, ízlelni, amit te ízléltél, hogy általa megérezzük a Te ízedet is. Ajkamhoz ért a szivacs. Ajkadhoz ért a szivacs. Csókot váltottunk, Uram! Szerelmes csókot. Szeretlek - mondom a kezdődő megtapasztalás enyhe izalmával. Szeretlek és ezt majd el kell mondanom mindenkinek. Majd ha vége lesz ennek... Holnap és minden nap, mint ahogy Te teszed kétezer éve.

De most még ma van. Folytatni kell a közeledést Hozzád.

A fintort lent is észrevették, a szivacs gyorsan távozik. Tovább kell játszani, tovább kell szenvedni.

Lent a tömeg szinte mozdulatlanul áll. Áhítattal, várakozással, kíváncsisággal, közömbösen. Ki, hogy. Hátul valaki telefonál - élni kell. Meg ez egyébként is csak játék. Mint *akkor*: komoly, véres játék - hogy éljünk. Kis csoportok verődnek össze hangtalanul, majd csendes beszédbe elegyedve. Innen fentről nem lehet hallani, mit mondanak. Mint *akkor*. A tömeg állt és várt, a hírvivők jöttek és mentek. Ez is egyezik.

A nap lejjebb csúszott az égen, tejfehér fátyolfelhők mögül lesi a játékot, amely az életemért folyik, mert ha azt megnyerem, sok élet nyerődik meg általa. Ez itt egyszerű. Csak játék. Mint *akkor*. De az a játék nem volt tréfádolog. S Ő megnyerte. Nyilván, hiszen Ő *minden*, plusz: nem azért jött közénk, hogy veszítsen. Úgyhogy nekem is meg kell nyernem és meg is fogom nyerni! Tiszta sor.

A kötelek már szinte elviselhetetlenül vágna, az ujjaim nem élnek. De én még élek. Meleg van és viszket a hátam. A karomban és a lábaimban mintha ezernyi hangya mászkálna. Kezdődő vérkeringési zavarok. Mint *akkor*. De ott elfolyt a vér. Ez a különbség. Az én vérem csak tétovázik, hogy merre menjen. Ezért a hangyák. Őneki csak fájdalom volt. Hangyák nélkül.

A kereszt tövében osztozkodás folyik. Mielőtt felszegeztek - felkötöztek, micsoda különbség! - a keresztfára lerángatták a köpenyemet. A halottnak nincs szüksége ruhákra. Néhány ócska rongy takarta, amit az illendőség megkíván. Mostanára a rongyokat sötétre színezték az erőfeszítés és a félelem súlyos nedvei. Meddig tart még?

Nem sokáig.

A kereszt tövében Anyám szíve szakad meg. Miért, Atyám? Nem lehetett volna simábban, fájdalommentesebben? Nem nekem, Neki, a szent asszonynak. Az ő bűne csak az, hogy befogadta Lelked magját, életével táplált, a világra hozott és szeretett mint gyermekét. Az a bűne, hogy nem az ő gyermeke voltam, hanem a Tiéd, s mégis magának akart? Azt gondoltad, el akar venni Tőled?... Ilyesmiket nem gondolhattál. Akkor miért?... Atyám... Hol vagy, hogy megértselek? Messze vagyok Tőled... Nem értem a szenvedést. A magamét még úgy-ahogy, de a másokét - egyáltalán nem. Minek vagyok én, ha mások szenvednek? Messze vagy, Atyám, nem hallak tisztán. Eldugult a fülem vagy más nyelven beszélsz hozzám? Messze vagyok... messze vagy... messze vagyunk egymástól... Segíts, mert a Te erőd végtelen, az enyém: semmi. Irgalmazz Fiadnak, irgalmazz Anyámnak - Anyádnak!!! Mert mi egyek vagyunk, ugye?

Gyere vissza Anyánkhöz, mert szenved egyedül, szenved Nélküled. Hiába Isten Anyja ő, akkor is csak egy ember. Szívvel, mosollyal, rebbenő szemekkel, puha meleg kezekkel, könnyűléptű lábakkal. Halk szóval, angyal-énekekkel, őszinte imával. Gyere vissza, Atyám! Az én kedvemért, a Fiad kedvéért, a Mi kedvünkért. Alázattal könyörgöm: gyere vissza!...

Mi jogon beszélek ilyeneket?!

A Gyermekek jogán!

Anyánkat néhány tanítvány támogatja, hogy porba ne hulljon. Körbeveszik, vigasztalják, letörlik könnyeit, arcukat arcához szorítják, együtt sírnak vele. Nekem is sírnom kell. Ezt már nem lehet elviselni! Elfelejtkezem a kötelekről, a kínlódásról. Csak őket látom: Anyát és Apát - együtt. Sírnom kell, de nagyon! Nem baj, ez is a játék része. A könnyek tisztára mossák a szívet, kifényesítik a lelket. Kiseprrik a szemetet, a port, a sarat, helyet adnak az életnek. Szuper! Hiszen erre megy ki a játék! *Akkor* is erre ment ki! S ezt tudta Ő is a keresztben és Atyja is. Egyezik! Köszönöm!

Lassú könnyeim végigfolynak izzadt arcomon, a világ oldalra csusszan, kissé megremeg, hullámozni kezd. A könnyeken keresztül sokkal tisztábban látok mindent és mindenkit. A lényegtelen dolgok eltávolodnak, a fontosak szemem elé ugranak. A könnyek optikai lencseként viselkednek, néha kicsinyítenek, máskor nagyítanak. Feledést és megértést hoznak. Alázatot, türelmet és kitartást. Köszönöm, Uram.

A tanítványok felnéznek, észreveszik, hogy az Úr sír. Az egyik feláll, közelebb lép a kereszthez, kezét előre nyújtja, hogy felfogja a lehulló cseppeket. Tenyeréből tálat formál és vár a könnyeimre. Az élő tálban a cseppek lassan tóvá növekednek. A tanítvány áhítattal néz fel rám, majd a szent tóra, melynek tiszta felszínén az ég tükröződik, a fák lombja, s felvillannak benne a néha el-elsuhanó madarak is. A tanítvány szeme fényes felhőbe burkolózik, az ő világa is megremeg. Majd visszatér a szenvedőkhöz, vigyázva, nehogy egy csepp is elveszen az Úr könnyeiből. Mindenki őt nézi - én is. A szél abbahagyja örök táncát, a morajok messze távolodnak, az idő megállni látszik. Minden és mindenki vár valamire. A tanítvány a szenvedők felé nyújtja kezét és rájuk mosolyog. S akkor sorban egymás után ujjukat belemártják a legszentebb vízbe s a kereszt jelét rajzolják a homlokukra. A tanítvány is a sajátjára. Az Anya lát mindent, ért mindent, de teste erőtlen. A tanítvány megszenteli Őt is, majd még egyszer: ujjával érintve az Anya szent ajkait.

A könnyek hűsítenek és égetnek, belemarnak a bőrbe, a csontba, az agyvelőbe és meg sem állnak a lélekig. Összefacsarják a szívet, hogy utána kétszer olyan erővel dobogjon, beleüvöltenek a lélekbe, hogy utána higgyn és reméljen. Anyám felemeli a fejét, tiszta szemmel körülnéz és elmosolyodik. „Én Uram, én Istenem...” „A Te akaratod szerint...” A tanítványok nagy levegőt vesznek, s csak azért nem mosolyodnak el ők is, mert az most az Anya kiváltsága. Boldog vagyok, nagyon boldog. Megérte. Megéri. Minden. Ami volt, s ami lesz. Megérte játszani - szenvedni, meghalni, *akkor*.

A világ helyre zökken, s vele én is. A köteleket már nem érzem, helyette a fejem kezd fájni. Folytatódik a mutatvány - mint *akkor*.

Ostobák tülekednek előre, akik mindig másokból éltek, mert maguk üres héjak voltak. Kölcsönzött szavak, hallott bölcsességek s ha hézag támadt: erő és erőszak. Ezek mindig működnek. Szétterpesztett lábbal állnak a kereszt alatt, szélesen vigyorogva felnéznek rám, kezüket karba teszik. Erő és biztonság sugárzik szemükből. Most fogják elmondani életük Nagy Beszédét.

- Ide figyelj te Jézus! Ha valóban Isten Fia vagy, mit kínlódsz ott fent?! Azt tudod, hogy meg fogsz halni. A keresztről nincs menekvés, hacsak mi nem szedetünk le onnan. Nem szeretjük a helyi királyokat, ezt is tudod. Ezért vagy ott. Persze ezt tagadtad: „Az én országom nem erről a világról való.” Micsoda marhaság! Sőt, rosszabb: hazugság! Nem szeretjük a hazudozókat, meg azokat, akik sikamlós beszédekkel át akarnak verni minket. Azért szegeztek oda fel. Érted, mit mondunk?! Az ilyen hősök veszélyesek, mert mindenféle más dolgokat is kitalálnak. A hátunk mögött. Nem szeretjük, akik a hátunk mögött szervezkednek! Egyébként semmi kifogásunk ellened, Jézus, de mégsem szeretünk, mert veszélyes vagy. Hatásos, amiket mondasz, befolyásolod a tömeget. Még jó, hogy idejében észrevettük ezt. Szóval, ha tényleg Isten Fia vagy - ahogy fünek-fának mondogattad az elmúlt három évben -, gyere le a keresztről ide közénk. Akkor megbocsátunk neked és nem kívánjuk halálodat. Hihetsz nekünk, nem akarunk becsapni. Ne makacskodj, ne hősködj - legalább most. Gyere, a húsvéti bárány elkészült, vacsorázzunk együtt!

A szónoklat befejeződött, az ostobák önelégülten álltak. Tudták, nekik lesz igazuk, mert a földön mindig nekik van igazuk. Az egyik hívó mozdulattal biccentett „Gyere, ha tudsz, te szájhős!”. A tanítványok közelebb húzódtak Anyánkhoz, fejüket lehajtották, nem mertek egymásra sem nézni. A Hatalom szólt az előbb, s tudták, de mégsem akarták tudomásul venni, amit az Úr cselekedni fog. Hogy nem fog lejönni a keresztről, mert itt most nem egy „ec-pec-kimehetsz”-játék folyik, hanem a Játék Az Életért. Az ő életükért és mindenki életéért. Ezeknek a gögös hólyagoknak az életéért is. Különösen ezekéért!

A tömegből szórványos kiáltások röppentek a keresztfelé. „Gyere, Názáreti! Mutasd meg, mit tudsz!” A kiáltásokba néha vaskos trágárság, durva röhögés vegyült, néha halk könyörgés. „Ments meg minket, Uram! Ne hagyj magunkra!” A lárma erősödött, egy-egy tétova kő közel koppant a kereszthez. A bekiabálások önkéntes számonkérő, vádoló kórussá álltak össze. „Becsaptál minket, Názáreti! Ígérettél, cserbenhagytál! Jó helyen vagy ott!” A tömeg zúgott, a kövek szaporodtak, némelyek a húsomba vágta.

- Igen, Atyám, most már érzem, hogy eljöttél! - szóltam fennhangon - Érzem, hogy itt vagy velem. Jó helyen vagyok itt, mert Te tettél ide, s amit te cselekszel, az jó. A te gyermekeid háborognak alatt. De nem baj, mert nem tudják, mit mondanak, s azt sem, hogy mit cselekszenek - önmagukkal és Velünk. Bocsáss meg nekik, Atyám... Jó Veled. Csak ne menj el többet, ne hagyj magamra, mert ember is vagyok és fájnak a sebek.

A hangom lassan elhalt, a tömeg újra néma tömbként töltötte ki a keresztfelét. Az ostobák is hallgattak, mert szavaimnak ereje volt, nem locsogás, hanem lényeg. A szeretet ellen nincs orvosság, a bocsánat ellen sincs. A tömeg komor pillantásokat vetett rájuk, úgyhogy gyorsan összeszedték magukat és elódalogtak, még mielőtt valami történt volna.

Furcsa remény, emberi érzések, vágyak, kívánságok. pedig semmi értelme, ez már régen kiderült. És mégis: nekem hatalmam van égen és földön. Kipróbáltam. Mégsem kéne talán idő előtt meghalni. Mennyit taníthatnék még, mennyi mindent nem tudtam elmondani, mennyi jót nem tudtam cselekedni. Nincs itt valami kis hiba? Csak egy kis számolási tévedés. 33 év helyett 66 vagy 99? Vagy legalább ne így meghalni! Valami tisztességesebb módon, tekintélyt parancsolóbban. Gondolkodjunk csak!

A fejfájásom elviselhetetlenné fokozódott, s hányingerem is van. pedig még semmit nem ettem ma. Persze, pont azért. Vagy másért. Hol vagy, Atyám? Az előbb itt voltál, erősítettél, éreztelek. Ne menj el megint! Ments meg Minket. Ne kelljen végigcsinálnom, ha lehet. Te meg tudod tenni, meg tudod engedni nekem. Ne kínozd ennyire a véredet! Hol vagy, Atyám?... Az előbb hülyeségeket beszéltem, ugye? Azért hagytál magamra. Igazad van, de ember is vagyok. Segíts, irgalmazz vagy végezzük be gyorsan!

Bevégezzük. A játék lassan befejeződik. A nap a hegyek mögé bújt, emlékére szivárványszínbe öltöznek a felhők a nyugati égbolton. A város zaja felerősödik, fények gyúlnak. Jön az este, készítik a bárányt, hogy levágják, megfőzzék és megegyék, ahogy a hagyomány előírja. A Bárány kész az áldozatra, beletörődött a sorsába. Nem kapálózik, nem béget, nem kér kegyelmet sem embertől, sem Istentől. Életereje, amely földi útja során táplálta, lassan elszáll, át egy másik világba, hogy ott felépüljön újra ugyan olyanná és többé: erőssé, hatalmassá, örök életűvé.

Köhögőroham jön rám, hajam csapzottan tapad koponyámra, fejemet ide-oda dobálom. Nem érzek meleget, nem érzek hideget, sem fájdalmat. testem üres héj, melyet a kiszáradt csontok feszítenek ember alakúra. Legyen már vége! Elég volt! Essünk túl rajta, azután jöhet a kálvária a világok között, majd Atyám meleg szobája. De az még plusz három nap. Mindegy, megéri, csak ennek legyen már vége!

Most.

- Elvégeztetett! - kiáltásom beleveszett a tompa zsongásba, csak a legközelebb állók hallották. Fejem végleg előre csuklott, tagjaim elernyedtek és többet nem volt már semmi.

Anyánk és a tanítványok a földre roskadtak. Már sírni sem volt erejük. Csak feküdtek a porban, s én ott voltam velük. Végre együtt, szorosan, elválaszthatatlanul.

Sóhajok emelkedtek a levegőbe s szálltak az égig, megrendült emberek néznek a keresztre: rám, a mozdulatlanra. „Hát mégis meghalt! Hogy lehet ez?! Mi lesz velünk?! Hova menjünk ezután? Kihez? Kihez?!...” Majd - mintegy láthatatlan vezényszónak engedelmességgel - mindannyian térdre borulnak, kezüket összekulcsolják, szemüket rám emelik és mondják:

*Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben!
Szenteltessék meg a neved,
jöjjön el a Te országod,
mert az jó nekünk.
Legyen meg a Te akaratod,
mert az az élet nekünk
a mennyben, s itt a földön is.
Mindennapi kenyerünket
add meg nekünk ma és minden nap,
mert éhezünk és szomjazunk.
És bocsásd meg vétkeinket,
mert gyengék vagyunk.
S akkor mi is meg tudunk bocsátani
az ellenünk vétkezőknek,
mert meg akarunk bocsátani.
Ne vigy minket a kísértésbe,
mert emberek vagyunk,
és szabadíts meg a gonosztól,
mert tisztán akarunk élni.
Mi Atyánk, irgalmas Isten!
Tiéd az Ország, a hatalom és a dicsőség
most és mindörökké.
Ámen*

Én is velük mondtam, s amikor vége volt, felnéztem és boldogan elmosolyodtam. Maszatos ábrázatom, mint játékban megfáradt gyermek arca, testemen porcsíkok, horzsolások, néhány csepp vér. Hát persze! Hiszen játszottunk.

Az emberek felálltak, „pihenj”-t vezényeltek maguknak, testük és lelkük ellazult. Élénk járkálás, hangos beszéd oldotta az egésznapos feszültséget. Anyánk és a tanítványok felém fordultak, rám mosolyogtak s csak néztek. Amikor már percek teltek el ebben a néma áhítatban, kénytelen voltam felébreszteni őket.

- Nem szednétek le innen?!

Míntha áramütés érte volna őket, megrázkódtak, visszatértek a kétezer év előtti világból - ahol néhány percig az Úr vendégei voltak - a mába. Erős férfikezek ragadták meg a keresztet, kiemelték a talapzatából és óvatosan a földre fektették velem együtt. Körém sereglettek, mint a csibék, de nem csipogtak. Némán guggoltak a kereszt mellett és csak vigyorogtak, mint akik nem normálisak. S nem is voltak azok: más emberek lettek, nagyon is eltérőek a normálistól. Istennél jártak. S aki Vele tölt egy pillanatot is, az már soha nem lesz olyan, mint régen volt.

A keskeny, kemény fa egyre jobban nyomta a hátamat. Megint szólnom kellett.

- A kötelek, fiúk. Le kéne venni.

- Hát persze... - gyors kezek matattak, a kötelek lehullottak. Ismét szabad voltam. Feltápáskodási kísérleteim segítségükkel végül sikerrel jártak. Lassan fel-alá járkáltam, hogy beindítsam elgémberedett tagjaimat. Csukló- és bokamasszírozás: máris jobb volt minden. Normális vérkeringés. Mint *akkor*. *A sírban*. Hiszen nem halt meg, csak alszik. Az Úr, Lázár, a kislány? Mindenki. Csak alszunk, mert Ő is csak aludt, s mi az Ő gyermekei vagyunk, tehát nem tehetünk másként, mint ahogy Ő tett.

A tömeg lassan oszladozni kezdett. A férfikezek az üres keresztfát visszatették a tartójába. Mint *akkor*. Sok-sok egyezés.

Elindultunk a domb aljába parkolóhely felé a poros ösvényen. Már majdnem teljesen besötétedett, de a város fényei, a feljövő hold és a csillagok mesevilággá varázsolták a Tettye dombjait. Amerre mentünk, élő és élettelen meghajolt előttünk, utat engedett nekünk, integetett utánunk és szép szóval kérlelt: „Gyertek vissza holnap is! Gyertek minden nap, mert jó az Úr közelében lenni!” S mi válaszoltunk a fáknak, a bokroknak, a romok hasadékaiban megbúvó páfrányoknak és az éji bogaraknak is: „Visszajövünk. Csak ne féljeteK, mert Isten nem feledkezik meg senkiről, s nem hagy el senkit. Titeket sem, minket sem. Mi most már tudjuk ezt, s tanúsítjuk nektek is. Ne féljeteK, karcsú tettyei fák, ne féljeteK, játékos bogarak, ne féljeteK, sziklák, kövek, szürke göröngyök! Csak higgyeteK, mert az Úrnak gondja van mindnyájunkra. Isten szeretete erősebb a halálnál! S Ő itt van most is és velünk marad a világ végezetéig.” A sötétben feketéllő romok szélesen elvigyorodtak, a fák táncra kérték a bokrokat, a madarak énekeltek s a föld göröngyei elporladtak a talpunk alatt, bársonyszőnyeget terítve mezítlábas lépteink alá.

Leértünk a parkolóba, az autóinkhoz oszlottunk, s egy pillanatra megálltunk: búcsúzkodni.

- Köszönök nektek... mindent... Holnap találkozunk... - a szavak elfogytak, de nem is volt rájuk szükség. Elhangzott néhány „Jó éjszakát!” és „Szia!”, majd bekászálódás az autókba. Én is.

A Játék véget ért. Most is, *akkor* is. Utolsó egyezés?...

Óvatosan kitolattam a parkolóból és elindultam hazafelé.

I. FELVONÁS

Pilátus

...

II. FELVONÁS

Utak

...

III. FELVONÁS

Világok

...

FINÁLÉ

A kövek közé hullott mag

Már nem félek annyira...

A kövek közé hullott mag kicsírázott, szárba szökken s körülnézett a világban. Gyökerei küszködnek a kemény anyaggal, réseket keresnek a termőtalaj fele. Víz szívnának fel, mert szomjas a növény. Ennének, hogy vastagodjon a szár, húsosodjanak a levelek, hogy a bimbók kiviruljanak. A világ száraz, üres, kegyetlen. Mint a kövek. Nem enged semmit, elnyom mindet. Mint a kövek.

Mégis élni akarok! A kövek között, ha már ide szórtak. Virágozni akarok! A száraz forráságban, ha már a kövek között ez a mód. Élni... De hogyan?...

Mi lenne, ha valaki arra járna és észrevenne? Mi lenne, ha felismerné, hogy ha még sokáig így maradok, elpusztulok. Mi lenne, ha körülnézne és tanulmányozná a talajt körülöttem? Mi lenne, ha nem azt gondolná, hogy jó sok víz kell neki s akkor minden OK lesz? Mert a víz elfolyik a kövek között s én nem tudok utána menni. Mi lenne, ha megtalálná a jó megoldást: dús termőföldet hozni a kövek közé, feltölteni a réseket, kitölteni a hiányokat, elegyengetni a durva felszínt?

Mi lenne, ha mindez megtörténne?!

ÉLET!

Ami nekem kell! Meg a mellettem kókadozó többieknek...

De a köves pusztákat elkerülik az emberek.

És Isten?...

Ha látsz egy otthontalant az utcán heverni, küldj felé egy hangtalan áldást, mert azt meghallja Isten és meghallja ő is. S amikor mindketten átléptek Isten világába, ott ő a legjobb barátod lesz.

A mindennapi kenyér

Történet az élő Istenről

Koszor volt és bűdös. A mosdatlanság és a félelem szaga lengte körül. Gyűrött fekete rongyhalom a fal mellett, mint a többi: szemetes zsákok és emberek. Mindenki elkerülte. Amikor távolabb voltak, a látvány miatt, amikor közelebb értek hozzá az utcaiak, a szag miatt, amely hol felerősödött, hol alábbhagyott, ahogy felerősödött benne a félelem, vagy már félni sem volt ereje.

A világ már régen idegen volt számára. Szeme éles volt, látása tiszta, de mire a mozgás, a fények, árnyak és a színek az agyához értek, torz álommá váltak.

Régóta csak álmodott és hevert a fal mellett a többiekkel együtt.

Amikor enni adtak neki és úgy érezte, jól lakott, kissé kitisztult a kép. Akkor - ha körülnézett - valamit meglátott a való világból, s azonnal becsukta a szemét. Nem akart tudni a világról és nem akart tudni önmagáról sem. A világ is rossz volt, önmaga pedig olyan volt, mint a világ. Mert a világból jött, de nem a világ tette ilyenné. Ezért még kevésbé akart magáról tudni.

Néha odébb vánszorgott, valami régi reflex hatására előre nyújtotta a tenyerét, hátha belepottyann valami. Az utóbbi időben a tenyere rendszeresen üres maradt. Ennek ellenére ment tovább, majd leült a járdára és nézett előre. Ha letelt az ülés ideje, egyszerűen eldőlt és elaludt.

Nem volt nehéz elaludnia; már nem voltak belső konfliktusai, nem harcolt senkivel. Sem másokkal, sem önmagával, sem Istennel. A néha rátörő félelmek egy állat védekező reflexei voltak, semmi több.

Könnyű volt elaludnia, mert nem bántotta senki; messzire elkerülték. Még a néha felbukkanó rendőrök is elmentek mellette, hiszen tudták, nincs hova mennie, s azt is, hogy nincs hova vinni, mert rég túl van azon a határon, hogy érdemes lenne valahova is vinni. Szépen megkötötték a maguk hallgatóságos egyezményét: hagyjuk egymást békében élni-pusztulni, mert így mindenkinek jobb. Ne okozzunk egymásnak felesleges fejfájást, felesleges papírmunkát. Egyébként is békés csomó volt a fal mellett, semmi különös nem volt benne és nem is ártott senkinek. Az előállítási parancs csak a rendbontókra vonatkozott. Ő pedig nem volt az. Nem szólt, ritkán mozdult, nem hadonászott, nem volt erőszakos, nem kiabált, csak még élt és néha nagyon éhes volt.

Furcsa dolog ez az éhség. Amikor még tudott, gondolkodott rajta. S akkor jobban el is tudta viselni. Ahogy egyre lejjebb ereszkedett a föld felé, egyre nehezebben tűrte az éhséget, ingerült lett, nyugtós, mint a gyerekek. De ebből senki nem vett észre semmit, mert az alacsonyabb szinteken a kifele irányuló aktivitása is egyre csökkent. Úgyhogy ezzel sem zavart senkit; nem is tudtak róla. Csak ő. A rongydarab. A járdán, a fal mellett.

Amikor még vissza tudott emlékezni a múltra, csodálkozott magán: miért is probléma az evés, hiszen sohasem volt az. Gyerekkorában előfordult, hogy napokig alig evett, mert egyszerűen nem volt rá pénzük. Később néha jóllakott, néha csak evett valamit, néha kihagyta az ebédet, vacsorát, mindent. Olyankor többnyire aludt, mert az alvó gyomor nem követelődik. Idővel megszokta ezt a rendszertelenséget, a gyakori „nincs”-et, s egészen jól viselte. Kialakított magában egy praktikus étel-filozófiát: az evés nem fontos! Ha van, eszem, ha nincs, akkor nem eszem. Ha kevés van, keveset eszem, ha sok, akkor sokat eszem. Egyszerű és működik.

De mostanában - évek óta? - ez valahogy mégsem akart működni. Ha éhes volt, fájt a belseje. Nem csak a gyomra, az egész belseje. Néha halványan gyanította, hogy ebben nem igazán a gyomor a felelős, van valami más, megfoghatatlan dolog is, amely kiváltja ezt a nyomasztó érzést. Előfordult, hogy lassú gondolataival eljutott a megoldás közelébe, de megtalálni mégsem tudta. Mire odaért, elfáradt, s hagyta az egészszet a francba. Inkább eldőlt és aludt egyet.

Mint most is. Még öntudatánál volt, csak készült az alvásra. Az emberek változatlanul elkerülték, bár a szagok intenzitása csökkent, teste - mozdulatlanul fekvé a járdán - nyugalmat árasztott, akik arra jártak, érezték, hogy nem bánt ez senkit.

Ettől némelyek felbátorodtak, s némi aprópénzt szórtak a lábához. Meg ennivalót is. Közeledett az este, a vacsora-reflex mindenkiben dolgozott, meg a sajnálat is, és az azt hüen kíséző megkönnyebbülés-öröm: *nem én fekszem ott!*

A pénz kevés volt, az ennivaló kevés volt. Fektében érzékelte mindezt, mégis kis öröm, vagy mi, surrant át az arcán. Láthatatlan, belső torz mosoly, megelégedettség. Behunyta a szemét: az étel mindig kevés, a pénz is mindig kevés. De akkor is jó. („Mi az, hogy jó?” - már nem emlékezett erre a fogalomra, csak annyi történt, hogy a szíve percenként eggyel többet vert.)

Enni kell, utána is lehet aludni. Nehézkesen ültébe tápázkodott, hogy elérje az adományokat. Az aprópénzt egybesöpörte, úgysem viszi el senki. Szeme az ennivalóra tévedt: nápolyi, becsomagolva. Valószínűleg friss, még senki nem evett belőle. A furcsa mosoly most már láthatóvá lett az arcán - tétova, ideiglenes öröm -, bár senki nem figyelt rá. Sötétedett, meg az ő fajtájára nem is szoktak odafigyelni.

Ők a megtűrték, az ártalmatlan szerencsétlenek, a tehetetlen hülyék, akik semmire sem képesek. Nem használták ki az esélyegyenlőséget, a lehetőségeket. Ezért hevernek a járda szélén és ezért bűzlenek. Mert még a legalapvetőbb dolgokra sem képesek. Ezeket egy előadáson hallotta nagyon régen, ahol hetente egyszer, vagy akárhányszor, összegyűltek ők, a hülyék, és ahol segítség címén előadásokat tartottak nekik azok, akik kihasználták a lehetőségeket. Persze nem így mondták, finomabban, de ez volt az értelme. És voltak, akik valóban segíteni akartak, hasznos dolgokat mondtak, címeiket, telefonszámokat, ajánlóleveleket adtak nekik. Elmentek velük helyekre.

Kezdetben mindegyikőjük elfogadta a segítséget, majd lassan elmaradoztak. Akkor még egyáltalán nem volt szaga. A szag akkor kezdődött, amikor már csak hetente egyszer ment a Központba. Majd még ritkábban; most már egyáltalán nem. Fokozatosan szokta meg saját szagát. Először furcsa és idegen volt neki, néha körülnézett: honnan jön ez?!... Majd lassan rájött, hogy belőle. A végén a szag már nem számított. Csak az ennivaló. Az is csak akkor, ha volt. Ha nem volt, aludt. Ha sokáig nem volt: sokat aludt és sokat szenvedett.

Régen volt saját bevásárló kocsija is, amiben összegyűjtött mindenfélét, amikre nem is volt szüksége. Mégis gyűjtött, mert az az ő *tulajdona* volt, azzal csak ő rendelkezett. Akkor több volt az aprópénz is és az ennivaló is, mert a kocsi tekintélyt adott neki. Az emberek a kocsitulajdonosokhoz nagyobb bizalommal vannak, mint a fal mellett heverőkhöz. Azoknak van *valamijük*, van hitelük, ezért még adnak nekik. S akiknek semmijük sincs, azokat elfelejtik, s ha tehetnék, még a semmijüket is elvennék tőlük.

Később valahol elhagyta a kocsiját vagy ellopták tőle; mindegy. Ezért összeállt olyanokkal, akiknek szintén elveszett a kocsijuk. S amikor elegendő voltak a bátorsághoz, eltoltak egy kocsit a legközelebbi üzlet parkolójából, ahol az esélyeket kihasználó valódi kocsitulajdonosok hagyták őket, miután bepakoltak a valódi kocsijuk csomagtartójába.

Ekkor már kevesebbet gyűjtött, mert osztozni kellett a helyen, de jó volt, mert mászkáltak, beszélgettek, s az emberek amúgy sem törődtek velük, pláne nem azzal, hogy hányan vannak egy kocsihoz. Veszekedtek is néha, mert még egy kicsit emberek voltak, majd kisimult minden: szétváltak s ő egyedül maradt. Kocsi nélkül. Cuccok nélkül. Társak nélkül. De nem is kellett már semmi. Jól megvolt magával és a lassan távolodó világgal. Jó volt a fal mellett, megvédte a tűző naptól és az esőtől is.

Mint most is. Kibontotta a nápolyit. A celofán csomagolás esetlen kezében elrepedt, a nápolyi széthullt, egy része a kezében maradván, más része le a koszos járdára. Nem számít, hiszen egy idő óta már rendszeresen így történt.

Volt olyan is, amikor egy üveg kakaót tett a lábához valaki, s ettől olyan izgalomba jött, hogy remegő kezéből kicsúszott az üveg és a betonjárdán darabokra tört. Gyermekkorának puha itala szétfolyt, összekeveredett a porral és az apró földdarabokkal, barnából lassan szürkévé, majd feketévé vált. Először csak nézte, mert nem hitte, hogy ez megtörténhetett. Forróság

öntötte el az egész testét, s most már nemcsak a keze remegett. Ujjjaival óvatosan belenyúlt a folyadékba, hogy megbizonyosodjon róla: az üveg valóban eltört, a kincs valóban elment. Kakaós ujjait a szájába vette, ízlelgette, szopogatta, mint a háziasszony, amikor kóstolni kell és nincs kéznél kanál.

S akkor biztossá vált, hogy: *nincs!* De van! Lassan lehajolt a földre, nyelvét próbálta beledugni a kakaófoltba: egy kicsit megmenteni belőle. Mint a kutyák. Ha nekik megy, neki is menni kell!

Nem ment, mert az ember nem kutya, legalábbis azok, akik kihasználták a lehetőségeket. S rá kellett jöjjön, hogy ő már kutya sem, mert nem tudta felnyalni a kakaót. Miért? Miért?! Akarom! Akkor se ment. Arca ragacsos, barnásfekete lett a porral keveredett kakaótól, s az orrába beszívott folyadéktól még köhögnie is kellett. Kétségbeesetten küzdött a tócsával. Nem ment! Nehézkesen jobb kezére támaszkodott, a tócsa fölé emelte a fejét. Búcsúzott tőle.

Nem engedem! De igen!! S amikor belátta, hogy a „*De igen!!*” győzött és ő megint a vesztesek oldalán áll, újra remegés fogta el, először csak alig, majd egyre hevesebben. Az egész teste rázkódott, mintha gonosz görcs költözött volna bele, a feje lecsuklott, alig tudta magát fél kezén tartani, hogy arccal bele nem bukjon a lassan száradó tócsába. Valami nyögésfélék is előtörték belőle a rázkódás ütemére, fojtott hörgések, megakadt sóhajok.

A fekete rongycsomó sírt. Siratta a kiömlött kedvcet, a finomat, a puhát, az emléket. Sírt, ahogy ők szoktak: hangtalanul, mert nem tudnak másként sírni. Hiszen ők nem használták ki a lehetőségeket és a hangos sírás is a lehetőségek egy darabja.

Akkor az emberek lelassították a lépteiket mellette és sajnálták. Némelyiknek mozdult a keze, mozdult az agya, hogy segítsen, de a léptek és gondolatok lendülete tovább vitte őket. Egy volt, aki leguggolt mellé, hátha rosszul van és hívni kell a mentőket. Keze simogatásra, nyugtatásra lendült, de a mozdulat félbemaradt, mert neki szaga volt. S amikor az utcai közelebről látta, hogy nincs komolyabb baja, *csak sír*, sajnálkozva felállt, megcsóválta a fejét és tovább ment. Eszébe sem jutott, hogy a már megszáradt kakaófolt miatt van ez az egész. Volt egy másik is, aki megállt és készített egy fényképet róla. A kép jól sikerült, rendkívül élethű volt, kitűnően kifejezte őket, a tehetetleneket, a rászorulókat (mire?) úgy, ahogy vannak. A fotót eladta egy jólmenő újságnak, amely éppen az elesettek megsegítésének szükségességéről írt elemző cikksorozatot. Ezzel elindult a karrierje és ma szép pénzeket keres.

Először a kezében tartott nápolyiszeleteket ette meg, gondosan vigyázva, hogy le ne essenek. Finom volt, jól esett neki, mert régen szerette a csokis nápolyit. Most is; meg mindent, ami ennivaló.

A beálló estében megritkult az utca forgalma, az erősek már rég otthon voltak, akik még csak lesznek erősek, hazafelé tartottak, ők pedig itt maradtak - otthon. Közepes nagyságú fekete kóborkutya tűnt föl látóterében. Megérezte a friss ennivaló szagát, s természetes ösztöneit követve részt kért belőle. Először csak szaglászott, megközelítve a zsákmányt, majd - mivel látta, hogy komoly ellenféllel nem kell számolnia - egyre közelebb jött, orra folyamatosan a járda felszínét kutatta, majd felnézett rá. Ő éppen lenyelte az utolsó kezében tartott szeletet, amikor arcuk egyvonalba került egymással. A kutya még nem mert a földön heverő nápolyidarabokhoz nyúlni, csak a nyelvét lógatta, néha bólintott egyet, jelezvén, hogy mit akar és hevesen csóválta a farkát. Izgalmában a fára ide-oda járt s néha az egész teste megremegett. Engedélyre várt az Embertől. Az Embernek újra mosoly játszott az arcán arra a gondolatra, hogy ő *Ember*. „Kutya vagyok, mint te!” sugározta a szeme az állat felé. „Te sem tudtad kihasználni a lehetőségeket, én sem. Ezért vagyunk itt mindketten. Ezt mondták az Okosok, a

Lehetőséggel Élők.” Bal kezét előrenyújtotta, simogatásra a Társnak. A hirtelen mozdulat kissé elfordította testét, kicsúszott alóla a támasztékul szolgáló, elgémberedett jobb kéz, s ő nehézkesen a járdára esett. Bal keze felcsapott s ettől a kutya megijedt, mordult egyet, hátrébb ugrott s ott megállt. Farkcsóválása szelídebbé vált, mert kellett az ennivaló. Várt és amikor látta, hogy még sincs veszély, közelebb lépett, egészen odahúzódott őhozá.

A rongycsomó nem kelt fel újra, mert minek. Úgyis jön az éjszaka, aludni kell, meg nem akarta újra elijeszteni a kutyát. A kutya várakozóan nézett az emberre, szemei türelmetlenül kérdezték: „Mikor ehetek már?!”. Ő pedig most már óvatos, de határozott mozdulattal megsimogatta a kutya fejét, majd orrát a járdán heverő nápolyiszeletek felé nyomta. Megértették egymást. A Társ mohón bukott a váratlan szerencsére és pillanatok alatt eltüntette a nápolyikat. A helyüket a járdán gondosan felnyalta, majd elégedetten elmosolyodott és lefeküdt mellé. Fejét a lábára hajtotta s hamarosan mindketten elaludtak.

A mosolyt csak ő látta, az alvó nyomorult párt pedig mindazok, akik ebben a késői órában még az utcán voltak kénytelenek lenni. „Uram, segítsd őket!” gondolták páran és siettek tovább.

A néhány szelet nápolyi mindkettőjükben dolgozott, könnyen elaludtak, nem forgolódtak, nem mocorogtak. De egy idő után kevés ételt látott ember-gyomor működése megfordult. Étel-emésztő savforrások törtek elő a rejtett zsigerekből, feloldani a keveset és követelni a többet. De több nem volt, ezért felfele szivárogtak, egészen fel, ahol az ember-szív és az ember-gondolatok fészkelnek.

S ő - hosszú idő óta először - álmodott.

Ahogy telt az éj-idő, a levegő és a járda egyre hidegebb lett. Feltámadt a szél, megrezegtette a szemetes zsákok műanyag száját s az alvók álma nyugtalan remegéssé vált. Hideg volt, fáztak. Ő is. Először csak forgolódott, majd fel is ébredt.

Sötét félhomály volt, az utcai lámpák alig adtak némi fényt. Körülnézett. A kutya nem volt mellette. Egy pillanatig nem értette, hogy lehet ez, de azután nem foglalkozott vele, mert újra rátört a jól ismert belső éhség s ez még csak fokozta a hideg-érzetét. Didergett. Ez is furcsa volt, mert nem emlékezett rá, hogy valaha is ennyire fázott volna. Nehézkesen feltápászkodott: valahova menni kell; kapu alá, szélvédett helyre, kapun belülre, ha nyitva találja. Kell a meleg, hogy tovább tudjon aludni, s ne érezze az egész testét elborító éhséget.

Kezével a falnak támaszkodva botladozva elindult - valamerre, az egyik irányba. A mozgás jót tett neki. Néha hátranézett, ő maga sem tudta, miért. A fekete mozdulatlanágba dermedt csomók lassan elmaradtak mögötte.

A kapuk általában zárva vannak. A legtöbb nappal is, és különösen éjjel. Meg egyébként is: a kapukon az esélyekkel élni tudók szoktak bemenni, mert azoknak van kulcsuk hozzájuk, vagy beengedik őket. Neki nincs semmije. De azért ment. Azután talált egy kaput, amely még most is, az éjszaka közepén is nyitva volt. Amikor neki támaszkodott, a faajtó hangtalanul kinyílt, s ő majdnem beesett rajta. Hogy el ne essen, kezeivel megtámaszkodott a földön, úgy nézett be az ajtón túlra.

Bent kellemes félhomály uralkodott, kevés lámpák fényei láttatták a barnásfekete padsorokat s köztük a széles utat, amely valahova a színes messzeségbe vezetett. Hogy ott mi van, azt innen nem látta tisztán. Iskola... Ott vannak padok. Nem, azok valahogy mások. Próbált emlékezni, de nem ment. Néha majdnem tudta, hol is van, de a felismerés feloldódott az éhség mindenét elborító óceánjában. Nagyon éhes volt és várta, mikor jön valaki, hogy elküldje és becsukja a

kaput. Várta a kőlapokon koppanó lépteket, s az esélyes fojtott szitkozódását, amiért elfelejtette becsukni a kaput, ezért most egy *ilyennel* kell bajlódnia.

De nem jött senki, s bent nem fűjt a szél és kellemes meleget is érzett. Be kellene menni! Be *kell* menni!

Nehézkesen felállt, s fájó gyomra miatt kissé meggörnyedve, a padsorok között elindult befelé. Kezével a padokra támaszkodott, úgy dobta előre magát, egyre közelebb érve az ajtóból távolinak tűnő színes világhoz. Ott több volt a fény, ezért ment arra. Azt már többször tapasztalta, hogy a fény együtt jár az ennivalóval. Minél több a fény, annál nagyobb az esély az ennivalóra. Nappal adnak az emberek, s amikor jó az idő és süt a nap, még többet adnak. Esőben, éjszaka nem adnak. Ezért a fényre kell menni, akkor minden rendben lesz. Tiszta sor.

A padok közötti út nem akart véget érni, s mire elért a padsorok végére, kimerülten rogyott le a kőkockás padlóra. Esélytelen volt a hosszú utak önálló megtételére is. De legalább itt meleg volt.

Megint heverő rongycsomó lett, de ahogy teltek a percek, egyre pihentebbnek érezte magát, s egy kicsit már gondolkodni is tudott. Érzékelte maga körül a tárgyakat, fejében értelmes szavak bukkantak fel s mondatokká álltak össze. Talán magában beszélt, de lehet, hogy hangosan, nem volt lényeges, csak mondta a magáét, hátha meghallja valaki.

- Éhes vagyok és fáradt. Jó lenne itt maradni. Meleg a padló és puha... hogy lehet ez? A kő sohasem puha. Lehet, hogy van itt valami vagy valaki, aki megpuhította? Nem tudom, nem értek ilyesmihez. Éhes vagyok. Adjon valaki enni! Adjon... Ki adjon? Nincs itt senki. Még ha lennének is itt mások... az Esélyesek... azok szoktak adni ezt-azt nekünk. De most éjszaka van. Etetés-szünet.

Nincs itt senki. Ez biztos, mert ha lenne, már rég kizavart volna. A terem üres... épület... mi is ez? Amikor bejöttem, még tudtam. Iskola? Padok... ismerősek. És képek. Azok is. Régen sok ilyet láttam... elvittek a terembe... hova? Templomba! Ez az! Templomban vagyok! Az jó. Arról mindenki csak jót mond. Elvittek és énekeltünk. Én is, hangosan, szépen, büszkén, mert ott mindenki olyan volt, mint én: voltak esélyeink. Akkor. És akik elvittek, örültek, amikor énekeltem, azt mondták, olyan a hangom, mint az angyaloknak. Én büszke voltam magamra, még jobban kihúztam magam és szélesen vigyorogtam. Angyal vagyok, nem olyan, mint a többiek, több, mint az Esélyesek. Mert az angyalok nagyon magas rangban vannak. Ezt a tanítótól hallottam. És azoktól is, akik elvittek a templomba. Elvittek... kik?... család, anyám, nem sokáig élt. Testvérek, apám. Ő fogta mindig a kezem. Nagy keze volt, erős, meleg... Szerettem a kezét, őt is. Apám... Apa... Atya... Itt van. Lehet, hogy valaki itt van közülük.

Körülnézett álma valószínű templomában, de nem látott senkit. Az ajtók csukva voltak, a fény mintha mindenhol áradt volna, pedig csak az áldozati gyertyák égtek. Felnézett az oltárra. Az oltárképről az Úr tárta felé kezeit, mintha magához akarná ölelni. Alakja ragyogás, felette a kék égen vigyorgó kövér-rózsaszín angyalok röpködtek. Az Úr lábánál békésen legelésző birkanyáj, zöld fű, csend. Szép festmény volt. És mozdulatlan.

Szeme visszatért a padlóra, az egymást kergető, zavaros gondolataihoz.

Van itt valaki! Hé, hol vagy?! Ne bujkálj! Éhes vagyok! Gyere már elő! Amikor kértem, az Esélyesek mindig adtak. Vasárnap is és szerdán este is. Sorba álltunk, lökdösődtünk. Az apám is mindig adott enni. Igaz, néha nem sokat, de adott. A testvéreimnek is. Egyszer meglestem este vacsora után. Mi ettünk. „Te ‘s egyél, papa” mondtam neki. „Majd eljön annak is az ideje - felelte -, most imádkozom értetek.” Meglestem. Nem mentem lefeküdni, csak megígértem neki. Egész este imádkozott. Nem evett, mert mi ettünk.

Most mégis éhes vagyok. Adj ennem, papa! Kérek... fáj... a gyomrom, a hátam. Mindenem fáj, mert régen nem ettem. Kérek enni...

Leroskadt a meleg, puha kőpadlóra, szeméből tétova könnycseppek indultak el, kezét előrenyújtotta és várt...

Álmukban az emberek mindenfélét tapasztalnak. Táncolnak, énekelnek, repülnek, mint a madarak és nem zuhannak le, úsznak a víz alatt és nem fulladnak meg, erősek lesznek, hatalmasak. Álmunkban tündérekkel sétálhatunk csilingelő fák alatt, megszólíthatjuk azt, akit a világban csak szeretnénk, megfoghatjuk a kezét s még rá is mosolyoghatunk. És álmunkban ő visszamosolyog ránk. S mi elhisszük, hogy ez a valóság.

Álmunkban egészen Isten közelében vagyunk, és sokszor olyan valószerűen éljük meg ezt, hogy felébredve csodáról suttogunk, félve, meggondolva minden szót, nehogy a világ kinevessen.

Álmunkban szemünkkel látjuk azt, amit a világ kérge eltakar előlünk.

Várt... Meddig? Sokáig... Mindegy.

Tagjai elgémberedtek a mozdulatlanságtól, s már meg is unta a várakozást. Felemelte a fejét, szeme a kezére tévedt. Volt benne valami. Nem érzékelte a súlyát, nem volt tapintása, csak melege és illata. Kifinomult ösztöneivel azonnal tudta, hogy ez ennivaló. Meg sem lepődött, nem is csodálkozott, mert minden olyan természetesnek tűnt számára. Hiszen kért enni. S kapott. Az apja itt járt. Ez így szokott lenni. Legalábbis az álmokban - mindig.

Szemét le nem vette az ennivalóról, ujjait kissé összezárta, hogy megfogja a megfoghatatlant, s akkor érezte a lepény súlyát, a sült héj érdességét. Valaki *van* itt. Valaki *volt* itt és hallotta, hogy kértem. Adott enni. Az apja, hát persze! Ki más? S most is itt van. Biztos. Éhes vagyok...

Gyorsan elkezdte enni a sült lepényt. Nagy falatokkal, mohón. Szeme kitisztult, háborgó teste megnyugodott. Ülő helyzetbe tornázta magát és körülnézett. Egy férfi állt előtte, valamivel magasabb, mint ő, erősebb testalkatú is. Az arca alapján az Esélyesek közé tartozhatott. Ruhája meghatározatlan keveréke volt a réginek és az újnak, a lábán könnyű szandál; meleg a padló. Mosolygott, elégedettnek látszott. Az esélyesek mindig mosolyognak és elégedettek. De ez egy valahogy más volt. Biztos! Másképp mosolygott, másképp volt elégedett, másképp lépett felé. Ő pedig kötelességének érezte, hogy szóljon hozzá.

- Köszönöm... uram - mondta alázattal. - Biztosan ön adta a kenyeret. Az előbb azt hittem, az apám. De akkor még nagyon éhes voltam. Az apám régen meghalt. Talán ön hallotta, hogy éhes vagyok. Hangosan beszélhettem. Elnézését kérem, nem akartam zavarni az imádkozásban. De köszönöm.

A férfi megszólalt, hangja kellemes volt, nem halk, nem hangos, éppen olyan, amilyennek lennie kell.

- Hallottalak, mert én mindent hallok és mindent látok. Otthon vagyok minden házban, minden szívben és minden lélekben. Szüntelen munkálkodom, mert ez Atyám akarata. Táplálom a rászorulókat kenyérrel, szóval, mosollyal, kinek mire van szüksége. Meghallom, ha kérnek és adok. Annyit, amennyire a kérőnek szüksége van... vagy jóval többet: annyit, amennyiről még csak nem is álmodott.

- Hé, ki vagy te?! Nem hasonlítasz az apámra. Meg senkire, akit ismerek. Varázsló vagy, szellem, vagy mi? - a hajléktalan ijedt-zavarában majdnem kiabált. - Te adtad a kenyeret. De miért nem volt súlya először? Varázsló vagy... a varázslók nem ilyenek. Kértem. Vártam. És kaptam. Apám azt mondta: aki kér, annak adnak. Mert az Atya gondoskodik az övéiről. Atya... templomban vagyunk... akkor te az Atya vagy?!...

Nem tudta folytatni, annyira felizgatta magát. Helyette folytatta, Aki ad, ha kérnek, s ha nem, akkor is.

- Engem az Atya küldött, hogy teljesítsem akaratát itt a földön. Bár te most álmodban találkoztál velem, ébredésed után sem hagylak el. Táplálni foglak kenyérrrel s ha megsomjazol, itallal. Emlékezni fogsz rám, erő és bizonyosság leszek neked a való életben is. Emlékezni fogsz erre a találkozásra is és elmondod majd másoknak. Élni fogsz és az életeddel bizonyosságot teszel erről a találkozásról és rólam is. Először nem fognak hinni neked, szélhámosnak kiáltanak, de amikor rád néznek, és hallani fogják a szavaidat, kénytelenek lesznek hinni. Amikor szólsz, én fogok szólni, az én erőm lesz benned, a szeretet és békesség ereje, amely nagyobb minden más erőnél. A világ nem tud majd ártani neked, mert te fogod uralni a világot az én erőm által.

- Én Uram, én Istenem... - nem is tudta, hogy a bizonyosság sokszor hallott szavait idézi. A felismerés hozta a szájára őket, nem az emlékezet, s ettől hitelessé és igazzá váltak.

- Most menj. Először lefele, majd fel, az élet felé. Öleld majd át az életet, mert nagy árat fizettél érte. De látod, mégis megérte. A hosszú évek szenvedései, az utca pora, szemete és mocska, a kitaszítottság hozzám vezetett. Mert én azokat keresem, aki lent vannak és felemelem őket. Menj, kicsit halj meg, hogy újjászülethess. Ne félj, mert veled vagyok most is, akkor is, amikor mélyre szállsz s akkor is, amikor az én életemet fogod élni.

Az Úr széttárta karjait, mint a festményen, alakja ragyogásba veszett, alakja elolvadt a gyertyák fényében.

A fekete rongycsomó felé nyújtotta karjait, de már nem volt semmi és senki, csak a templom homálya s valóságba távozó álom görcs-szaggatta remegése.

Az alvó ember nyugalma véget ért, a gyomrában felhalmozódott túl sok sav égette a belsejét. A lassú remegés egyre fokozódott, s erre már felébredt ő is és a kutya is.

A világ összefolyt szeme előtt, a hangok eltávolodtak, a hideget, fájdalmat lassan felváltotta a semmi. A fekete rongycsomó elájult. A kutya izgatottan járkált fel-alá, nem távolodott messzire a Gazdától, halkán szűkölt, hátha meghallja valaki és segítségükre siet. Az utca kihalt volt. Majd feltűnt egy távoli, siető fekete árny. A kutya éles szemei azonnal észrevették: *ember*, s ha ember, akkor segít. Legalábbis többnyire. Abbahagyta az ideges járkálást lecövekelt a járda közepén, fejjel az ember felé. Hevesen csóválta a farkát s aprókat vakkantott, hogy felhívja magára a figyelmet. Közben hátra-hátra nézett a mozdulatlanul fekvő Gazda felé.

Az árnyból fekete ruhás ember lett, s ahogy közelebb ért, azonnal látta, mi a helyzet. Megértette a kutyát és gyorsan lehajolt az öntudatlan hajléktalan mellé. Elég volt egy pillantást vetni rá és gyakorlott mozdulattal megfogta a csuklóját, hogy tudja: itt azonnali segítség kell. Gyors léptekkel besietett az álombéli ajtón - néhány lépés volt csupán - egy oldalszobába és felhívta a közeli kórházat, majd magához vett néhány holmit és visszasietett az utcára. A kórház is közel volt, a mentő villogó lámpái percekben belül feltűntek az utca végén. A fekete árny intett neki. Fékezés. Két ember ugrott ki az autóból; kérdően néztek rá. A fal fele mutatott. Az egyik a hajléktalanhoz sietett, a másik felvette a fekete ruhás adatait és megkérdezte, mi

történt. Amikor megmondta, hogy ő a szomszédos templom plébánosa s éppen beteglátogatóból igyekezett haza, a kérdező kissé megilletődött.

- Ilyen későn is?... - a kérdés többi része felesleges volt, nem is mondta ki.

- Akik Istent szolgálják - felelte a plébános -, azoknak nincs munkaidejük. Amikor hívnak, megyünk. Mert Isten szolgálata az ember szolgálata, hiszen Isten mindegyikünkben benne van. Istent szolgálni - az embert szolgálni - nem lehet munkaidőben, az éjjel-nappali, fáradságot nem ismerő munka. Néha nehéz, többnyire nagyon nagy öröm és boldogság.

- Hát ez valahogy így van... - felelte elgondolkodva a másik. - Szoktam én is hasonlót érezni. Meg a társam is mondott néha ilyet. Tudja, ő orvos.

Közben az orvos is végzett, a hajléktalant hordágyra tették, betolták a mentőautóba. Közben a kutya izgatottan nézte a mozgolódást. Nem nagyon értette, mi történik, csak azt látta, hogy a Gazda még mindig nem mozdul, az emberek mozgatják, s úgy néz ki, elviszik. Ez kissé felizgatta, a mentő felé indult s újra elkezdett szűkölni. A többiek nem figyeltek rá, a dolgukkal voltak elfoglalva.

- Velünk tart, uram? - kérdezte az orvos.

- Igen - felelte a plébános. - Csak egy perc. - Odament a kutyához, gyors mozdulattal megsimogatta a fejét, pattintott egyet az ujjával és elfutott a nyitott templomajtó felé, be az oldalszobába. A kutya utána, hátha enivaló lesz a vége. Amikor bent voltak, a plébános rászólt: „Itt maradsz!” Az íróasztalfiókból egy felbontott doboz édessüteményt dobott a padlóra a kutya elé, megborzolta a kutya fejét és kifutott az utcára. A kutya mohón ette a falatokat, azt sem vette észre, hogy az *ember* rázárta az ajtót. Amikor a doboz kiürült és a morzsák is eltűntek a padlóról, elégedetten végighevert a puha szőnyegen és elaludt.

- Igyekeznünk kell, uram - mondta a sofőr, amint a plébános feltűnt a templomajtóban.

Mindketten beugrottak az autóba, s már indultak is kétségbeesett fényeket lökve az éjszakába. Hátral az orvos is végezte, amit ilyenkor kell: oxigén, cukoroldat, vérnyomás-stabilizáló. Az ambulancián az ügyeletes orvos már várta őket, a sofőr beszólt rádión, s nagyjából elmondta az esetet. Összehangolt, szakszerű mozdulatok. A hajléktalan percekben belül az egyik vizsgálószobában feküdt, puha nővérkezek ruháit hámozták, fertőtlenítő spré kesernyész illata töltötte meg a helyiséget. Konzultáció a mentősökkel, újabb gyors vizsgálat, újabb oldatok, oxigén, remények.

A plébános végig ott volt a szobában, kissé távolabb a többiektől, hogy ne zavarja a munkájukat. Amikor végre úgy látszott, kis szünet állt be a lázas tevékenységben, megkérdezte:

- Mi a helyzet, mire számíthatunk, doktor úr?

Az orvos gondterhelten nyomkodta a szeméit.

- Nem sokat tudunk tenni. Mindent kihányt, amit kapott, nehezen viseli a vénás táplálást, apró görcsök, de lehet, hogy idegentest-allergia. Valószínű, hogy a gyomorfal több helyen is veszélyesen elvékonyodott, a vérnyomás változatlanul alacsony, a szív akadozik. Valami olyasmi kellene, ami átmosná és táplálná a legyengült szervezetet úgy, hogy kárt ne tegyen benne. Olyasmi, ami visszaadná az életerejét... - bizonytalanul elhallgatott, mert érezte, idegen területre tévedt, ahol az ő ismeretei fantáziálásba mennének át. Azt pedig nem akarta, nem akart csak beszélni, hamis reményeket kelteni. Meg sajnálta is a behozott szerencsétlent.

- Értem, doktor úr, de ne aggódjon, én megetetem őt azzal az étellel, amire szüksége van...

- Azt hiszem, csak az ima segít - szólt közbe az orvos.

A plébános szelíden ránézett, s a fejével „Nem”-et intett:

- Nem, csak az ima most kevés. De elhoztam magammal azt az edelét, amelyet az ő szervezete is elfogad.

A plébános kis dobozt és egy piros folyadékkal teli apró üveget vett elő a zsebéből. Az üveget letette az ágy melletti asztalra, majd felnyitotta a dobozt, amelyben néhány megszentelt ostya volt. Az orvos figyelmesen nézte, mire készült a plébános, s amikor meglátta a piros folyadékot, eszébe jutott egyik gyerekkori olvasmánya a tündérek és gonoszok harcáról. „Az örök élet itala” gondolta, mert a mesében az is olyan rubinpiros volt, mint ez itt az üvegben. A plébános az üveg tartalmát az asztalon lévő kávéscsészébe töltötte, kivett egy ostyát a dobozból és belemártotta a borbába, kicsit benne hagyta, hogy jól átítatódjon, majd kivette és önkéntelen mozdulattal feje fölé akarta emelni, de rájött: erre most nincs idő. „Uram, irgalmazz!” mondta alig hallhatóan és az ágyon fekvő hajléktalanra nézett.

- Az alkohol felviszi a vérnyomását - aggódott az orvos.

A plébános az orvos felé fordította a fejét és azt mondta:

- Ez nem alkohol, doktor. Ez az Ő Vére és az Ő Teste, amely táplál, erősít és megtisztít. Valóságos étel és valóságos ital, ezért megmenti őt. Ne aggódjon, doktor. Ettől a szív erőre kap, a fáradt gyomor elnyugszik, a szellem újra élni fog. Ebben mindig pont annyi az alkoholmennyiség, amennyire szükség van, annyi a szénhidrát, a keményítő és a fehérje, amennyi pótolja a kimerült szervezet pillanatnyi hiányát. Nem több, nem kevesebb, mert a mennyiségeket és az arányokat nem ember szabta ki, hanem Isten! Az ember csupán Isten utasításait követte, amikor ezeket elkészítette.

A pap az öntudatlan ember szájába tette az ostyát, kissé beljebb nyomta, hogy a nyelvéhez érjen, majd óvatosan összecuska a nyitott ajkakát. Fejét lehajtotta, egyik kezét az ember homlokára tette, másikat a szívére és csendben imádkozott. A doktor mozdulatlanul állt, szemével a beteg arcát figyelte. Életjeleket keresett rajta, valami változást... Csodát.

- Irgalmazz, Uram nekünk, kik itt állunk előtted és Hozzád kiáltunk kegyelemért. Irgalmazz nekem, ki erőtlenség vagyok a gyógyításhoz, erőtlenség vagyok a csodákhoz, pedig most gyógyítani kell és csodát kell tenni. Irgalmazz, mert én akarok gyógyítani, pedig ez lehetetlen. Irgalmazz, hogy Általad tudjak gyógyítani... - A plébános szavai elhaltak, befelé fordult, leszállt a mélységekbe, fel a magasságokba, hogy valahol megtalálja Istent, megfogja a kezét és erőt, világosságot merítsen belőle. Lélegzete alig hallatszott, a szobában csend volt, a várakozás súlyos csendje. S amikor érezte, hogy a Kéz megérinti, a bizonyosság bátorságával folytatta: - Köszönöm, hogy világosságot adtál és kezembe adtad Magadat, Uram. Köszönöm szent Testedet és szent Véredet, melyek mindenkinek az ember számára. Az ő számára is és a mi számunkra is. Köszönöm, hogy kezembe adtad Magadat és most már élsz őbenne is.

Irgalmazz, Uram neki, aki itt fekszik előtted. Aki tud Rólad, de már nem remélt, akinek a teste a Te tested, a vére a Te véred, mégis táplálásra szorul. A Te táplálékodra, Uram, mert a testet csak a Test táplálhatja, az elmúló vért csak a Vér pótolhatja. Köszönöm, hogy neki adtad Magad és most már élsz őbenne is.

Irgalmazz, Uram emberi segítőnknek, ki a Tied, de néha ingatag. A Te példád, a Te erőd megnyilvánulása megerősíti őt, és emlékezővé teszi. Köszönöm, hogy megmutattad neki is Magad a teljes valóságban, itt a földön, a napjai valóságában. Köszönöm, hogy nem a szószékről, nem a templom csendjéből, nem az ima magányából szóltál hozzá, hanem egy poros, mocskos járda széléről. Köszönöm, hogy letekintettél rá és eljöttél hozzá is, belé költöztél és most már élsz őbenne is.

Köszönöm a mindennapi Kenyeret és a mindennapi Bort. Köszönöm a mindennapokat Benned, Uram, mert Nálad édesebb kenyér és selymesebb bor nincs a földön. Köszönöm, hogy megadod ezt nekünk ezután is minden nap, minden órában és minden percben. Köszönöm, hogy nekünk adod Magadat, hogy ne csak létezzünk, hanem éljünk is.

A Test és a Vér a beteg nyelvén lassan elolvadt, a benne lévő erő belépett a testbe, szétterjedt benne, kitöltötte azt. A nyelv hajszálerei vitték a hírt az ereknek, azok továbbadták a fő ereknek, s a táplálék mégsem fogyott el, hanem egyre több lett. Végül Ő eljutott a hajléktalan szívébe s onnan tovább, a lélekig.

A Táplálék éppen elég volt, nem kevesebb, nem több, mint ami ilyenkor szükséges. Ereje viszont sokszorosa volt a közönséges ételeknek. A fáradt szív megpezsdült tőle, táncra kelt, énekelt és dicsőítette Istent. A lélek kihúzta magát, elmosolyodott, felnyitotta a szeméit és újra tisztán látta a körülötte lévő világot.

A hajléktalan lassan elmosolyodott, tétován kinyitotta a szemét, majd hirtelen becsukta, mert bántotta az erős fény. Az orvos - aki még mindig mozdulatlanul állt az ágy mellett - odaugrott a villanykapcsolóhoz és éjszakai világításra kapcsolt. A beteg újra kinyitotta a szemét, most már bátrabban és nagyobbra, nemcsak a kisebb fény miatt, hanem az erő miatt is. A plébános még mindig az ágy mellett ült, kezét az ember szívéen nyugtatva. Az orvos közelebb húzódott az ágyhoz, kissé lehajolt, hogy jól lássa mindkettőjük arcát.

A hajléktalan keze lassan mozdult, megkereste a pap szívéen nyugvó kezét és rátette az övét. Keze meleg volt, vér áramlott benne, amelyet a Vér tett igazi vérré. Szeme körbejárt a szobában, akadozva megszólalt:

- A kutya... hol van... a kutya? Amelyik... - kezdte volna magyarázni, de a plébános leheletnyi kézszorítása megnyugtatta: a kutya megvan és jó helyen van.

- A kutya nálam van, megettettem; most alszik. Nemsokára visszakapod.

- Az jó - mondta az ember, majd lehunyta szemét és elaludt. Lélegzete egyenletessé vált, arca kisimult, kezei békésen nyugodtak a puha takarón.

A plébános felállt, elindult az ajtó felé. Az orvos követte. A szoba ajtaját kissé nyitva hagyta, hogy ha hall valami rendelleneset, segíteni tudjon. A kihalt éjszakai kórházfolyosón egy darabig csendben mentek egymás mellett. Mindenki a saját gondolataival volt elfoglalva. Majd a doktor már nem bírta tovább és megkérdezte:

- Rendbe jön?

- Természetesen. Csak csend kell neki és nyugalom. Kevés táplálék, tiszta folyadék. Semmi több. Semmi gyógyszer, semmi tápszer. Egyenlőre. Húsleves magában, csak meginni. Naponta háromszor egy kávéspohárnyi. Néhány nap az egész. Holnap... ma benézek hozzá. Azután minden nap eljövök, amíg itt lesz.

Az orvos figyelemmel követte a pap szavait, észre sem vette, hogy most ő az, akit utasítanak arról, amit neki kellene tudni. De néha megfordulnak a dolgok. Mint most is és mindig, amikor Istennel találkozunk.

József Attila: Nyár volt

*Nyár volt,
de mindnyájan fáztunk,
hát begyújtottunk a mesekályhába,
ott melegedett belém,
hogy valahol, ahová elérünk,
vár ránk a lány, aki mi vagyunk,
vár rátok a legény, aki meg ti vagytok
biztosan és észrevétlenül,
mint hóborított földekben a tavasz
és eljön és megigéz,
ha napszívünk kisüt szép homlokunkon.*

Rangob lovag és Airam története

Megtalálhatjuk-e önmagunkat?

Persze! Csak nehezen.

Ha nagyon erősek és kitartóak vagyunk, még úgy-ahogy megy a dolog, de ha nem, akkor segítség kell. Éppen úgy, mint Rangob lovagnak, aki más akart lenni, de nem lelte az utat önmaga felé.

„Átkozott, rohadt háború! Kosz, mocsok, bűz, ordibálás és belek! Kifordulva! Ellenség... Emberek? Nem! Ellenség! Meg én is - nekik. Eddig megúsztam. De meddig? És főként: minek?!”

Nem katonához illő gondolatok. Nagyon nem. De úgy látszik, egyszer a legnagyobb pohár is betelik. „Miért?” folytatta magában a töprengést a lovag. „Azért az agyalágyult, hájas királyért, akinek van öt nyomorult faluja és két hülye fia, akik már alig várják, hogy meghaljon. Nem is király, csak annak hívatja magát. Nevetséges, hánynom kell tőle!” A keserűség valódi epét termelt, köhögnie kellett. Megrázkódott, a nyergéből oldalt hajolt és kiköpte a feltolakodó anyagot. A ló megriadt az erőlködés rángatózásától, a lovag elfintorította az arcát és erősebbre fogta a gyeplőt. Legalább víz lenne. Majd. Csak akad falu errefelé.

Mentek tovább: ló és lovasa, győztes csata után, megjutalmazva szavakkal és némi arannyal, hazafele a következő „királyi” ostobaságig. A lovagnak nem volt „haza”, úgyhogy csak ment, amerre a lova vitte. Éjszakára csárdában, istállóban, erdőszélen vagy árokparton aludt. Azután ment tovább. Nyugtalan volt. Keresett. Kit? Mit? Nem igazán tudta megfogalmazni. Valami fontosat, azt érezte. Olyannyira fontosat, hogy ha megtalálná, minden megváltozna tőle. Ebben biztos volt. Makacs volt, kitartó és szívós a keresésében, mint a bulldogok, ha egyszer szagot kapnak. Nem kalkulált, nem tervezett, nem álmodozott - csak nagy néha -, igazán nem is remélt, de nem is adta fel, mert a belső feszítés mindig odébblokta, ha meg akart állni.

„Kellene valaki, aki útbaigazít, aki felvilágosít, aki elmagyarázza a dolgokat, mert egyedül nem megy. Egyedül nem megy!!! Hogy megértsem, hogy elhiggyem, hogy meg tudjam csinálni! Nagyon kellene valaki. Korai még elaludni, pedig néha szívesen lefeküdnék, hogy átaludjam,

ami még hátra van. Nem! Persze, hogy nem, hiszen akkor már megtehettem volna. Ezer alkalom kínálkozott rá. Kellene valaki...”

„Kellene... Kellene...” - a paták puha koppanása a poros földúton végnélkül ismételte a lovag szükségét. S ha van valaki a közelben, aki hallja a mindenség rejtett hangjait, biztosan meghallja ezt is.

A koranyári nap széppé varázsolta az életet. Nem volt meleg, a levegőt harapni lehetett, a friss szántásokból most szállt fel a hajnali pára, a gabona-gyerekek kíváncsian dugták ki zöld fejüket a földből és mosolyogtak. Ismerkedtek a világgal. A földeket felváltó mezők zöldek voltak, virággal tele, a domboldalak mint a bárányok göndör háta, a poros út, amelyen a lovag poroszkált, puha, sima és kanyargós. A távolban a hegyek kék párába vesztek ugyan úgy, mint a közelebbi falu templomtornya. A lovas megveregette a ló nyakát. „Hamarosan embert érünk, komám!” A páncél megcsörrent, a ló vidáman felkapta a fejét, mert az „ember” szóra csupa jó és szép jutott eszébe: dús abrak, tiszta víz, s néha édes dinnyehéj, csutakolás, meleg, nyugalom.

Az út hosszan vezetett lefele a falu irányába. Apró dombok váltakoztak tenyérnyi szántóföldekkel, káposztáskertekkel, gyümölcsösökkel. Az utolsó magasabb domb tetejéről már látszott a falu is a völgyben: néhány házból álló ékszeresdoboz: a csend, a békesség fészke. A falu előtti enyhe lejtőn virágos zöld mező. Még nem kaszálták le, a friss színek szinte bántóan erősek voltak. A virágok között - közel az úthoz - a lovag mozgást vett észre. Valaki járkált, sétált a mezőn, néha lehajolt, majd tovább ment. Innen még nem látszott tisztán, kifélemiféle.

Lejtőn lefele könnyű volt az út, a messzi-alak virágszedő leánnyá növekedett. A lovag megállt és csendben várakozott. A leány el volt merülve kedves munkájában, nem akarta megzavarni. „Biztos az asztalra szedi” - gondolta, csakhogya gondoljon valamit. A leány háttal állt neki, csak egyszerű, sötét ruháját láthatta, meg a derekára kötött fehér kötény csücskét, amelynek hatalmas-széles zsebébe a virágokat tette. Láta derékig érő fényes melegbarna haját, amely, ha néha átsütötte a nap, bronzsínben ragyogott. Láta, hogyan simogatja meg a puha bronzkorona a virágokat, amikor a leány lehajol és látta lepkeszárnyú lebbenését, amikor tovább lép. Mintha a mező fölött járna, a fű nem hajlott meg lépteit alatt, a virágok integettek neki, hívták: „Gyere, szakíts le magadnak - másoknak. Öröm nekünk a közeledben lenni, mert jó vagy és jót teszel. S azt is tudjuk, hogy ha leszakítasz, sohasem halunk meg többé, nem száradunk el, mert a te erőd belénk költözik, örökké éltet, és azt is, hogy akinek odaadsz minket, az meggyógyul és örökké fog élni. Általunk - általad. Milyen jó ez! Gyere, kedves... Gyere...” A lovag nem hallotta a virágok örvendező csacsogását, de mintha úgy látta volna, hogy amikor a leány valamelyik felé fordul, az szélesen elmosolyodik és kitarja felé leveleit. De lehet, hogy ezt csak a leány-alak, a napfény, a fiatalság tette.

A kötény lassan megtelt, a leány hazafele készült. Felegyenesedett, lesimította a ruháját, majd a lovag felé fordult és elmosolyodott. Nem lepődött meg, nem rezzent össze, hogy egy idegen férfi áll az út szélén, ráadásul páncélban, fegyverekkel. Várt. A kósza szél néha meglebbentette a bronzkoszorú egy-egy tincsét. A leány tiszta tekintete találkozott a lovag zavart pislogásával, s hogy kiségtse a férfit zavarából, felé biccentett és mosolya még szélesebb lett. A lovag először csak nyögött egyet, majd elővette minden udvariassági tudományát és megkérdezte:

- Mi a neved, szép leány?

- Airam - felelte még mindig mosolyogva. A lovag rajta felejtette a szemét, száját is eltátotta, mert a mosoly több volt, mint szép, Airam mosolyának ereje volt. A lovag nem tudta levenni róla a szemét, majd megrázta magát, pislogott néhányat, mintha egy rossz álmot - vagy egy

valószerűtlenül gyönyörű képet akarna elúzni szeme elől. „Legyünk tárgyilagosak!” figyelmeztette magát, „Ez egy ritka szép lány a faluból. Ilyen van. Nem tündér, nem jelenés. Valóságos. De ha csak állok itt és bámulom, mint a birka a friss fűvet, akkor nem tudok meg semmit. S a végén még ki is röhög.”

- Airam... - ízlelgette az idegen hangzású nevet - ez olyan messzire való név. Keleti. Jártam keleten többször is, ott mintha hallottam volna hasonlót. És mintha láttalak is volna... ott... Meg máshol is... Vagy azok mind csak hasonlítottak rád... Nem emlékszem, régen volt, más dolgunk volt... - A lovag elbizonytalanodott, tétován körülnézett, mintha a virágos mező, a napfény vagy a néha elröppenő madarak segíteni tudtak volna neki. A lovagból páncélos *ember* lett egy percre, s Airam nagyon megsajnálta. De még várt, mert a türelem hozza mindig a legszebb, legérettebb gyümölcsöket.

A lovag összeszedte magát, ismét a kemény, határozott, vagány és hetyke harcos volt. Ahogy kihúzta magát a nyeregben, felszikkasztott és megcsörrent a páncél. Kutatóan nézett Airamra.

- Jártál te keleten?! Láthattalak téged ott?!

- Sokféle jártam és járok a világban. Elmegyek ide is, oda is. Körülnézek, hogy mi a helyzet. Virágokat szedek a mezőkön, csokorba kötöm, vagy koszorúba fonom őket és odaadom az embereknek, akik meggyógyulnak tőle.

- Á, szóval olyan orvos-féle vagy..., sámán vagy varázsló?... - A lovag megint elbizonytalanodott, s ez már kezdte bosszantani. Túl sok bizonytalanság ilyen rövid idő alatt! Nem ismeri ezt a leányt itt! Pedig eddig, ha ránézett valakire, nagyjából meg tudta állapítani, kivel áll szemben. Pláne, ha még beszélt is vele! De ez itt... Airam... a neve... megfoghatatlan az egész lénye... lehet, hogy mégis szellem? Már csak az hiányozna! Ezen röhögnének csak igazán a haverok! A hős Rangob fényes nappal szellemekkel társalog! - még ha olyan szépek is, mint ez az Airam. Megfoghatatlan... nyugtalanító. Valahogyan ismerős... Nagyon ismerős... Legszívesebben odamennék hozzá és megcsipkedném a karját, hogy élő személy-e. De akkor biztosan elfutna és fellármázná az egész falut. Türelem, Rangob, majd látjuk. A végén úgymint kiderül. Kicsit előre hajolt a nyeregben, hogy jobban hallja a választ.

- Airam vagyok...

A lovag szóra nyitotta a száját, majd várt egy kicsit, de így is ingerülten sikeredett a hangja.

- Airam, persze, ez a neved... Ezt már mondtad!

- Nemcsak a nevem! *Airam: az minden!* - Hangját nem emelte fel, de az igazság kimondása erőt és határozottságot adott válaszában, s ez a hang túlszáguldott a lovagon, szerte az egész világba, majd visszatért s ismét tova szállt, hullámszerűen, énekelt: csengettyűk csipogása és orgonák bölcs bűgása volt benne. A világ megmozdult, nagyot lélegzett, friss energia járta át tagjait. Mert Airam: az valóban minden! Azonnal áttör mindenben, egyet kivéve: az emberi lélek alkotta páncélok. Ahhoz idő kell és törődés. Ezt tudta Airam is, ezért nem lepődött meg a lovag értetlenségén. Hiszen páncél borította.

- Mi az, hogy minden?! Nem értem! Egyenes választ adjál! Én nem szoktam rejtélyekhez! - a lovag szinte kiabált, szemöldökét felvonta, ettől homlokán ráncok jelentek meg s türelmes patakokként fogták fel az erőlködés apró cseppjeit. Az újra-türelmetlen hang átragadt a lóra is, mellső lábaival idegesen kaparni kezdte az utat, fejét fel-fel csapta, ilyenkor felnyihantott. A páncél újra megcsörrent, a nap fénye bántó szikrákat szórt.

- Airam: az minden! - ismételte a leány. - Airam nemcsak én vagyok. Airam ez a mező, a falu, a hegyek, az erdők, nádasok, folyók, a madarak, a vadak. És Airam - az emberek is, én is, te is, a gyűlölt királyod is! - A lovag összerándult a „királyod” szóra, arcára savanyú kifejezés ült, de nem szólt közbe. Airam nem látszott észrevenni a lovag reakcióját, zavartalanul folytatta. - Airam minden és mindenki, minden, ami szép, kedves, kívánatos. Nem vagyok szellem, sem boszorkány. A nevem valóban Airam, élő ember vagyok, aki tud örülni és néha szomorú. De egy kicsit több is: tudom az utat arrafele, ahova vágyódsz, meg tudom mutatni neked, merre találsz, amit keresel, amiért nincs nyugtad.

- Honnan tudod?... Kitől tanultad?... Vezess hozzá! Kérlek... - a lovag hangja elcsuklott, fejét lehajtotta. Nem akart gyengének látszani, nem akart kitérni egy idegen előtt, egy nő előtt!... mert... akkor mi lesz?... mit szól a világ... meg ez az idegen gyönyörű leány?...

- A tanító előtted áll. Most is éppen virágokat szedett, mert tudta, hogy jössz és meg akarsz gyógyulni. Neked szedtem a virágokat, Rangob lovag, s ha leszállsz a nyeregből, neked adom őket és megmutatom az utat a szeretetnek és a szépségnek: önmagadhoz. S erőt is adok hozzá, hogy meg tudj maradni ezen az úton.

Airam kísértelt az útra, megállt a lovas mellett és felnézett rá. Jobbját a lovasnak nyújtotta, hogy lesegítse a nyeregből. Rangob észre sem vette, hogy felcserélődtek a szerepek, s egy hölgy akarja lesegíteni őt... De már nem is volt jelentősége. Ennek sem és semminek, ami a világhoz tartozott. Mert Airam közelében megszűnik a való világ, kikapcsolódik, s bár tovább él minden - a ló az út szélén, a mező, a távoli tehéncorda, a gondolatok -, nem hat. Airam mellett csak az számít, amit ő tesz és mond, mert beléptek az ő világába, hogy a lovag meggyógyuljon.

A lovag elfogadta a meleg, puha kezet, s természetesnek vette azt az erőt is, amivel Airam lesegítette a földre.

- Tedd le a páncélot, Rangob, már nincs rá szükséged. Nyugodtan hagyd az út mellett, majd elviszi valaki. - A lovag úgy tett, ahogy mondták neki, automatikusan, mintha egy álmvilágban élne és mozogna. Airam ismét a kezét nyújtotta felé: - Menjünk, ülünk le a fűre és beszéljünk.

Kéz a kézben elindultak a mezőn, majd leültek egymás mellé. Airam lábait kényelmesen maga alá húzta, elrendezte a kötényt a virágokkal és tiszta szemeivel Rangobra nézett. A lovag ettől kissé zavarba jött, hirtelen nem tudta, mit kell most csinálni. Airam újra kiségette. Megkezdődött a vándorút a gyógyulás felé.

- Mindegyikünkben két világ lakozik - kezdte Airam a gyógyítást -, de mi csak az egyiket látjuk. Azt, ami a felszínen van. Természetesen, hiszen mi más látnánk a szemünkkel, mi más hallanánk a fülünkkel, s amikor megsimogatod egy leány arcát, a bőre simaságát érezted, meg persze egyebet is, de ez most nem fontos. - Airam mosolygott, Rangob elfordította a fejét, de így sem sikerült ellepleznie arcának enyhe pirosságát. Airam folytatta: - Mondom, nem ez a fontos. Hanem az, hogy amit az érzékeinkkel fogunk fel, az csupán a valónk egyik oldala: a felszín. „Ezek vagyunk mi!” mondják az emberek. És valóban olyanok vagyunk, amilyenek látnak, mert a másik világ, a valódi önmagunk, rejtve van a felületes szemlélő előtt, s gyakran sajátmagunk előtt is. Kiben nagyon mélyen, kiben kevésbé. Ezt a világot ritkán láthatja ember, s ritkán láthatjuk mi is, mert páncél fedi s ezen a páncélon néha még mi sem tudunk áttörni, hogy találkozzunk önmagunkkal.

- Érdekes... - Rangob elnézett valamire messzire. Nem nagyon értette, inkább érezte, amiről Airam beszél. Eszébe jutottak a nyugtalan éjszakák, a „Miért?”-ekkel teli hosszú utak, az akarás, a próbálkozások, s a belső hangok, amelyek néha mondtak neki valamit... Más, mint

az emberek, mást, mint a legjobb barátai. Irányítani próbálták, figyelmeztetni, terelni valamerre. Volt, amikor megértette a hangokat és úgy cselekedett, de legtöbbször ahogy jöttek, el is szálltak. Mert egyéb dolga volt. Mindig más dolga volt. A világgal kellett foglalkoznia, élnie kellett, szolgálni, menetelni, enni, aludni és simogatni... Élni... fáradság...

- Igen, mert a világ túl sokat követel tőlünk - Rangob hirtelen Airam felé fordult: Airam a gondolataira válaszolt! Mégiscsak varázsló?... Nem... Csak más, mint a többi... Ez jó... Rangob lecsendesedett, Airam folytatta: - és túl mást, mint amilyenek vagyunk. Néha előfordult veled is, amikor nagyon elfáradtál, amikor elég volt mindenből és mindenkiből, hogy ledobtad a világ ellen védő páncélot. Néhány percre védtelen lettél, s megláttad az igazi önmagadat. Azt, amelyet keresel, amely élni szeretne, a napfényen sétálni, rugdosni az avart az őszi erdőben, a szikrázó téli nap alatt kacagva belefeküdni a lélek-fehér hóba és odatartani arcát a langyos tavaszi esőnek. Hogy még fehérebb, még tisztább legyen! „Meztelen” voltál. S ugye nem is akartad elhinni, hogy ez mind te vagy!

- Volt néha ilyen, valóban... Honnan tudod?... - Airam nem szólt, csak elmosolyodott. - Mindegy - folytatta Rangob, mintha csak önmagának beszélne, s valóban önmagának szólt a mondandója. - Szép dolgokat láttam, vágyakat, törekvéseket, nagyon mást. Olyannyira mást, hogy irreálisnak tűnt az egész, a képzelet játékanak. Egy pillanat alatt elszállt, elfelejtettem, s most már alig emlékszem rá. Egy-egy ilyen látomás után, „magamhoz térve”, néztem magamat a homályos óntükrökben, dörzsöltem az arcomat, a kezeimet, néztem a durva, szőrös bőrt, a koszos, letöredezett körmöket, a szögletes arcot, az erős, csontos testet. Nem ilyet láttam akkor ott belül. S akkor elkeseredtem, mert a „Miért?”-ek mellé felsorakoztak a „Hogyan?”-ok, meg az „Akarom!”. De ezek szavak maradtak, mert az akarat kevésnek bizonyult. - Rangob elhallgatott, lehajtotta a fejét, kezével tétován tépdeste a füvet.

- Megértelek. - szólt csendesen Airam.

- Nem emlékszem... - Rangob felemelte a fejét, elnézett a falu fele, szemét összehúzta, mert a lemenő nap most bukkant elő a dombok mögül. Homályos emlékek ébredtek benne, kissé elmosolyodott, inkább kesernyésen, mint jókedvvel, aprót biccentett, mintha megtalálta volna valamire a választ. Fejét nem fordította el a naptól, úgy kérdezte: - Milyenek vagyunk ott belül? Te biztosan tudod, Airam. Te nagyon okos vagy, mindent tudsz... - Rangob Airam felé fordult, feszült arccal, várakozóan nézett rá.

- Tudom, természetesen - felelte Airam vidáman, majd kivett kötényéből egy kis kék virágot és Rangob felé nyújtotta. A lovag óvatosan kezébe vette, forgatta, nézegette. Végül meg is szagolta, hiszen a virágokat általában megszagolják. Ösztönösen tette, nem is figyelt magára. Majd felnézett s látta Airam szemeit, arcát, s egy pillanatra a gondolatait is. „Mint ez a virág!” gondolta Rangob. Airam még várt egy kicsit, majd mondta tovább:

- Puhák, kedvesek, okosak, bölcssek, alázatosak, gyönyörűek vagyunk a felszín alatt. Nem evilágiak! A szemünk tiszta, fénytel teli, amelyből bőven jutna mindenkinek. Ajkunk mosolyog, s ha szólunk, belerendül a világ, homlokunkon ott a bizonyosság önmagunkról, arcunk ember által soha ilyen szépre nem formálható ékszer, bőrünk meleg bársony, védőn rugalmas. Illata nem vetekszik a legfinomabb illatszerekével sem. Testünk a harmónia, a nyugalom, az egyensúly otthona. Mozdulataink egy-egy kecses tánc, lépteink lebegés, életünk örök tanúságtétel a szépség mellett, létünk végtelen gyönyör. Életünk forrása soha ki nem apad, mert az is végtelen, s egymást tápláljuk vele, hogy a szebb még szebb, a tökéletes még tökéletesebb, az erősebb még erősebb legyen.

Végtelen szeretet, erő és szépség! Ezek vagyunk mi, emberek! Nem is lehetünk mások, mert ilyenné formáltak minket, s ha ki akarnánk dobni mindent, ami bennünk van, semmivé válnánk, mert az Életnek ez a három összetevője teljesen kitölti belsőnket!

Szeretet, erő és szépség...

Airam elmélázott, elvette Rangob kezéből a virágot, megsimogatta kék szirmaikat.

- Ilyenek vagyunk a *páncél alatt* mindannyian! S mi ezt a sok isteni szépséget fedjük be durva, kemény, darabos anyaggal, hogy élni tudjunk a világban. S ezáltal kissé meg is halunk és velünk halódik a világ is. A páncél soha nem méretes, mindig vág, bök, dörzsöl valahol, láthatatlan, de nagyon is fájó sebeket okoz, amelyeket nagyon nehéz meggyógyítani. A páncél külseje tele van hegyes tüskékkel, hogy aki közelít felénk, még kellő távolságban megálljon, mert ha közel engedjük magunkhoz, a páncél alá talál nézni és meglátja a szépet, az örököt: az Életet! S ezt nem lehet megengedni, mert a páncél alatti világ védtelen a való világgal szemben, azt a világ könnyedén darabokra tépi, felfalja s ha még marad belőle valami, a szemétdombra hajítja a világ, ahol éhes kutyák osztoznak rajta.

Tudom, kell a páncél, pedig a tüskék befele is szúrnak. Merő seb vagyunk tőlük. De ezt sem látja senki, mert a páncél eltakarja. Mi pedig túrjuk a sebeket, elviseljük őket: ahogy tudjuk, ápoljuk őket: ha tudjuk. S egy idő után megkeményedik a valódi önmagunk bársony-bőre, mert a tüskék ellen védekezni kell. Kialakul egy újabb kemény réteg a külső alatt, s akkor már nem böknek úgy a befele is szűrő tüskék. Azután - hogy az új páncél alatti világunk védekezzen a durva anyag ellen - lesz egy harmadik réteg, negyedik, meg a többiek alatta. Egészen a szívünkig. A végén a szívünk megkövesedik, a test élettelen páncél-tömeggé válik, a lélek elszökik, mert itt nincs hazája, s mi beszélő, mozgó, érzéktelen kőszoborrá válunk.

- Ez a dolgok rendje - mondta Rangob természetesen.

- Nem! - Airam szinte kiabált, arca kipirult, szemeiben könnyek csillogtak. - Nem... nem... - Megrázta a fejét, a bronzkoszorú táncot járt, majd elpihent. Airam folytatta, monoton hangon, mintha leckét mondana fel:

- De mégis... Sok esetben ez történik. Fokozatosan meghal a szép, amiről esetleg soha senki nem is tudott, még talán az sem, akiben megvolt, aki hordozta. Néha viszont nem hal meg, hanem megnyilvánul. És akkor a világ csodálkozik: nem érti, ki ez, mi ez, miféle ember? Mint a barátaid néha. Amikor más voltál. Emlékszel, még félték is tőled - félték a széptől, mert addig soha nem találkoztak vele! Ugye emlékszel, hogy a barátaiddal sohasem voltatok igazán közel egymáshoz. A láthatatlan pajzs - rajtad is, rajtuk is. Ugye emlékszel a kiábrándultságra és a kérdésre az éjszaka csendjében: „Mi lesz ebből az egészből?!” Éreztél valamit, homályosan, úttalanul, alig-reménnyel.

Rangob Airam igaz mondataira fejbőlintásokkal válaszolt: így történt minden. Most viszont érezte a lehetőséget: ennek a tudós lánynak a segítségével eltalálhat az útra - önmagához. Talán még élheti is azt a világot.

- Ki vagy te... Airam?... - Rangob várakozóan nézett Airamra, mintha az élete függne a választól. S valahogy így is volt.

- Én a te belső világod, vagyok, Rangob. Mindaz, amit elmondtam, megmutattam neked. Ha rám nézel, magadat látod, mért én - te vagyok. Szépnek látsz, mert te is szép vagy, szép a lelked, a vágyaid, törekvéseid. Finomak az érzéseid, nemesek a gondolataid, ezért én is finom és nemes vagyok. Amikor érzed az illatomat, a te világod illatát érzed. Bőröm puhasága a te bőröd puhasága. Minden, ami én vagyok, az te vagy! Olyannyira, hogy én önállóan nem is létezem, nem létezhetek, s addig élek, amíg te élsz, addig énekelek, amíg te énekelsz.

- Hogyan lehetséges... ez?... - a századszor feltett kérdés újra elhangzott. - Hiszen te élő ember vagy! Mondtad! És fogtam a kezéd, hozzám ért a hajad. Istenem, micsoda nyomorúság! - tört ki a lovagból a szenvedély. - Ha elmegyek, te itt maradsz, vagy ha velem jössz, külön lovon lovagolsz. Miért játszol velem, Airam?! Miért mutattad meg, ami te vagy, ha utána mindez semmivé válik?! Mi az, hogy a te illatod az enyém?!

- Nem játszom veled, Rangob - felelte Airam nagyon komolyan. - Mi együtt megyünk tovább, egy lovon fogunk lovagolni. Mondtam: én nem létezhetek nélküled, te pedig nem tudsz lerázni, ha akarnál sem. - Airam elmosolyodott, megfogta Rangob remegő kezét, úgy folytatta: - Élő ember vagyok, mert testet öltöttem, hogy meg tudjalak gyógyítani. Hogy megmutassam neked saját magadat, azt a magadat, amely a világ felé növesztett páncél alatt van. Én a gondolataidból születtem s hamarosan visszatérek oda. Így leszünk egyek, sokkal teljesebben, mintha akár a szerelmem lennél. Amint egy kis rés nyílik a páncélon, megrepedezik az egész, s könnyű lesz együtt darabokra törni és eldobni. Akkor én visszatérek a helyemre és érezni fogod mindazt az örömet, szépséget és erőt, amelyet a felszínre engedett belső világunk ad nekünk és másoknak is. Érezni fogod az illatot, a hajam selymét, a kezemet... Látni fogsz úgy, ahogy most nem láthatsz. Engem te teremtettél, Rangob. Ezért olyan vagyok, amilyenek teremtettél, amilyen magad vagy. Tudom, hihetetlen, amit mondok, de nézz rám, érints meg és higgy nekem - higgy magadnak. Higgy magadban, Rangob!

A lovag egyre erősebben szorította Airam kezét, fejét lehajtotta, nehéz könnycseppek gördültek alá borostás arcán.

- Nem akarlak elveszíteni, Airam! - suttogta. Airam kezét az arcához szorította, mintha attól tartana, hogy a hús-vér lény látomássá válik és szertefoszlik. - Érezni akarlak ezután is, nézni, hallgatni, együtt szedni a virágokat. Nézd csak ott oldalt - Rangob könnyáztatta szeméin keresztül úgy látta, mintha az egyik kis sárga virág intene neki, szólni akarna hozzá. Elengedte Airam kezét, ruhája ujjával megtörölte a szemét és újra a virágra nézett. Az pedig valóban felé intett, pici szájával elmosolyodott, s csilingelve megszólalt: „Gyere csak közelebb, Rangob lovag! Mondani szeretnék valamit!” Rangob egyszeriben megfélekedezett Airamról, letérdelt a fűbe, közelebb hajolt a virághoz, hogy jól hallja, amit az mondani fog. „Én ismerem Airamot, lovag úr, jobban, mint itt mellettem a fűvet, mert Airam az én testvérem. Szeret engem, becéz engem és minden virágot a mezőn. Ezért mindenki szereti. Szóval, ma reggel Airam eljött hozzánk, és azt mondta nekünk: „Nagy nap lesz ez a mai. Eljön hozzánk Rangob lovag és mi meggyógyítjuk, összetörjük a buta páncélt s én visszatérek öbelé. De ehhez szükségem van a ti segítségetekre is.” „Segítünk, segítünk!” ujjongtak kórusban, mert szerették Airamot. „Mit kell csinálnunk, Airam?” „Semmi különös, csak szépek legyetek, mosolyogjatok és beszélgetsetek Rangobbal, hogy amíg ti szóval tartjátok, le tudjam tépkedni róla azt a sok rondaságot. Mert egyébként nem engedné. Tudjátok, ilyenek az emberek...” „Megtesszük! Megtesszük!” csilingeltük kórusban. Hát így történt. Jól átvertünk, ugye?!” A kis virág vidáman felkacagott, szirmait jobbra-balra illegette, s szinte táncra perdült örömeiben.

Rangob nem csodálkozott, hogy egy virág szól hozzá és még megbántást sem érzett az „átverés” miatt. Nézte a virágot, nézte a többit, a mezőt, a hegyeket, a felhőket az égen. Milyen mások, pedig mégis ugyan azok. Mások... Rangob észrevette az Életet. Mindenben és mindenütt, értette az Életet, érezte az Életet: hangokat hallott, amiket előtte csak nagyon ritkán, mozgást vett észre ott, ahol előtte holt anyagot látott. Mi előtt?... Nem tudta, nem emlékezett. De ez nem is volt lényeges, már nem törődött az „azelőtt”-tel. Újra ránézett a kis sárga virágra, nagy kezét óvatosan felé közelítette és megsimogatta. A virág kihúzta magát és boldogan csiripelte: „Megérintett, megsimogatott, szeret! Én is szeretlek, *Airam Rangob!* Mindenki szeret, ugye - kiáltotta a többieknek - ti is szeretitek?!” S akkor megszólalt a Világ

és erős, meleg hangon azt mondta: „Szeretünk, Airam Rangob! A miénk vagy s mi a tied vagyunk. Értünk téged és most már te is értesz minket. Látunk téged s te is látsz minket. Hallunk és érzünk téged, mert te is hallasz minket és érzed az életünk. Visszatértél hozzánk és mi hozzád!

Egyek vagyunk, Airam Rangob! Erősek vagyunk, s ez az erő a tied is. A világ ezután már nem árthat neked, mert nagyon erős lettél. Megnyilvánult a belső erőd, nem takarja semmi, nem szükséges páncél, védőfal, amely újra befedné, hatástalanítaná azt. Az erőd végtelen, minthogy a miénk is az. Napok milliói, csillagrendszerek milliárdjai, életek végtelensége táplálja folyamatosan és kiapadhatatlanul. Az egész világ a tiéd, Airam Rangob, mert visszatértél hozzánk, befogadtál minket és mi befogadtunk téged.

Ne félj senkitől és semmitől, mert mi - a végtelen világ - veled vagyunk, nem feledkezünk meg rólad, s tudjuk, te sem fogsz soha megfeledkezni rólunk. Minden kölcsönös, minden egységes, minden egyensúlyba jött. Az egybeillő kapcsok megtalálták egymást és összekapcsolódtak, a fogaskerekek forognak, áramoltatják a szeretetet, erőt és szépséget mindenfele: a napfényes Földekre éppen úgy, mint a sötét űrben bolyongó anyagfelhők közé. S tudd meg, Airam Rangob: a dermedt anyag ott a jéghideg űrben csak alszik! De az erők - a te erőd is! - melegével felébreszti, életet lehel bele, s a gázfelhők nagyot ásítanak a milliárd éves álmuk után, kinyújtózkodnak, egymásnak adják a kezüket és boldog-örült körtáncba kezdenek. Ünnepelik az ébredést! A tánc nekik az Élet tánca: csillagok születnek belőle, bolygók és azokon további életek, amelyek a világunk részei lesznek, s erejükkel tovább növelik a közös erőnket. Végtelen folyamat, végtelen körforgás, végtelen növekedés... Végtelen Teremtés. S ennek most már te is része vagy, Airam Rangob!

Használd erődöt arra, amire mi is használjuk a miénket: szilárdan megállni a világban és okosan élni, hogy te is gyógyíthass, mint ahogy Airam tette a mi segítségünkkel.”

A Világ hangja elhallgatott, de Rangob tudta, ezután bármikor beszélhet bárkivel, mert része lett a Mindenségnek. Rangob még mindig a fűvön térdelt, ki tudja, mióta, de nem érzett fáradságot. A kis sárga virág lehunyta szemeit, talán elfáradt közvetíteni az üzenetet a végtelenből a végtelenről. Rangob lehajolt hozzá és gyengéden megcsókolta. S akkor úgy érezte, megáll vele az élet: ajkain Airam ajkát érezte, lehelete Airam lehelet volt, illata Airam illata volt. „Mi egyek vagyunk... jobban, mint az valaha is a földön lehetséges lett volna...” - hallotta Airam hangját valahonnan önmagából s érezte Airamot a maga teljességében, jobban, mint az valaha is a földön lehetséges lett volna.

Rangob felnézett. A virágos rét ott énekelt előtte, látta minden egyes virág, minden egyes fűszál parányi életét. A sok kedves hang egybeolvadt a szél zúgásával, a fű között dolguk után siető bogarak fáradt gondolataival. A madarak híreket csipantottak neki távoli tájakról, a hegyek hívták: gyere, itt van csak az igazi élet! Fenn a magasban, a havas csúcsok között. De hívták a falu házai, a hátsó udvarok kerítései és a kiskacsák a patak partján. Hívta az egész világ, örültek, hogy eggyel többen lettek, hogy erősebbek lettek. Ünnepeltek: meleggel, szeretettel, bátorítással - önmagukkal.

Rangob körülnézett, mint aki hosszú, szép álomból ébred és ezért nem is nagyon akarózik neki felébredni. Airam nem volt sehol. Egy futó pillanatra átvillant rajta: „Elment!”, de ez el is múlt, olyan gyorsan, ahogy jött, mert Airam újra szólt, s ő újra érezte a kedves lényt. „Menjünk” mondta Airam. „A napnak még nincs vége. Van még valami, ami rád - ránk - vár. A Világ készítette neked, mert az élethez teljesség kell, s erőnk csak akkor tud igazán hatni, ha ez a teljesség létrejön. Menjünk be a faluba, mielőtt beesteledik.”

Rangob kísértelt az út szélére. A virágok, amelyeket Airam szedett, a páncélja mellé voltak téve. Valaki csokorba kötötte őket, háncsfonattal díszítve. Rangob lova az út szélén legelészett, s amikor gazdája közeledett, felnézett rá s azt mondta: „Isten hozott!” Rangob arcát a ló fejéhez szorította s ismét hallotta a Világ hangjait: „Isten hozott! Ugye milyen jó együtt! Isten hozott!” Majd felvette a virágcsokrot és intett a lovának.

A délutáni napot betakarta a völgy párája, a hegyek már alig látszóttak, s mező is aludni készült, amikor elindultak a falu felé. Ló és lovasa, egymás mellett, lépésben, egymás kezét fogva. Rangob világában Airam énekelt, csacsogott és többször, minden átmenet nélkül felkiáltott: „Olyan boldog vagyok!” S Rangob valóban boldog volt, már el is felejtette, amit Airam korábban mondott az élet teljességéről, ami a faluban vár rájuk.

A fényes szürkületben csillogott a faluszéli mező. Ezen is virágok nőttek, tarkán, vadul, hívogatón. A virágok között - közel az úthoz és a falu szélső házaihoz - a lovag mozgást vett észre. Valaki járkált, sétált a virágok között, néha lehajolt, majd tovább lépett. Innen még nem látszott tisztán, kiféle-miféle, mert a szürkület lassan sötétségbe omlott.

Lejtőn lefele könnyű volt az út, a messzi-alak virágszedő leánnyá változott. Rangob megállt és csendben várakozott. A leány el volt merülve kedves munkájában, nem akarta megzavarni. „Biztos az asztalra szedi” - gondolta. A leány háttal állt neki, csak egyszerű sötét ruháját láthatta, meg a derekára kötött fehér kötény csücskét, amelynek hatalmas-széles zsebébe a virágokat tette. Láta derékig érő melegbarna haját is, amely az estében fekete bársonyként omlott a leány hátára.

A kötény lassan megtelt, a leány hazafele készült. Felegyenesedett, lesimította a ruháját, majd a lovag felé fordult és elmosolyodott. Nem lepődött meg, nem rezzent össze, hogy egy idegen férfit lát az út szélén, ráadásul este, sötétben. Rangob megkövülten állt.

- Airam?... - alig hallható suttogás. Többre nem futotta az erejéből. Térdre esett, kezeit a leány felé nyújtotta. Azt nem is hallotta, amikor megszólalt benne egy pajkos hang: „Hát persze, hogy Airam! Azt hitted, be akarlak csapni?! Az életet teljesen kell élni. Mondtam. De nem tudom, néha hova figyelsz?! Na mindegy, ez se lát, se hall!”

A leány kísértelt az útra és megállt Rangob mellett. Jobbját a lovagnak nyújtotta, hogy felsegítse.

Keze meleg volt és puha - Airam keze. Szeme nagy és tiszta - Airam szeme. A haja, a termete, mindene - Airam!

- Airam?... - Rangob elengedte a leány kezét és tétován a feje felé tapogatózott, megérintette a halántékát, mintha elméje épségét vizsgálná. Belülről halk, csengő kacagást hallott, majd az is elhalt, mintha nem illenék a pajkos nevetés ehhez a komoly szituációhoz.

- Igen, Airam - felelte a leány.

- Ezt neked szedtem - füllentette Rangob kissé magához térve és nyújtotta a csokrot. Airam elvette, rámosolygott és azt mondta:

- Segíts összeszedni az én virágaimat is, és menjünk. Késő van.

- Késő van... - visszhangozta Rangob. - Este van... Airam... Airam...

A friss virágokat csokorba kötötték, elosztották egymás között és kéz a kézben elindultak a falu felé.

ÁLMOK

Hogyan lehet túlélni egy olyan nagy veszteséget, amikor hiába ment el, akit szerettél, a való életben minden és mindenki Rá emlékeztet? Amikor mindenben és mindenkiben újra és újra Ő kel életre? Amikor nincs perc, pillanat, hogy ne hallanád, ne látnád, hogy ne éreznéd az illatát?

Koncentrálj az álmokra! Ott megtalálod Őt.

Valahol

Valahol létezel, valahol én is
valamit kérdezel, valamit én is
néha vágy van benne, néha remény is

valahol
valamit
te is
én is...

Köszönetek

Köszönöm, Uram, hogy velem voltál
Köszönöm, Uram, hogy erőt adtál
Köszönöm, Uram, hogy megtartottál
Köszönöm, Uram, hogy rám hajoltál
Köszönöm, Uram, hogy betakartál
Köszönöm, Uram, hogy elaltattál
Köszönöm, Uram, hogy álmot adtál

* * *

Köszönöm, Uram a fákat, melyek árnyékában megpihen
Köszönöm, Uram a szelet, mely meglebbenti drága haját
Köszönöm, Uram a holdat, melynek fénye megcsillan áldott szemeim
Köszönöm, Uram a csillagokat, melyekre nézve, lelke messze jár
Köszönöm, Uram a napot, melynek fénye átmelegíti a szívét
Köszönöm, Uram a vizet, melyet ajkához emel, ha megszomjazik
Köszönöm, Uram a földet, amelyen jár
Köszönöm, Uram a fűvet, amely nem hajlik meg léptei alatt
Köszönöm, Uram a madarakat, akikkel beszélget, ha egyedül van
Köszönöm, Uram a levegőt, amely élteti Őt
Köszönöm, Uram a Lelkedet, melyet Neki adtál s ő odaadta nekem
Köszönöm, Uram az illatokat, melyek megédesítik a testét
Köszönöm, Uram a kezeit, amelyeket megfoghatok

Köszönöm, Uram az Éj-bársonyt
Köszönöm, Uram a hangját, amely halk, simogató és világokat hoz elém
Köszönöm, Uram a szemeit, ajkát, fülét, nyakát, mindenét, melyekre nincs szó, olyan
gyönyörűek és mélyek
Köszönöm, Uram, hogy amikor azt mondom Neki: *Drága Kicsi Angyal*, akkor mosolyog
Köszönöm, Uram Őt.

Régi dicséret

Légy velem, Uram, ha közel az éjjel,
hogyan megküzdhessek a sötétrel!
Elcsüggedt kezem égre emelem,
könyörgöm Hozzád: Uram, légy velem...

Két éve Húsvét előtt Bach Máté passióját hallgattuk a templomban CD-ről. Kevesen voltunk, csak a zenére figyeltünk. S a zenéből áradó erő egyszer csak átvitt egy másik világba, önmagam mélyére, ahol szem- és fültanúja voltam egy ősi szertartásnak: egy, az életét összekötni szándékozó pár Istennek ajánlásának, majd megáldásának. Az áldást a fiú apja kérte a durván faragott kőoltár előtt az Úrtól. Amikor a szavak elhangzottak, az atya kézenfogta a fiatal párt s együtt mentek ki a templomból, mint Isten új gyermekei.

Atyai áldás

Urunk, Jézus Krisztus!
Eléd járultunk gyermekeiddel, akik még két lélek és két szív, de szeretnének egyek lenni.
Ártatlanok és őszinték, s a boldogságot keresik életükben.
Szeretnek és követni akarnak Téged, Uram.
Tudom, Uram, hogy kegyelmed az erejük, amely megtartja őket életük nehéz időszakában is.
Tudom, Uram, hogy minden nap és minden percben figyelsz rájuk.
Köszönöm, Uram, áldásaidat, törődésedet, szeretetedet. Köszönöm, hogy előbb szeretted őket, mint ők szerettek Téged.
Köszönöm, Urunk, Jézus, hogy elfogadod és megáldod őket.
Az Atya, Fiú és Szentlélek nevében.
Amen

Mese a szegény emberről, aki igazgyöngyöt talált

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy nagy kerek erdő és az erdő közepén egy fából épített takaros kis kunyhó. Ebben lakott egy szegény ember csendben, békében, szeretetben. Járt az erdőt, beszélgetett az állatokkal, meghallgatta, hogy mit mondanak a bokrok és a fák, s a szél zúgásából a messzi földek híreiről is értesült. Ügyes kezű volt a szegény ember, Isten meleg szívvel és nagyszerű tehetséggel áldotta meg. Felismerte a fában a lelket, a kőben a szépet, s olyan gyönyörűséges dolgokat készített-faragott, hogy csodájára járt az egész világ. Mindenki szerette, az erdő lakói mindennapi vendégei voltak, de ő mégis magányos volt, mert nem volt társa.

Gyakran bejárt az erdőszéli faluba, vitte portékáit a vásárba, házakhoz vagy csak úgy; asztalokat, székeket, mindenféle bútorokat, cifra faragványokat. Kedvében járt fiatalnak és öregnek, portékáival megörvendezettett kicsiket és nagyokat egyaránt.

Történt egyszer, hogy egy hosszú nap után estefelé, amint ment haza a szegény ember, látta, hogy a falu szélén gyerekek játszanak. Színes üveggolyókat dobáltak, kicsiket, nagyobbakat, kereket, tojás alakút, kinek milyen volt. Aki a legmesszebbre tudta gurítani, az lett a győztes. Gurultak a golyók, melyik messzebb, melyik közelebb; a lemenő nap átsütött rajtuk, szivárvány-fényt szórva az izgalomtól kipirult kis arcokra.

Megállt a szegény ember, kissé távolabb a gyerekektől, és figyelte játékukat: együtt örült a győztesekkel, együtt szomorkodott a vesztesekkel.

Amikor mindenki elgurította a saját kis golyóját, nagy sivalkodással odaszaladtak megnézni az eredményt. Lehajoltak, komolyan tanulmányozták a golyók helyzetét, körbejárták őket, hogy biztosan megállapítható legyen: ki a győztes. Egyszer csak az egyik gyerek felkiáltott:

- Új golyót találtam! Új golyót találtam! - s túl a legmesszebbre gurult golyón, felszedett a földről egy szürkés-barnás földdarabot. A többiek körésereglettek, de a lelkesedést hamarosan csalódás váltotta fel. Körbeadták a szerzeményt, nézegették, vakargatták, dörzsölgették, hátha előbukkan a csillogó üveg, de mindhiába, az maradt csak szürke és piszkos, amint volt.

- Nem ér ez semmit! – mondott véleményét az egyik és még legyintett is hozzá.

- Lehet, hogy nem is üveg, hanem csak egy darab kő - így a másik. Végül ledobták a földre, s a szélén álló odébbbrúgta, úgyhogy a kis szürke földdarab belegurult az útszéli tócsába. A gyerekek visszatértek a játékhoz, és már el is feledték a furcsa felfedezésüket.

Látta mindezt a szegény ember, s mivel nagy szíve volt és messze látó lelke, tudta, hogy a sár kemény kérge mögött mindig valami szép és nemes dolog rejlik.

Odaballagott a tócsához, óvatosan felemelte a golyót, s érezte, hogy a kéreg vastag és érdes. Nézegette ő is, forgatta a kezében, és láss csodát!, ahogy az ide-oda gurult a szegény ember tenyerén, a sárkéreg apró repedésein át megcsillant a napsugár és az egyre gyengülő napfényt ezerszeresen verte vissza. Átmelegedett a szegény ember szíve, mert érezte, hogy kincset talált: a sár mögött igazgyöngy lapul. „Majd otthon letisztítom.” - gondolta s óvatosan kabátzsebébe csúsztatta a gyöngyöt.

Este volt már, mire hazaért. Az erdő elcsendesedett, a szél megbújt az öreg fák odvában. Lámpát gyújtott a szegény ember, tiszta terítőt tett az asztalra, szerzeményét kitette az asztal közepére és vacsorát készített magának. Vacsora után a lámpa fényénél alaposabban megnézte a kis szürke golyót, kapargatta a kemény kérget, de teljesen megtisztítani nem tudta.

Későre járt, a szegény ember fáradt volt az egész napi gyaloglástól, lefeküdni készült. „Holnap, napvilágnál talán sikerrel járok.” - gondolta. Visszatette a gyöngyöt asztal közepére, s kicsit szomorú volt, mert érezte, hogy a kis gyöngy is szomorú, ott belül, a szíve mélyén. Vigasztalta is azonnal, eképpen:

*Gyöngyöm, Gyöngyöm, drága Gyöngyöm,
Gyöngy-orcádról hol az öröm?
Homlokodon mér' van ború,
Két gyöngy-szemed mér' szomorú?
Babusgatlak, szeretgetlek,
Minden szépet eléd teszek...*

*Aludj, aludj, drága Gyöngyöm,
Gyöngy-orcádon lesz majd öröm
Múlik az éj, elszáll a rossz,
Holnapra már ragyogni fogsz!*

A szegény ember eloltotta a lámpást és nyugodt, békés álomba merült. Tudta, hogy ma történt valami, és ami történt, az jó.

A kis gyöngy szíve pedig, ahogy hallgatta a szegény ember vigasztaló szavait, megtelt meleggel, reménnyel és boldogsággal. A szegény ember már aludt, amikor a kis gyöngy elkezdett sírni, könnyei végigfolytak a megkeményedett kérgen és elolvasztották azt. A sár lassan lefolyt a terítőre, de nem piszkította be, mert azonnal eltűnt a semmibe, mintha nem is lett volna. S mire a kis gyöngy könnyei elapadtak, már semmi nem volt hajdani börtönéből, csak a hótiszta terítő és a földöntúli ragyogás, amely tiszta lelkéből fakadt, s betöltötte az erdei gunyhó kis szobáját, és tündér-fényt vetett a békésen alvó szegény ember arcára.

Hogyan lett az igazgyöngyből gyöngyvirág?

Úgy, Kedvesem, hogy Isten egyszer régen lejött a földre körülnézni, és eljátszogatott a szép igazgyöngyökkel (mert Isten nagyon kedves, vidám és játékos valaki, nem olyan öreg, nagyszakállú, mogorva alak, ahogyan ábrázolják!). Becézgette, fényesítgette őket, kérdezgette, hogy érzik magukat a földön, de a gyöngyök bizony nem feleltek semmit. Isten gondolkodott egy kicsit, hogy mi lehet ennek a nagy hallgatásnak az oka, s hamarosan rájött: a gyöngyök azért nem szólnak, mert ők csak egyszerű kis gyöngyök, akik nem tudnak növekedni, felmelegedni, mosolyogni, s beszélni sem, mert nincs bennük élet. Fogta hát Isten a gyöngyöket, rájuk emelte szelíd szeméit, életet lehelt beléjük, hogy érezni tudjanak. Majd szétszórta őket a földön és azt mondta nekik: „Szaporodjatok és sokasodjatok! Borítsátok be fényetekkel a mezőket, melegítsétek fel tüzetekkel az emberek szívét, gyönyörködjenek bennetek, szeressen titeket minden élő, erdő-mező vadjai, az ég madarai és az emberek az egész földön.” A gyöngyök pedig jó földbe hullottak, ott gyökeret eresztettek, s minden gyöngyből egy-egy szép gyöngyvirág lett Isten és az egész világ öröme. Isten – látván, hogy milyen szépséget alkotott – örömeiben táncraperdült és így énekelt:

*Örülök, ha ragyog a nap
Örülök, ha felhő-borús
Hegyek csúcsa köd-koszorús.
Édes-kedves szép világ,
Gyöngyből lesz a gyöngyvirág!*

*Villám csapkod, ég morajlik
Dörgő hangja messze hallik
Záporosó, szivárvány
Eső után csalogány
Édes-kedves szép világ,
Gyöngyből lesz a gyöngyvirág!*

A gyöngyvirágok Vele énekeltek, csilingelve táncoltak és olyan szépen mosolyogtak, ahogy csak Isten boldog teremtményei tudnak mosolyogni.

Így teremtette Isten a gyöngyvirágot.

Szép kis virág hajladozzál...

Szép kis virág hajladozzál
A világnak kedves't adjál
Örömet, bánatodat
A világnak mind odadjad.
Deli legény gomblyukában
Ünnepkori cser-vázában
Lakodalmon, temetésen
Mosolyogjál illón-szépen.

Hogyha szíved bánat nyomja
Hogyha lelked bú szorítja
Ha úgy érzed, mind' elveszett
Akkor is nyisd szép szemedet
Könnny-szárító nap eljővel
Szomor után boldog közel.

Szép kis virág hajladozzál
A világnak mézet adjál
Virág-ajkon csengő nóta
Harmat illan madár szóra.

Templom-harang, nádas-rétek
Virág van ott, van, temérdek
De Tégedet mindből látom,
Kis virágom, legszebb álmom!

A Hegy

Édes szellő jött a hegyekből és
elhozta a lombok suttogását
elhozta a jázmin illatát
a madarak dalát és a csendet.
Elhozta a hó tiszta illatát is,
a nap ragyogó fényét
a források habjait
a gyerekek énekét

az avar pihenését
az óvatos lépteket
a reményt és a szeretetet.

Édes szellő jött a hegyek felől
és elhozta hozzám a legöregebb Hegyet.

Amikor a Hegy megérkezett,
leült mellém a székre
és beszélgettünk,

mint minden este,
amikor a nap már elbújt
s az első csillagok félénken pislogtak
a tiszta-kék égen.

Az öreg Hegy sokat mesélt nekem
erőssé tett és bölcsé
mert a tudás erő
a látás bölcsesség.
Lassan mesélt, hogy megértsem
és néha képeket is mutatott
eleveneket, szépeket
illatokkal, dalokkal teli képeket.

Az öreg Hegy mesélt az emberekről is,
akik nála laktak
énekelt a dalaikból
amelyek az Életről szóltak
elmondta a vágyaikat
amelyek erősek voltak
és csak álmok maradtak.

Mutatott árnyakat
mutatott fényt
elsóhajtotta az öreg fák lélegzetét
és a sűrűben lakó madarak csipogását.

S amikor a világ sötétbe burkolózott
s csak a csillagok lesték kíváncsian
a Hegy szavait,
felállt, szólította a Szelet
felült a hátára és énekelt neki:

*„Édes Szellő, kedves Szellő,
világokon átrepülő,
későre jár, éji idő,
szaladj velem, szaladj, Szellő!”*

A Szél pedig elmosolyodott,
kitárta szárnyait,
felröppent a magasba
s vendégemet visszavitte a társai közé.
Mert várták, szerették és tisztelték
a bölcs öreg Hegyet.

Én visszaültem a székre
és vártam a másnap estét,
amikor a Szél újra elhozza őt,
hogy beszélgessünk.

Gyertek...

Gyertek, menjünk fel a világ legmagasabb hegyére,
s tartsuk oda arcunkat a szélnek, hogy
megtisztítson minden rossztól,
amely ránk ragadt.

Gyertek, menjünk el a mezőre,
s érintsük meg kezünkkel a harmatos fűvet,
hogy megtisztítson minden rossztól,
amely ránk ragadt.

Gyertek, menjünk el a legmélyebb barlang mélyére,
s tartsuk oda lelkünket a csendnek, hogy
megtisztítson minden rossztól,
amely ránk ragadt.

Gyertek, fogjuk meg egymás kezét szorosan,
s adjuk oda szívünket egymásnak,
hogy boldogok legyünk.

Dal az életről

Néha nehéz, néha könnyebb,
néha mosoly, néha könnyek,
néha megbocsátás, néha ítélet,
néha csüggedés, néha remények.
Az Élet az, mely nyomomba' jár
ha megállok, ő is megáll
s vár, hogy induljak már, mert nincs idő
ott van mögöttem a következő,
kit lökdösni, rúgni kell és biztatni,
ha menni nem akar:
„Igyekezz! Végezd életed hamar!”

Néha ilyen, néha olyan,
a fő, hogy ne vedd komolyan
ne hallgass rá, mondjon, 'mit akar,
hisz nemsoká' minden jó lesz
a közömbös-kedves föld betakar.

Örök tánc

Amit a sorstól csak kérhetünk:
legyen örök tánc életünk
dallamok, ének, léptek, suhanás
könnyelmű-könnyed, szélvész-rohanás.

Mindegy! Csak táncoljunk!
erősen fogd kezem
ölelj, szoríts,
égyes el örök táncban
szerelem!

Árva-vers

Árva vagyok, nagyon árva
átalvetve hét határba'
hómezőbe' fehérségbe'
árva vagyok, mind elhagyott
hómezőbe' hét határba'
árva vagyok, nagyon árva

Miért kiáltasz?!

Ami Vitale „Halottsirató” című fotójához

Miért kiáltasz?!
Miért sírsz?
Miért nyújtod felé kezéd?
Hát nem látod, hogy meghalt?!
Elment!
Miért...

*Nem!
Nincs igazad!
Nem!
Nem halt meg, csak alszik!
Hát nem látod, hogy él?!!!
alszik
mert elfáradt
pihennie kell
sokáig
hagyjuk, menjünk innen
különösen te
mert neked nincs szíved!
Menj innen, mert a végén még megöled!*

Igazad van
nincs szívem
valaha volt - azt hiszem, nagy
de elosztogattam
adtam egy-egy kis darabot
mindenkinek, aki kért
s ami megmaradt, azt kitepte a világ
mert éhes volt és kegyetlen
mára nem maradt semmi...

igazad van
nincs szívem
nem tudom, mi van a helyén
mert néha fájdalmat érzek
ott, ahol valaha volt

Igen
Menjünk
Te arra, én erre

Majd találkozunk
egyszer
mindnyájan

MÚLTIDÉZŐ

20 évvel ezelőtti írások

Ha velem az Isten

Ha velem az Isten
szükségem nincsen
vidám a kedvem
ha velem az Isten

Ha velem az Isten
kétségem nincsen
vidám a lelkem
ha velem az Isten

A reggeli napsugár

A reggeli napsugár
Isten szavára vár
a reggeli napsugár
óriási szentjánosbogár.

Világít, látni egymásban
mi szép volt, s ami elveszett
világít, hogy lelkünkben
fény legyen, béke és szeretet.

Harmatcsepp fényét ezer színre bontja
bolyhos-melegét a világra
gazdagon ontja
madárfióka félénken elsőt csipog
s a lezárt redőnyök résein
arany fénye lassan becsorog.

Ébred az élet, ébred a táj
ébredünk mi is
s újra érezzük mindazt, mi fáj
de ajkunk imára nyílik,
mint minden reggelen
nehéz sóhajok árja száll az ég felé:

Segíts meg ma is, Istenem!

Boldogságok

Boldog, ki a kísértés útján ellenáll
boldog, ki, ha tétova is, de engem megtalál
boldog, ki, ha nem lát is, hisz
boldog, ki vállán szálkás, nehéz keresztet visz.

Boldog, ki befogad másokat
boldog, ki örül, ha szenvedőt látogat
s vigaszt visz neki
lelke sűrű keservét, szeme tompa fényét
mind elveszi.

Boldog, ki bennem hisz, bennem remél
nyitott szívvel jár, lépte hozzám felér
boldog a bátor, tiszta lélek
mert én benne lakom, kezét fogom, vele élek.

Bíztató

A reményt feladni soha nem szabad
ha csonton már csak száraz bőr maradt,
akkor is van még valami más,
ami sokkal fontosabb: a folytatás,
hol minden remény valóra válik,
hol nem lesz fontos, mit mond a másik
és a többi földi cél.

A reményt feladni a földön sem szabad
imádkozz, dolgozz
s meglásd, élted mily szépen halad
fogadd el, mit Isten ad neked
hidd, hogy gyermeke vagy
s Ő atyaként szeret!

A Kéz

Egy kéz felsegített, amikor elestem
egy kéz megérintett, mikor keseredtem
egy kéz a falra írt, s boldog jövőt ígért
ha hüen végigjárom a földön
a keresztet tengerét.
Egy kéz kezemhez ért
érdes volt s éreztem csuklóján
a Seb lüktető melegét.

A Kéz *akkor* innen eltávozott
a Seb azóta erővé változott,
hogy velem, veled, velünk legyen
hogy a mi kezünk az Ő keze legyen!
hogy bennünk lakjon a szíve
szelíd pillantása, megváltó szelleme.

Így vált formáló erővé a szeretet,
s mozgat egy gigantikus ember-kezet,
mely felsegíti azt, ki elesett,
mely útra visz,
ha úgy érzed, lelked elveszett
mely akkora, hogy felér az égig
s munkál, mint az Ő Keze:
a világ végezetéig!

Az erő

A minap imádkoztál hozzám, ember
panaszkodtál, nehéznek érezted
a földi keresztet
erőt kértél, útmutatást,
bűneid bocsánatát
egyszóval:
elmesélted lelked minden bánatát.
Úgy érezted, nagyon egyedül vagy
az élet
arcodon keserű ránc-nyomot hagy
sötét árkokat láttál a szemed alatt,
amikor reggel a tükör előtt álltál
s útközben bágyadtan nézted
a szürke falat,
mely mellett utad minden nap elvezet
úgy érezted, egyedül vagy,
pedig kavargott körülötted a tömeg.
Kiabáltak, lökdösődtek,
mindegyik tört vélt célja felé,
mint ahogyan te is
és közben nagyon egyedül érezted magad,
a célt pedig értelmetlennek
azt a célt,
amely tegnap még életed része volt.
Imádból úgy tűnt,
nem bízol igazán bennem,
nem bízol igazán abban,
hogy ez az iszonyú
fojtogató
állapot
megszűnik egyszer.

Ennek ellenére megértelek
s tudom, mit érzel,
hisz én is voltam magányos,
amikor
tanítottam az embereket
és nem értettek,
amikor
tanítványokat választottam
és csalatkoztam bennük,
amikor
királyt akartak belőlem csinálni
és hamis szóval dicsőítettek,
amikor
elárultak
leköptek
megtagadtak
s amikor

úgy éreztem, mint most te:
hogymég az én Atyám is elhagyott.

A zsúfolt buszon, amelyre felszálltál
közömbös arcok,
üres szemek néztek rád
s te is automatikusan felvetted
a közömbösség álarcát,
hogymelvegyülsz a tömegben
és ne lássák mások,
hogymennyire egyedül érzed magad.
Nagyon vigyáztál,
hogymne csillogjon a szomszéd
lépcsőházban lakó
panel-társad
szemében elégedett-fásult
ál-örömsugár:
„Lám-lám, nem csak én vagyok nyomorult,
az is, ott, hasonló cipőben jár!”
Néztél a semmibe, mert azt hitted,
így kirekesztheted,
tudatalattidba gyömöszölheted,
hogymtárstalan bolyongsz.
A buszon
kétszer oldalba löktek
letaposták a jobb lábad kisujját
és majd nem elsodorták a táskádat,
mire ahhoz a megállóhoz értél,
ahol minden nap le szoktál szállni.

Munkahelyed egy mellékutcában van.
Oda befordulva ritkult a tömeg
már nem kiabáltak
nem lökdösődtek
céljukat elérték
a névtelen,
párhuzamos
szemtengellyel
közlekedő
arcok.
Nyugodtan haladhattál
végig az utcán
s közben rádöbbsz, hogy
ennél az ürességnél
még az arctalan tömeg is jobb!

Kútban érezted magad
a házak rád akartak omlani
a magányosság ólomtáblái feléd zuhantak -
hirtelen éles szúrást éreztél a szívedben,
de csak mentél tovább:
a kötelesség-reflex mozgatta
lábaid vittek előre.
Amikor már úgy érezted,
nem tudsz lépni sem,
amikor úgy érezted,
ott esel össze,
nagyot dobott a szíved
adrenalin áramlott szét testedben,
mert valaki megfogta a kezéd.
Erő költözött fáradt agyadba,
hogyan már gondolkodni is tudtál
s ez az erő eddig ismeretlen
biokémiai kapcsolatokat is
teremtett az idegsejtjeidben.
Ettől megnyílt a szemed befelé,
megnyílt a füled olyan hangokra,
amelyeket csak azok hallanak,
akiket ez az erő megérint.

Először nem tudtad,
mi van veled.
Megálltál a járda közepén,
mert a soha nem tapasztalt,
elemi erővel feltörő
boldogság
megdermesztette lépteidet.
Megálltál és hallgattad
az egyre tisztábban kivehető hangot,

amelyet nem te mondtál magadnak,
s nem is a melletted néha-néha
elsiető
megkésett arcok
szóltak hozzád.
A hang máshonnan jött
másvalaki szólt
egy benned lakozó,
eddig szunnyadó
gyönyörű világról.

Én szóltam hozzád,
a teremtőd,
mert láttam, hogy lelked tiszta,
de valódi célok híján
kétkedő és tétova.
Tapasztald meg, ember,
hogyan nem vagy egyedül
csak fordulj felém
nyisd ki a kaput
bocsáss be házádba
és meglátod, egész más lesz
benned s körülötted a világ!
Kapudon régóta kopogtatok,
de úgy látszik,
valahol út közben elenyészett
a kopogás hangja
vagy olyan nagy volt
a magány dübörgése,
hogyan kezem szeretet-koppanásai
nem jutottak el a füledig.
De most, hogy küszöbödöt átléptem,
ugye már nem is vagy olyan
magányos
ugye oszladozik a homály
az ember-maszkok arcokká változnak
ugye látod, hogy ők is
segítségre szorulnak
szeretetre vágnak,
miközben a semmibenéző szemeik
határozott irányt véve
téged keresnek?

Látom, lelked megtelik
kegyelmem táplálékával
s ettől
percről percre más leszel
szinte fizikailag átalakulsz.
Milyen boldog vagyok,

hogy boldognak látlak,
ember-gyermekem!
Te már ráléptél
Jákob létrájának legelső fokára.
Igaz, hosszú még az út,
de ne tétovázz!
most már tudod:
én veled vagyok,
vezetlek
s ha kérsz, még több erőt is adok,
hogya létra fokait legyőzve
eljuss hozzám.
Most pedig megyek
várnak rám sokan,
kik szintén úgy érzik,
nem tudnak élni
támasz nélkül,
magányosan.

Az ács Fia

Gyorsan elszaladt a harminchárom év
Nem volt híres hadvezér
Mégis ismertté vált a név
József, az ács Fia
Meváltó halálra kell most várnia.

A keresztfa áll, a Rend szorgosan dolgozott
Katonák köre köpenyén osztozott

Szemében vér s fájdalom könnyei
Szállhatna föl az angyalokkal,
de mégsem teszi.

Alatta hullámozó, komor tömeg
A bűn súlyától a föld megremeg
Ez Isten fia volt! - mondták sokan
A kereszt tövében
Katonák hevernek fásultan, álmosan.

Szívekbe lopózik az iszonyat sötétje...

A Fiú meghalt, a bűn elkárhozott
Ember is volt Ő, ember sorsában osztozott -
Majd meleg eső hullt a szenvedők szemére
S harmadnapra eljött a pirkadat
Szétáradt a világra a kegyelem fénye.

Útravaló

*Hegedűs Leventének
házasságkötése alkalmából*

Könnyű tavasz lesz életed,
ha Isten vezérli minden léptedet
engedd hát Őt, hogy legyen veled,
s könnyű tavasz lesz életed.

Könnyű tavasz lesz életed,
ha Isten szavát szívedbe elteszed
derű, ború később majd egyre jön,
de az Úr fénye végül mindig rád köszön.

Könnyű tavasz lesz életed,
ha úgy érzed is,
a lég körben megdermedett
kezed imára fogja meg kezéd,
hívd az Urat s ő ott lesz veled.

S ha élted során gonosz gondolat kísért,
ha az ég beborul, ha kétely átka ért,
ha elhagytad is Őt, Ő ottmarad veled,
s te tévelyegsz talán, de ne félj,
az Úr szeret és fogja hűtlen kezéd.

Könnyű tavasz lesz életed,
puha boldogság minden gyermeked
szeresd és kövesd az érted is szenvedőt,
s társad szemébe nézve
mindig megtalálod Őt!

Szomjazom, Uram!

Az emberélet útjának felén
Kietlen, tikkadt sivatagba értem én
Átkozott a nap, mi ide elhozott
Átkozott a kékség,
Mit a nap gyilkos tüze rám boltozott!
Sem fűszál, sem szikkadt ág, mi betakar
Az örült szél játszik velem, rőt homokot kavar
Testem megremeg, a földre lezuhan
Néma kiáltás hagyja el ajkam: *Szomjazom, Uram!*

Féreg vagyok már, száz lábam nőtt a homokon
Azokkal csúszom vélt céloom felé
S közben ismerős korbács ütéseit érzem hátamon -
Messze, úgy látom, zöld ág virul
Ott a víz, ott az élet

S ott legel a Húsvéti Bárány is jámborul
A csalóka remény utolsó erőt ad nekem
S egyszerre itt van előttem, csak kell intenem
De a szikár homok belepi homokba vájt utam
Ha nem segítesz, meghalok, *szomjazom, Uram!*

A zöld mező emlékeimben létezett
Nem megyek tovább, testem haza érkezett
Szemem becsukom, a szél dombtetőre ül
A puffadt nap lassan nyugatnak szenderül.
Halk kopogást hallok, s lelkem máris nyitva van
A bűn kifolyik rajta, mint sűrű gennypatak
Kósza kérdést fogalmaz kiszáradt agyam:
Hogy lehet, Uram, hogy Téged elhagytalak?
Mi volt az életem? Most csak álmodom?
Miert nem éreztem eddig, hogy *szomjazom?*
A sivatagban hús forrás fakad
Érzem édes ízét, s hogy valaki megragad
Élet sarjad a homokból s étellel megtelik
A gyűlölt port fák, virágok, erdők elnyelik
S én csak iszom, iszom, abbahagyni nem tudom.
Lassan csillapul szomjam, Uram
S mert oly édes forrásod vize,
Hogy vele a mérték be soha nem telik
Csak hallgatom szavad boldogan
S minél tovább csüngök ajkadon,
Szent igédre, Uram, annál jobban szomjazom!

Téli szürkület

Dermedt kő koppanása
elveszett idő lassú csobbanása
szürke, fehér, ezüst a lét
a fény sietve lehunyja hályogos szemét.

Tű-sugár végén ültem éppen
lábom a tétova semmi felett
apró sárgolyó tűnt elébem
mire rávillantam, ércfénye lett.

A táj ez vagy bensőm vad világa?
felhő takar mindent vagy lelkem sötét átka?
kővé lettem teljesen magam is?
vagy ha tábortűz víg lángja lobban,
nem marad belőlem semmi, csupán szennyes pára?

A felhőkön túl pedig valami más van
s az átok sem az enyém! -
térj magadhoz, rázd le nyirkos kérgedet
melletted áll, kezedet fogja a drága remény
s elvezet egy csendes, meleg házba
hol sok felolvadt csend ujjong, énekel,
egyedül boldog társas-magányba
s hol kérdésedre maga Isten az, ki megfelel.

A kövek virággá váltak most
az ablakon jégvirág örök rendje ragyogott
létem könnyedén fölém emel
érezem, hogy hívsz magadhoz, Istenem
s viszel, viszel, viszel...

* * *

Gyermekeknek

Jöttem, láttam, tettem, vettem
 eget, földet teremtettem.

Erdőt, fűvet, virágkelyhet,
hol kismadár árnyat lelhet.

Patakpartot, suta gidát,
barna macit, kedves cicát.

Napsugarat, hogy mind éljen,
higgyen, szeressen, reméljen.

Esti hangulat

*Mikor a legjobban betakar apa,
mindig akkor szól anya!*

Kis arcán gödröcskék, nevetés
apró kis játék, piciny, kevés
de kacag rajta, boldog és vidám
kacag, nevet reggel, este, délután.

Gyermekünk

A gyermek még védtelen
a gyermek nem tudja, mi a félelem
a gyermek bátor és merész
vakmerőn tettekre sz.

A gyermek még boldog és gondtalan
kacag mindenben s minduntalan
szemében röpke vendég a bánat
kis szíve érzi: mindenre van bocsánat.

A gyermek lelke hófehér
illatos kalács, puha, lágy kenyér
mit gyúrhatsz, ronthat és törhetsz
de mit oltárra is felemelhetsz
ha türelmes szód nyomán
kivirágzik benne a szeretet-erény.
Óvjad hát mindig gyermeked
törékeny virág ő, könnyen földre hull
úgy szólj hozzá, mint Isten angyala
légy te is teljes lényegedben
a türelem és szeretet maga.

S ha fedded is, érezze meg:
kemény a szó, de mögötte végtelen a szeretet
ne költözzön szívébe rettegés
álma legyen mindig édes,
szelíd, tejszagú szendergés.

Ha mindezt híven megteszed,
ha kicsinyed óvod, védelmezed,
benne Isten száll le rád
s Őt látod akkor is,
ha rád villantja tündéri, pajkos mosolyát!

Gyermekgyászban

Miért fekszel oly csendesen,
kedvesem, drága gyermekem?
miért nézel olyan rejtelmesen?
miért csillog másképp a szemed
miért lett hirtelen kisebb
sudár termeted?

Beteg vagy talán vagy csak szomorú
súlyos a baj vagy múló bánat emészt,
keserű bú?
Ha beteg vagy, szólj, hadd segítsek rajtad
hadd űzzem el rólad a gonosz hatalmat!

Kérdés kérdés után
mind porba hullt
napra nap jött, hétre hét borult
a szálló porszemek
csend-lovassá váltak

a sűrű éjszakában
ordító kétség ülte meg a házat.
Majd a végső nap
feltámadt a holt remény,
de magába is hullt legott -
az ágy felől mozdulat hallik,
s a szobában egy tiszta hang
fáradt fülemhez ballagott:

*Eljött az időm, de ne féljeteK,
ha Isten szólít, Hozzá boldogan megyek!*

Nézzétek csak! Már itt is van...

*Vagy lehetséges, hogy ti nem látjátok
az örök-fényes, boldog Mennyországot?!*

Miért fekszel oly árván,
drága gyermekem?
Miért mosolyogsz olyan rejtelmesen?
Miért van csukva szép szemed?
Merre jár boldog szellemed?

A világ elborul, énem magamra hagy
lassan megfullaszt a bánat -

Még biztos félúton vagy, fiam!

*VÁRJ MEG!!!
Megyek utánad!*

* * *

Amikor megláttalak

arcodra most fény vetül
a lét a létbe szenderül
csendben, fenséggel, mint a napsugár,
mely sötét úrön át szívedig eltalál

Amikor felém fordultál

egy villanás volt csupán
a minap egyik délután
drága tincset kapott fel a szél hajad tengeréből
pajkos sugár villant a nap bársonyos egéből

Nyár

Nyár közepében
egy bokor tövében
hevertem tétlen

Fények és árnyak
titkok és vágyak
harsogó kertek
tarka keservek

Madárka rebbent
szél szárnya lebben
tücskök lármája
kutyatej sárgája

Azt mondta: *csett!*
s álommá lett
mi voltunk ketten
a nyár melegében
egy bokor tövében

Ahol...

Olyan jó lenne elmenni
egy alföldi tanyára,
ahol
poros út vezet a szikrázó semmibe
ahol
nappal a nappali
éjjel az éjjeli
tücskök ciripelnek
ahol
nem szól hozzám senki
ahol
én sem szólok senkihez
ahol
nagytollú barna
fényestollú fehér
és kendermagos
tyúkok kapirgálnak az udvaron
ahol
verebek fürdenek a porban
ahol
fecskeraj zajong
az istálló-eresz alatt
ahol
öreg, lompos puli
őrzi a házat

s bölcs ugatása messze úzi
a nemlétező ellenséget
ahol
búzaföldek integetnek
aranyló aratás ígéréttel
ahol
akácfa nőnek
szikkadt árkok partján
ahol
ottfelejtett szénaboglyák pihennek
álmodva a tavalyi nyarat
s illatuk semmihez sem hasonlítható
ahol
délutánra hatalmas gomolyfelhők nőnek
a magas-kék égen
és hasuk bíbor-lila lesz
délceg villámaik száguldó fényében
ahol
a haragvó Viharkirály
szerelmes csókot vált
a könnyű Szélkirálynővel
majd tovavonulnak gyorsan,
hogy a szomszéd réteket is
megérintse
nászuk édes gyermeke,
a meleg nyári zápor
ahol
a vihar után tiszta lesz a levegő
és később öreg néni tipeg át
a szomszédból, hogy megkérdezze:
Maguknál is, kedvesem?
Igen, felelem
s órákon át beszélgetünk
egész másról, lényegtelen dolgokról
és lassan beesteledik
a néni hazakészül
a világ fonákságain töprengve
ahol
néha porvihar támad
melyet gyönyörködve nézek
a tanyaház óvó öleléséből
és sajnálom az úton rekedt vándort
és nevetek a kétségbeesett kárálással
menekülő tyúkokon
ahol
a hatalmas diófa árnyékában ülhetek
s átgondolhatom, miért is vagyok itt
s ha semmi eredményre sem jutok,
az sem baj,

mert maga a létezés a jó,
nem az ok
ahol
vizet húzhatok
fát vághatok
és tüzet gyűjthetek
a lelkemben annak elviseléséhez,
ami akkor vár rám,
amikor el kell hagynom ezt a tanyát
a csendet, meg mindent
vagy
ami akkor vár rám, ha kiderül,
hogyan a tanya, a csend, meg a többi
csak vágy
rajtam kívül létező valami
s olyan messze van,
mint az a sok ezer csillag,
amely a nyáresti vihar után
a végtelen mezők felett ragyog.

Közös múltunk

*mind egy sírba hullunk
ez összeköt
s örök emlékként
közös múltunk*

mi örökké csörgő lánc
mi nehéz vért
mi vállat sebző kereszt
mi szorító bilincs
mi torz púp
mi emésztő féreg
mi maró tűz
mitől meghal a lélek
s
mi ragyogó fény
mi könnyű suhanás
mi virágos mező
mi tarka csobogás
mi aranyló ív ég és föld között
mi szív, szeretet, ének
mi ima volt és boldogság
mitől kivirul a lélek

*előle hiába futunk
a síron túl is összeköt
a sír
s közös múltunk*

idő

hol hajtánám
 hol megállítanám
hol súlyosan vánszorog
 hol rebben, mint a madár
kegyetlen kényúr ő
 a mindig egyformán folyó idő

Űrhajótörés

a hajtómű felrobbant
életünk ellobbant
lebegünk a holt űrön át
nem halljuk egymás szavát

kődarab lettünk mindannyian
egy nap körül keringünk
 holtomiglan - holtodiglan

Űrhajóshimnusz

Hív az űr!
a magasztos és kegyes,
mint hajdanvolt nagy királyok,
de, hasonlón azokhoz,
életébe szólni senkinek se tűr!

Hív a sötétség fénye
 varázsgömb szemed tükrébe
 szikrázó csillagok reménye
 a félsz hőssé kovácsolt erénye
ez mind téged vár...

Hív! Hív! Hív!
s te mindig újat vársz
hív a Föld is,
de oda már csak látogatni jársz
hív törékeny hajód
hív részegült szellemed
nyugalmad itt lent
sehogysem leled,
mert felhőtlen földi éjszakán
örült kéj szikrázik
csillag-hárem hölgyeid
eroszi mosolyán.

Hív az űr,
de vigyázz!

sorsába
beleszólni senkinek se tűr!
ha szent törvényét nem tiszteled
emlékké leszel
egy könyvben talán
vagy örökké égő lobbanás
egy földi lány
lelke harmatán.

Ha hív, hát ereggy!
ragadd a végtelent
de tőlünk bármily messze járj,
ha megtalálod is a téridő kapuját,
soha ne feledd:
van valahol egy apró kődarab
a Föld, a te hazád!

Miért kiáltasz?!
Hát nem látod, hogy meghalt?

*Nem halt meg,
csak alszik*